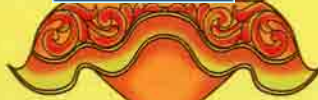
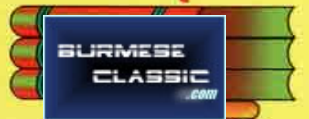

၀၀၀၃

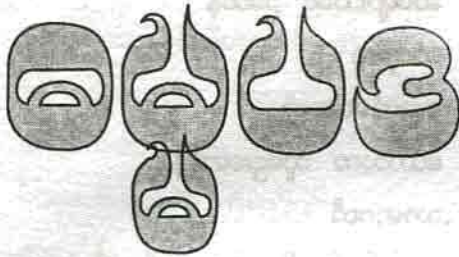
ပုံစံတော်များ

မင်းယုဝေ

ဒုတိယအကြိမ်

BURMESE CLASSIC .COM

ပုံစံများ

မင်းယုဝေ

ခံပြုလူလင်

တစ်ရံရောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ကုဋေလေးဆယ်ကြွယ်ဝသော သူဌေးဇနီးမောင်နှံရှိသည်။ သူတို့တွင် အလွန်ချစ်မြတ်နိုးရသော သားငယ်တစ်ဦးလည်း ရှိသည်။

တစ်နေ့သ၌ သူတို့အိမ်သို့ကူးစက်တတ်သော 'ယဉ်းနာ' ရောဂါဆိုးကြီး ကျရောက်လာသည်။ ထိုရောဂါဆိုးကြီးသည် သူဌေးဇနီးမောင်နှံသို့ ကူးစက်ဖြစ်ပွားလာသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ရောဂါကြောင့် သေအံ့ဆဲဆဲအခြေသို့ ရောက်လာသည်။ ဤတွင် သားငယ်ကိုခေါ်၍ ...

“ချစ်သား ... ဤရောဂါဆိုးကြီးကျရောက်လာလျှင် အိမ်နံရံကိုဖောက်၍ ထွက်ပြေးမှသာလျှင် အသက်ရှင်နိုင်သည်။ အမောင်ချစ်သားသည် ငါတို့ကိုတွယ်တာမနေဘဲ ထွက်ပြေးပါလော့၊ နောင်ရောဂါကင်းသွားသောအခါတွင်မှ ပြန်လာပါ။ ငါတို့မြှုပ်နှံထားသော ဥစ္စာများကို တူးဖော်၍ အသက်မွေးပါလေ”

ဟူ၍ဆို၏။ ဥစ္စာများမြှုပ်နှံထားသော နေရာကိုလည်း ညွှန်ပြကြ၏။

သားငယ်လည်း ငိုကြွေးပြီးသော် မိဘနှစ်ပါးကို ကန်တော့၏။ ထို့နောက် မတတ်သာသဖြင့် အိမ်နံရံကိုဖောက်၍ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

ထိုသားငယ်သည် နယ်စွန်နယ်ဖျား၌ ၁၂ နှစ်တိုင် တိမ်းရှောင်နေသည်။ လူလင်အရွယ်ရောက်၍ ဆံမုတ်ဆိတ်များ ရှည်လာသောအခါတွင်မှ ပြန်လာသည်။ ထိုအခါ သူ့ကို မည်သူကမျှ မမှတ်မိတော့ပေ။ သူသည် မိဘများမြှုပ်ထားခဲ့သော ဥစ္စာများကို တိတ်တဆိတ် သွားကြည့်သည်။ ဥစ္စာများကား ခြေရာလက်ရာမပျက်စေလ

ခံပြုလူလင်

အတိုင်း ရှိနေသည်။

သူဌေးသားလုလင်က ...

“ငါ့ကိုမည်သူကမျှ မမှတ်မိကြ၊ ငါသည် ဤမြို့ပိထားသော ဥစ္စာတို့ကို ယခုထုတ်ယူသုံးစွဲ၍ မဖြစ်သေး။ လူအများက သူဆင်းရဲ တစ်ယောက်သည် ရွှေအိုးကို ထုတ်ယူ၏ဟုဆိုကာ ငါ့ကို နှိပ်စက် ညှဉ်းဆဲကြလိမ့်မည်။ နောင် အခွင့်သင့်မှ ဥစ္စာတို့ကို ထုတ်ယူသုံးစွဲ မည်။ ယခုမှာမူ သူတစ်ပါးထံတွင် အခစားပြု၍ အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းပြုမှ တော်လိမ့်မည်”

ဟု တွေးတောကြံစည်၏။

ဤသို့ဖြင့် ရာဇဂြိုဟ် မြို့တော်သူ၊ မြို့တော်သားတို့အား နံနက်စောစောထ၍ နှိုးဆော်ရသောအလုပ်ကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင် သည်။ ထိုအလုပ်အတွက် စားစရာ ငွေကြေးရိက္ခာလည်း ရသည်။ နေစရာအိမ်လည်းရသည်။

နေ့စဉ် နံနက်တိုင်းပင် အရုဏ်တက်ချိန်၌ လုလင်သည် အိပ်ရာမှစောစောထသည်။ ထို့နောက် လမ်းတကာသို့ အနံ့သွား လာလျက် ...

“အဖတို့ ထကြကုန်လော့၊ လှည်းတို့ကို ပြင်ကြကုန်၊ နွား တို့ကို ကကြကုန်၊ နွားစာ၊ မြင်းစာရိတ်ရန် သွားကြကုန်၊ ထမင်းချက် ကြကုန်”

စသည်ဖြင့် အချိန်မှန်မှန် ဟစ်အော်နှိုးဆော်သည်။

လုလင်၏အသံသည် အောင်မြင်ခံ့ညားသည်။ ထူးခြား လေးနက်သည်။ တစ်နေ့တွင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် လုလင်၏ အသံကို နားစိုက်ထောင်ရာမှ ...

“ဤအသံသည် ပစ္စည်းဥစ္စာများစွာ ချမ်းသာသူ၏အသံ တည်း”

ဟူ၍ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ မင်းကြီးသည် အသံအမျိုး မျိုးကို အကဲခတ်နိုင်သောဉာဏ်စွမ်း ရှိသူဖြစ်သည်။

ဤသို့ မင်းကြီးမိန့်ဆိုသည်ကို အနီး၌ရှိနေသော မောင်း

မတစ်ဦး ကြားသွားသည်။ ထိုအခါ ထိုမောင်းမသည် မင်းချင်း တစ်ယောက်အားခေါ်၍ အသံရှင်ကို သွားရောက်စုံစမ်းစေသည်။ မင်းချင်းက သွားရောက်စုံစမ်းပြီးနောက် အသံရှင်သည် သာမန် သူဆင်းရဲတစ်ယောက်သာဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောပြ၏။

သို့ရာတွင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက ဆိတ်ဆိတ်မနေ၊ သုံးရက် တိုင်တိုင် ဆက်၍ မိန့်တော်မူသည်။ ထိုအခါ မောင်းမသည် မင်းကြီး ထံချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ...

“အရှင်မင်းကြီး ... ကျွန်တော်မျိုးမအား အသပြုတစ် ထောင် ချီးမြှင့်တော်မူပါလျှင် ထိုသူ၏ဥစ္စာအားလုံးကို နန်းတော်သို့ ယူဆောင်ခဲ့ပါမည်။ သမီးတော်ကိုလည်း ခေါ်သွားလိုပါသည်”

ဟု လျှောက်တင်သည်။

မင်းကြီးလည်း ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ထိုအခါ မောင်းမနှင့် သမီးတော်တို့သည် ဆင်းရဲသူအသွင်ဝတ်ဆင်ကာ လုလင်ထံ သွား ကြသည်။

“တစ်ညတာမျှ တည်းခိုခွင့်ပြုပါ”

ဟုဆိုကာ လုလင်အိမ်တွင် တစ်ညတာမျှတည်းခိုကြသည်။ ထို့နောက် လုလင်ကို အရသာရှိသောထမင်းဟင်းများ ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးခြင်းဖြင့် ရက်ဆွဲ၍နေကြသည်။ ထိုအတွင်း မောင်းမသည် လုလင်နှင့်မင်းသမီးတို့နီးစပ်အောင် ပရိယာယ်ဖြင့်ကြံစည်၏။ လု လင်အိပ်သော ခုတင်ညောင်စောင်းကို ဖျက်ထား၏။ ဤတွင် လုလင် နှင့်မင်းသမီးတို့သည် အကြင်လင်မယားဖြစ်သွားကြလေသည်။

မကြာမီ မောင်းမသည် နောက်ထပ်အကြိမ်တစ်မျိုး ကြံ စည်ကာ မင်းကြီးထံ သတင်းစကားပါးလိုက်သည်။ မောင်းမ၏ လျှောက်တင်ချက်အတိုင်းပင် မင်းကြီးသည် လုလင်တို့နေထိုင်ရာ အရပ်၌ ပွဲလမ်းသဘင်ပြုလုပ်ကြရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်၏။ ပွဲလမ်း သဘင်မပြုလုပ်သူအား ဒဏ်တပ်မည်ဟူ၍လည်း သတိပေးထား၏။ မောင်းမက ...

“အမောင် ... မင်းအာဏာကို ဖိဆန်၍မရ၊ မင်းဝမ်းသ

ဘင်ပြုလုပ်ရန် တစ်အိမ်အိမ်မှ အသပြာတစ်ပြားဖြစ်စေ၊ နှစ်ပြားဖြစ်စေ ချေးယူခဲ့ပါ”

ဟုဆို၏။ လုလင်လည်း မကျေနပ်။ သို့ရာတွင်ငြင်းပယ်လျှင် မင်းဒဏ်သင့်မည်စိုးသောကြောင့် ပြစ်တင်ရှေ့တံလျက် မြှုပ်ထားသော ဥစ္စာများအနက်မှ အသပြာတစ်ပြား ယူလာခဲ့၏။ မောင်းမသည် ထိုအသပြာတစ်ပြားကို မသုံးစွဲ၊ မင်းကြီးထံ ဆက်သလိုက်၏။ မိမိ လျှို့ဝှက်စွာယူဆောင်လာသော ငွေဖြင့်ပင် ပွဲလမ်းသဘင်ပြုလုပ်လေသည်။

ဤမျှဖြင့် မပြီးသေး။ မောင်းမ၏ ထပ်မံလျှောက်တင်ချက်အရ မင်းကြီးသည် နောက်တစ်ကြိမ် ပွဲလမ်းသဘင်လုပ်စေပြန်သည်။ မလွှဲမရှောင်သာသဖြင့် လုလင်သည် နောက်ထပ်၍ အသပြာတစ်ပြား ထုတ်ယူပေးရပြန်သည်။ ဤသို့လျှင် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အသပြာတစ်ပြားစီ ထုတ်ယူပေးရသည်။ မင်းကြီးသည် အသပြာ ၃ ပြားရပြီးသောအခါ လုလင်ကို ဆင့်ခေါ်လေတော့သည်။

လုလင်သည် မင်းနှင့်အကျွမ်းတဝင်မရှိသဖြင့် နန်းတော်သို့သွားရန် ငြင်းဆန်သည်။ မင်းချင်းများက အတင်းအကျပ် ခေါ်ယူရသည်။

မင်းကြီး၏ ရှေ့တော်သို့ရောက်သော် မင်းကြီးက ...

“အဘယ်ကြောင့် ဥစ္စာများစွာရှိပါလျက် ထုတ်ယူမသုံးစွဲပါသနည်း”

ဟုမေးသည်။ လုလင်က ...

“မိမိမှာ ဥစ္စာမရှိပါ”

ဟူ၍သာ လျှောက်တင်သည်။ သည်တွင် မင်းကြီးက မိမိထံ ရောက်နေသော အသပြာငွေသုံးပြားကို ထုတ်ပြသည်။ လုလင်သည်

“ဤအသပြာငွေများ မင်းကြီးကို မည်သူပေးပါသနည်း”

ဟု စဉ်းစားတွေးတောသည်။ ကြံရာမရသဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မိမိသိကျွမ်းသော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ယခင်ကလို

ဆင်းရဲသားအဝတ်အဆင်နှင့် မဟုတ်တော့။ နန်းတွင်းသူတို့၏ အဝတ်အဆင်တန်ဆာတို့ဖြင့် တင့်တယ်စွာရှိနေကြသည်။

မင်းကြီးက လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြု၍ စစ်မေးသဖြင့် လုလင်လည်း သူ့ထံတွင် ဥစ္စာကုဋေလေးဆယ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံရတော့သည်။

ဤတွင် မင်းကြီးက ‘...’

‘သည်မျှလောက် ဥစ္စာများရှိနေပါလျက်နှင့် အဘယ်ကြောင့် အခစားအလုပ်ကို လုပ်နေရပါသနည်း’

ဟုမေးသည်။ လုလင်က ...

“အားကိုးအားထားမရှိ၍ ပြုပါသည်”

ဟု လျှောက်ထားသည်။

မင်းကြီးက ...

“ငါသည် သင်၏အားကိုးအားထားရာ မဟုတ်လော”

ဟု မိန့်ကြားသည်။ လုလင်အား အေးချမ်းစွာပင် မြှုပ်ထားသော ဥစ္စာများကို ဖော်ယူစေသည်။ အားလုံးကို အပိုင်အစားပေးအပ်သည်။ ထို့နောက် လုလင်နှင့်အကြင်လင်မယား ဖြစ်ခဲ့သော သမီးတော်နှင့်ပင် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးသည်။ ရွှေအိုးများရရှိခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ‘ကုမ္ဘာယောသက’ ဟူသောဘွဲ့အမည်ဖြင့် သူဌေးအရာကို ပေးအပ်လေသည်။

ထို့နောက် မင်းကြီးသည် သမက်တော်သူဌေးနှင့်အတူ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသခင်ထံ သွားရောက်ဖူးမြော်သည်။ သမက်တော်ကုမ္ဘာယောသက၏ နိမ့်ချစွာ နေထိုင်ပုံ၊ မာန်မာနမထားဘဲ ရိုးသားဖြောင့်မတ်စွာဖြင့် အခစားလုပ်နေပုံ၊ တည်ကြည်မှုရှိပုံတို့ကို တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က ...

“ဒါယကာမင်းမြတ် ... လုံ့လရှိသူ၊ သတိရှိသူ၊ အပြစ်ကင်းသောအလုပ်ကို ပြုလုပ်တတ်သူ၊ အမှုကိစ္စဟူသမျှကို ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်၍ပြုလုပ်လေ့ရှိသူ၊ ကိုယ်-နှုတ်-စိတ်သုံးပါးကိုစောင့်စည်းလေ့ရှိသူ၊ တရားသဖြင့် အသက်မွေးလေ့ရှိသူ၊ မမေ့မလျော့သောသူမှာ

၁၂

မင်းယုဝေ

စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ အရာအထူး ချီးကျူးသတင်း ကျော်စောခြင်းနှင့် သင်း
ပင်းခြွေရံ အလွန်တိုးပွား၏”

ဟူ၍ ဟောကြားတော်မူသည်။

တရားအဆုံး၌ ကုမ္ဘာယောသကသူဌေးသည် သောတာပန်
တည်လေသည်။

(အပ္ပမာဒဝဂ်-ကုမ္ဘာယောသကသေဋ္ဌိဝတ္ထု)

ဝေ့မုဆိုး

ခွေးဆိုး

တစ်ရံရောအခါ သာဝတ္ထိပြည်မှ ကောကအမည်ရှိ ခွေး မုဆိုးတစ်ယောက်သည် ခွေးအပေါင်းခြံရံလျက် တောသို့သွားသည်။ လမ်းတွင် ဆွမ်းခံကြွလာသော ရဟန်းတစ်ပါးနှင့် တွေ့ဆုံသည်။ မုဆိုးသည် အလွန်ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသူ ဖြစ်သည်။ ရိုင်းရိုင်းသူ ဖြစ်သည်။ ရဟန်းကိုမြင်သောအခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မဖြစ်ရုံမျှမက ...

“ငါသည် သူယုတ်မာကို မြင်ရ၏။ ယနေ့ သားကောင်တစ် ကောင်ကိုမျှ ရတော့မည်မဟုတ်”

ဟူ၍ တွေးတောသည်။ အမျက်ထွက်လျက် ခရီးဆက်၏။ သူသည် တောထဲသို့ရောက်သောအခါ သားကောင်တစ် ကောင်မျှ မရချေ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ပြန်လာသည်။ လမ်းတွင် ဆွမ်းခံပြီးပြန်ကြွလာသော ယခင်ရဟန်းနှင့် တွေ့ပြန်သည်။

“ယနေ့ ဘာမျှမရသည်မှာ ဤရဟန်းကြောင့်ပင်တည်း”

ဟူ၍ဆိုကာ ရဟန်းကို သူ့ခွေးများဖြင့် ရှူးတိုက်သည်။

ရဟန်းလည်း မုဆိုးကို တောင်းပန်သည်။ မရ။ ထိုအခါ နီးရာသစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သည်။ လူတစ်ရပ်မျှမြင်သော နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ထိုင်နေလိုက်သည်။ ခွေးများက ရန် မပြုနိုင်။ ဟိန်းဟောက်လျက် သစ်ပင်ကို ဝိုင်းထားကြသည်။

မုဆိုးက ...

“သစ်ပင်ပေါ်တက်နေသော်လည်း သင် လွတ်မြောက်မည် လော”

ဟုဆိုကာ ရဟန်း၏ခြေထောက်များကို မြားချွန်ဖြင့်ထိုး၏။ ရဟန်းက အထိုးခံရသောခြေကိုရပ်၍ အခြားခြေကို ချ၏။ ထိုချသော

ခြေကိုလည်း မြားဖြင့်ထိုးပြန်၏။ နာကျင်လှသဖြင့် ရဟန်းသည် ခြေတစ်ဖက်စီကို ရုပ်ချည်၊ ချချည် ပြုနေရ၏။ ထိုအခါ ဝတ်ရုံထား သောသင်္ကန်းကို မထိန်းနိုင်။ သင်္ကန်းသည် ရဟန်းကိုယ်မှ လျော့ကျ ပြီး မုဆိုး၏တစ်ကိုယ်လုံးကို အုပ်မိသွားသည်။

ဤတွင် တောလိုက်ခွေးများသည် ရဟန်းကျလာသည် ထင်မှတ်ကာ မုဆိုးကို ဝိုင်းဝန်းကိုက်ခဲကြသည်။ မုဆိုးသည် မရှုမလှ သေဆုံးသွားလေသည်။ ရဟန်းသည် ခွေးများကိုသစ်ကိုင်းခြောက် တစ်ခုဖြင့် လှမ်း၍ပေါက်၏။ ဤတွင် ခွေးများသည် မိမိတို့၏သခင်ကို ကိုက်စားခဲ့မိကြောင်းသိရှိကာ တောထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကြလေသည်။

ရဟန်းလည်း သစ်ပင်ပေါ်မှဆင်းပြီးနောက် ဧတေဝန် ကျောင်းတော်တွင် သီတင်းသုံးနေသော မြတ်စွာဘုရားသခင်ထံ တော်သွားရောက်သည်။ အကျိုးအကြောင်းတင်ပြလျှောက်ထားသည်။

“အရှင်ဘုရား ... တပည့်တော်၏သင်္ကန်းဖြင့် လွှမ်းခြုံမိ ၍ မုဆိုးသေဆုံးခဲ့ရပါသည်။ တပည့်တော်၌ အပြစ်ဖြစ်သွားပါသ လော၊ တပည့်တော်၏သီလသည် စင်ကြယ်ပါသေး၏လော”

ဟု လျှောက်ထား၏။ ဘုရားရှင်က ...

“ရဟန်း ... သင့်၌ အပြစ်မရှိ။ သင်၏သီလသည် စင် ကြယ်၏။ သင်သည် ရဟန်းစင်စစ် ဂေန်ဖြစ်၏။ ထိုမုဆိုးသည်သာ မပြစ်မှားသင့်သူကို ပြစ်မှားသဖြင့် သေဆုံးခြင်းဖြစ်ပေသည်”

ဟူ၍ မိန့်တော်မူသည်။ ထိုသို့မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ...

“အကြင်သူမိုက်သည် မပြစ်မှားထိုက်သော၊ စင်ကြယ် သော၊ ကိလေသာကင်းသော ရဟန္တာအရှင်မြတ်အား ပြစ်မှား၏ လေတင်လေညာသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သော သိမ်မွေ့နူးညံ့သော မြူမှုန် သည် ပစ်လွှတ်သူထံသို့သာ ပြန်ကျသကဲ့သို့ ထိုသူမိုက်သာလျှင် မကောင်းမှုအကျိုးသည် ရှေးရှုပြန်ကျလာ၏”

ဟူ၍ ဆုံးမတော်မူလေသည်။

(ပါပဝဂ် - ကောကသုနခလုဒ္ဒကဝတ္ထု)

အသက်ပေး၍ စောင့်ထိန်းသူ

အသက်ပေး၍ စောင့်ထိန်းသူ

တစ်ရံရောအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ တိဿမထေရ်အမည်ရှိ ရဟန်းမြတ်တစ်ပါး ရှိသည်။ အရှင်မြတ်သည် ထိုပြည်ရှိ ကျောက် သွေးသမားအိမ်သို့ နေ့စဉ်ကြွ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည်။ ကျောက်သွေး သမားဇနီးမောင်နှံကလည်း မထေရ်ကို အမိအဖကဲ့သို့ ပြုစုလှူဒါန်း သည်။ ဤသို့ပြုလာကြသည်မှာ ၁၂ နှစ်မျှ ကြာမြင့်လာခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် ကျောက်သွေးသမားအိမ်သို့ မထေရ် ဆွမ်း ခံကြွလာသည်။ ကျောက်သွေးသမားသည် ဟင်းချက်ရန်အတွက် မထေရ်၏ရှေ့ပင် အမဲသားကို ခုတ်စဉ်းနေသည်။

ထိုစဉ် ကောသလမင်းကြီး၏မင်းချင်းတစ်ယောက် ရောက် လာသည်။ မင်းကြီးကစေခိုင်းသဖြင့် မင်းကြီး၏ပတ္တမြားကို လာပို့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မင်းချင်းက ...

“အဆွေ ... မင်းကြီး၏ ဤပတ္တမြားကိုသွေး၍ အပေါက် ဖောက်ပေးပါ။ ပြီးလျှင် ပြန်လည်ဆက်သပါ”

ဟူ၍ မှာထား၏။ ကျောက်သွေးသမားလည်း ...

“ကောင်းပါပြီ”

ဟုဆို၍ သွေးပေးကျသောလက်ဖြင့်ပင် ပတ္တမြားကို ယူထား လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပတ္တမြားကို ကြိုတ်ပေါ်၌ တင်ထားပြီးလျှင် အိမ်တွင်းသို့ဝင်၍ လက်သွားဆေးသည်။

ထိုအခိုက် အိမ်၌မွေးထားသော ကြိုးကြာငှက်သည် ပတ္တမြား ကို အသားတုံးထင်မှတ်၍ ကောက်မျိုလိုက်သည်။ ယင်းကို မထေရ်က မြင်၏။

ကျောက်သွေးသမားပြန်ရောက်လာသော် ပတ္တမြားကို တွေ့ရတော့ပေ။ ကျောက်သွေးသမားသည် ထိတ်ထိတ်ပျာဖွယ် ဖြစ်

သွားသည်။

“ပတ္တမြားကို ဘယ်သူယူသနည်း”

ဟူ၍ မယားကိုလည်း မေးသည်။ သားကိုလည်း မေးသည်။
ထိုသူတို့က ...

“မယူပါ”

ဟူ၍ ဖြေကြ၏။

ဤတွင် ‘မထေရ်ယူသည် ဖြစ်လိမ့်မည်’ ဟုကြံ၍ မယားနှင့် တိုင်ပင်သည်။ မယားက ...

“အမောင် ... မထေရ်မြတ် ဆွမ်းခံကြွရောက်ခဲ့သည်မှာ နှစ်များစွာကြာခဲ့ပါပြီ။ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ မပြုခဲ့ပါ။ ပတ္တမြားကို မထေရ်မြတ်ယူမည် မဟုတ်ပါ”

ဟူ၍ဆိုသည်။

ကျောက်သွေးသမားသည် မယားစကားကို မနာယူ။

“အရှင်ဘုရား ... ပတ္တမြားကို အရှင်ယူပါသလော”

ဟု မထေရ်အား မေး၏။

“ဒါယကာ ... ငါ မယူပါ”

ဟူ၍ မထေရ်မြတ်က ငြင်းဆို၏။

“အရှင်ဘုရား ... ဤနေရာ၌ မည်သူမျှမရှိ။ အရှင်ဘုရား သာလျှင် ယူရမည်။ တပည့်တော်အား ပတ္တမြားကို ပြန်ပေးပါ”

ဟူ၍ ကျောက်သွေးသမားက အတင်းအကျပ်တောင်းဆို၏။

မထေရ်ကလည်း ငြင်းဆို၏။ ကျောက်သွေးသမားက မယုံ့ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်၍ မေးမည်ပြုသည်။ မယားက တောင်းပန်သည်။

“အမောင် ... ကျွန်မတို့ အပြစ်ဖြစ်အောင် မပြုပါနှင့်။ ပတ္တမြားကိုမပေးနိုင်၍ မင်းကြီး၏ကျွန်အဖြစ်သို့ရောက်လျှင် ရောက်ပါစေ။ မထေရ်မြတ်ကိုပြစ်မှားသည်ထက် ကျွန်အဖြစ်သို့ ရောက်ခြင်းက မြတ်ပါသေးသည်”

ဟူ၍ ဖျောင်းဖျာပြောဆိုသည်။ ကျောက်သွေးသမားက မနာယူ။

“ငါတို့အားလုံး ကျွန်အဖြစ်သို့ရောက်သည်တိုင် ပတ္တမြား တန်ဖိုးကို မပီနိုင်”

ဆိုကာ မထေရ်၏ဦးခေါင်းကို ကြိုးဖြင့်ချည်နှောင်သည်။ ထို့နောက် တုတ်ဖြင့်ရိုက်သည်။

မထေရ်၏ဦးခေါင်း၊ နားရွက်၊ နှာခေါင်းတို့မှ သွေးများ ယိုစီးကျလာသည်။ မျက်စိများ ထွက်လှမတတ် ဖြစ်လာသည်။ မထေရ်သည် ဒဏ်ရာများကြောင့် မူးမေ့၍လဲကျသွားရာသည်။

ထိုစဉ် ကြိုးကြာငှက်သည် မထေရ်၏ဦးခေါင်းမှ ထွက်သောသွေးကို လာသောက်သည်။ ဒေါသထွက်နေသော ကျောက်သွေးသမားက ကြိုးကြာကို ခြေဖြင့်ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်သည်။ ကြိုးကြာသည် တစ်ချက်တည်းဖြင့်ပင် သေဆုံး၍ပက်လက်ဖြစ်နေလေသည်။

မထေရ်သည် သတိရသော် ကြိုးကြာ၏ဖြစ်အင်ကို မြင်တွေ့သည်။ ဤတွင် ...

‘ဒါယကာ ... ကြိုးကြာသေ၊ မသေ ကြည့်ပါလော့’

ဟုဆို၏။ ကျောက်သွေးသမားက ...

“ကြိုးကြာ သေပြီ။ သင်ရဟန်းလည်း ကြိုးကြာနည်းတူ သေရလတ္တံ့”

ဟူ၍ ဆို၏။ ထိုအခါ မထေရ်က ...

“ကြိုးကြာမသေလျှင် ငါမပြော။ ယခု ကြိုးကြာသေ၍သာ ငါပြောတော့မည်။ ပတ္တမြားကို ကြိုးကြာပင် မျိုထား၏”

ဟူ၍ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ဟပြောဆိုသည်။

ကျောက်သွေးသမားသည် ကြိုးကြာ၏ဝမ်းကို ခွဲကြည့်သည်။ ပတ္တမြားကို တွေ့မြင်သွားသည်။ ထိုအခါ တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်သွားသည်။ မထေရ်၏ခြေရင်း၌ ဝပ်၍ ...

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ကို သည်းခံတော်မူပါ။ မသိ၍ တပည့်တော် ပြုမိပါသည်”

ဟု တောင်းပန်သည်။ မထေရ်က ...

“သင့်မှာလည်း အပြစ်မရှိ၊ ငါ့မှာလည်း အပြစ်မရှိ သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲ၏အပြစ်သာ ဖြစ်သည်။ သင့်ကို ငါ သည်းခံ၏”

ဟုဆို၏။ ထို့နောက် ...

“ဒါယကာ ... အိမ်သို့ ငါဝင်ရောက်သောကြောင့်သာ ဤ အဖြစ်မျိုး ဖြစ်ရသည်။ ယနေ့မှစ၍ ငါသည် သူ့တစ်ပါး၏အိမ် အမိုး အကာအောက်သို့ စင်တော့မည်မဟုတ်၊ ခြေဖြင့်သာ သွားနိုင်သမျှ သွား၍ အိမ်ပေါက်ဝ၌သာ ရပ်လျက် ဆွမ်းခံတော့အံ့”

ဟု မိန့်ကြား၏။ ထို့နောက် မထေရ်က ...

“ရဟန်းအတွက် အိမ်တိုင်း၌ အနည်းငယ်စီသောဆွမ်း ရှိ၏။ ငါ့၌ ခြေသလုံးစွမ်းအား ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ငါ ဆွမ်းခံထွက်အံ့”

ဟု မိန့်ဆိုလေသည်။

မကြာမီပင် မထေရ်သည် ရှိသောအထိရာများကြောင့် ပရိ နိဗ္ဗာန်စံဝင်သည်။ ကြိုးကြာငှက်သည်လည်း ကျောက်သွေးသမား မယား၏ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေသည်။ လူ့ဘဝသို့ ရောက်လာသည်။ ကျောက်သွေးသမားမူ သေလွန်သောအခါ ငရဲသို့ရောက်၏။ မထေရ် ကိုကြည်ညိုသော ကျောက်သွေးသမား၏မယားကား သေလွန် သောအခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်လေသတည်း။

(ပါပဝဂ်-မထိကာရကုလုပကတိဿတ္ထေရဝတ္ထု)

အံ့ဗွယ်အလှူရှင်

အံ့ဩသံအာပုဏ္ဏ

တစ်ရံရောအခါ သာဝတ္ထိမြို့တွင် အလွန်ဆင်းရဲသော ပုဏ္ဏားလင်မယားရှိ၏။ သူတို့တွင် ခါးဝတ်တစ်ထည်စီသာ ရှိ၏။ အပေါ်ရံအဝတ်ဟူ၍ နှစ်ယောက်လုံးအတွက် တစ်ထည်တည်းသာရှိ၏။ ထို့ကြောင့် လူအများက ပုဏ္ဏားကို 'ကေသာဇက' ဟုခေါ်ကြ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ 'ပုဆိုးတစ်ထည်တည်းသာရှိသူ' ဟူ၍ အနက်ရပေသည်။

သူတို့မောင်နှံမှာ အပေါ်ရံအဝတ်တစ်ထည်တည်းသာ ရှိသဖြင့် နှစ်ယောက်လုံး အတူ အပြင်မထွက်နိုင်ရှာ။ အပေါ်ရံကို တစ်ယောက်ကခြံ၍ထွက်သွားလျှင် တစ်ယောက်မှာ အိမ်ထဲတွင် နေရစ်ရလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ တရားပွဲကျင်းပသည်။ ပုဏ္ဏားမောင်နှံနှစ်ယောက်လုံး အတူ တရားနာသွားလိုကြသည်။ သို့သော်လည်း အပေါ်ရံမရှိသဖြင့် မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်တစ်လှည့်သွား၍ တရားနာကြသည်။ နေ့ခင်းတွင် ပုဏ္ဏားမ သွား၍တရားနာသည်။ ညဘက်တွင် ပုဏ္ဏား သွား၍တရားနာသည်။

ပုဏ္ဏားသည် မိမိအလှည့်တွင် သွား၍တရားနာရာ အလွန်နှစ်သက်ကြည်နူးမဆုံး ဖြစ်မိသည်။ တရားနာရင်း ဘုရားရှင်အား မိမိတွင်တစ်ထည်တည်းသာရှိသော အပေါ်ရံပုဆိုးကို လှူချင်သော သဒ္ဓါတရား ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သို့ပေါ်ပေါက်ရာမှ မိမိတို့မောင်နှံအဖို့ ထိုဝတ်ရုံမှာ မရှိလျှင်မဖြစ်သည်ကို တွေးမိကာ မလှူရက်နိုင်အောင် ဖြစ်ရပြန်သည်။ ဤသို့လျှင် လှူချင်သောသဒ္ဓါတရား ပေါ်လာလိုက်၊ မလှူရက်သော နှမြောတွန့်တိုစိတ်များ ပေါ်လာလိုက်နှင့်

ချီတုံချတုံဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပုဏ္ဏားသည် မိမိစိတ်ကို ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အပေါ်ရံအဝတ်ကို ဘုရားရှင်၏ခြေတော်ရင်းသို့ ချ၍လှူလိုက်သည်။ လှူပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်

“အောင်ပြီ ... အောင်ပြီ ... အောင်ပြီ”

ဟူ၍ သုံးကြိမ်တိုင် ကြွေးကြော်လိုက်လေသည်။

ထိုတရားပွဲ၌ ကောသလမင်းကြီးသည်လည်း တရားနာလျက်ရှိသည်။ ထိုအသံကိုကြားသော် အကျိုးအကြောင်းမေးမြန်းသည်။ မင်းချင်းတို့က အဖြစ်မှန်ကို လျှောက်ထား၏။ မင်းကြီးက

“ပြုနိုင်ခဲ့သောအမှုကို ပြုပေသည်တကား”

ဟုဆိုကာ ပုဏ္ဏားကို ပုဆိုးတစ်စုံ ဆုချ၏။

ပုဏ္ဏားသည် ထိုဆုကိုခံယူပြီးလျှင် မိမိမယူ၊ ဘုရားရှင်ကိုပင် ဆက်ကပ်၏။ မင်းကြီးကလည်း တစ်ဆတက်၍ ပုဆိုးနှစ်စုံ ဆုချ၏။ ပုဏ္ဏားကလည်း ဘုရားရှင်ကိုပင် ပြန်လည်ဆက်ကပ်၏။ ဤသို့လျှင် မင်းကြီးက တစ်ဆ တစ်ဆ တက်၍ဆုချလိုက်၊ ပုဏ္ဏားက ဘုရားရှင်ကိုလှူဒါန်းလိုက်နှင့် ပြုကြသည်။ နောက်ဆုံး အဝတ်သုံးဆယ့်နှစ်စုံ ဆုချသောအခါတွင်ကား ပုဏ္ဏားသည် မင်းကြီးအထင်လွှဲမည်စိုးသောကြောင့် မိမိတို့လင်မယားအတွက် နှစ်စုံကိုသာ ယူထားလိုက်၏။ ကျန်သောအဝတ် အစုံသုံးဆယ်ကိုမူ ဘုရားရှင်ကိုပင် လှူဒါန်းလိုက်၏။

ထို့နောက် မင်းကြီးသည် ကမ္မလာနှစ်ထည်ကို ပုဏ္ဏားအား ဆုချပြန်သည်။ ပုဏ္ဏားသည် လက်ခံယူပြီးလျှင် မိမိကိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံးမပြု။ တစ်ထည်ကို ဘုရားရှင်သီတင်းသုံးသောနေရာ၏အထက်တွင် မျက်နှာကြက် ပြုလုပ်လှူဒါန်း၏။ ကျန်တစ်ထည်ကိုလည်း မျက်နှာကြက်ပြုလုပ် မိမိအိမ်သို့ ဆွမ်းခံကြွသောရဟန်း ထိုင်သည့်နေရာအထက်၌ ထားလေသည်။

ထိုအကြောင်းတို့ကို ကောသလမင်းကြီးကြားသိသော် ဝမ်းမြောက်အားရဖြစ်ကာ ပုဏ္ဏားကို ဆင်လေးစီး၊ မြင်းလေးစီး၊ အသံဖြူလေးထောင်၊ ကျွန်မ လေးယောက်၊ ကျွန်ယောက်ျား လေးယောက်

နှင့် ရွာကြီးလေးရွာ ပေးသနားချီးမြှင့်လိုက်လေသည်။

တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည် ကေသာဋကပုဏ္ဏား၏ ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးကောင်းပုံကို အချင်းချင်းပြောဆိုကြသည်။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်ကြွတော်မူလာပြီးလျှင် ...

“စိတ်သည် မကောင်းမှု၌ မွေ့လျော်တတ်၏။ ကောင်းမှုပြုသောသူအား နှံ့နှေးစေတတ်၏။ စိတ်ကို မကောင်းမှုမှ တားမြစ်ရာ၏။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ဆောလျှင်စွာပြုရာ၏”

ဟူ၍ ဆုံးမတော်မူလေသတည်း။

(ပါပဝဂ်-စုဋ္ဌေကသာဋကဝတ္ထု)

ထူးခြားသော သာမဏေကျော်လေးပါး

ထူးခြားသောသာမဏေကျော်လေးပါး

တစ်ရံရောအခါ သာဝတ္ထိမြို့တော်တွင် ပုဏ္ဏားလင်မယား နှစ်ဦးရှိသည်။ တစ်နေ့တွင် ပုဏ္ဏားမကြီးသည် ရဟန်းတော်များကို ဆွမ်းကပ်ရန် သဒ္ဓါတရားဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းလေးပါး အတွက် ဆွမ်းများချက်ပြုတ်သည်။ ပုဏ္ဏားကြီးကို ...

“အရှင်မြတ်ကြီးလေးပါးကို သွားရောက်ပင့်ခေါ်ပါ”

ဟု စေလွှတ်လိုက်သည်။

ပုဏ္ဏားကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားသခင် သီတင်းသုံးတော်မူရာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားရောက်သည်။ ရဟန်းလေးပါးကို ဆွမ်းပင့်ဖိတ်သည်။ ထိုနေ့မှာ သာမဏေငယ်လေးပါး ဆွမ်းအလှည့် ကျသောနေ့ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆွမ်းအလှူအတွက် သံကိစ္စ သာမဏေ၊ ပဏ္ဍိတသာမဏေ၊ သောပါကသာမဏေနှင့် ရေဝတ သာမဏေတို့ကို ပုဏ္ဏားကြီးသည် ပင့်လာရလေသည်။

ပုဏ္ဏားမကြီးသည် ရဟန်းတော်များ ကြွမလာ၊ သာမဏေ ငယ်များကြွလာသည်ကိုတွေ့ရာ အလွန်တရာ အမျက်ထွက်သည်။

“သင်၏မြေးအရွယ်မျှ မရှိသေးသော သူငယ်တို့ကို ခေါ် လာရသလော”

ဟု ပုဏ္ဏားကြီးကို မြည်တွန်ပြောဆို၏။ သာမဏေများကို ခင်းထားသောအမြင့်နေရာတွင် မထိုင်စေဘဲ နိမ့်သောနေရာမှာသာ ထိုင်စေ၏။

ထို့နောက် ပုဏ္ဏားကြီးကို ...

“အသင် ... ထပ်မံသွားပါ။ အရွယ်ကြီးရင့်သော အရှင်မြတ် ကြီးများကိုသာ ပင့်ခဲ့ပါ” ဟု စေလွှတ်ပြန်သည်။ ပုဏ္ဏားကြီးလည်း ကျောင်းတော်သို့ သွားပြန်သည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ကို

ပင့်လာခဲ့သည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ပုဏ္ဏားအိမ်သို့ရောက်သော် သာ မဏေတို့၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးကျူးသောအားဖြင့် ...

“အရှင်မြတ်ကြီးတို့ ... ဆွမ်းရကြပြီလော”

ဟုမေး၏။

“မရသေးပါ ဘုရား”

ဟု သာမဏေများက လျှောက်ထားကြ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ပုဏ္ဏားမကြီးက လေးပါးစာမျှ သာ ဆွမ်းချက်ထားသည်ကိုသိသဖြင့် ဆွမ်းမခံတော့။ ပြန်ကြွသွား သည်။ ပုဏ္ဏားမကြီးသည် ပုဏ္ဏားကြီးကို ကျောင်းတော်သို့ စေလွှတ် ပြန်သည်။ ပုဏ္ဏားကြီးလည်း အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်မြတ်ကို ပင့်၍လာပြန်သည်။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည်လည်း လေးပါးစာ မျှသာ ဆွမ်းချက်ထားသည်ကို သိသွားသည်။ ထိုအခါ အရှင်သာရိ ပုတ္တရာနည်းတူပင် ဆွမ်းကို လက်မခံ။ ပြန်ကြွသွားလေသည်။

သာမဏေလေးပါးတို့သည် နံနက်ဆွမ်းအတွက် မည်သည့် အစာမျှ မသုံးဆောင်ရသေးသဖြင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေကြသည်။ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် သာမဏေတို့၏ဒုက္ခကို သိမြင်သွားသည်။ ပုဏ္ဏားအိုကြီးသဏ္ဍာန်ဖန်ဆင်း၍ ထိုအိမ်သို့ လာ၏။

ပုဏ္ဏားကြီးသည် ပုဏ္ဏားအိုကြီးကို အိမ်အတွင်းသို့ ပင့်လာ ခဲ့သည်။ ပုဏ္ဏားမကြီးကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆီးကြိုသည်။ အရှင်မြတ်ကြီးတို့အတွက် ခင်းထားသောနေရာအမြင့်ကို ပေးသည်။ ပုဏ္ဏားအိုကား နေရာအမြင့်တွင် မထိုင်။ သာမဏေတို့ကို ရိုသေလေး မြတ်စွာ ရှိခိုး၏။ ထို့နောက် သာမဏေတို့၏ အစွန်အဖျားသို့သွား၍ ထိုင်၏။ ပုဏ္ဏားမကြီးသည် ပုဏ္ဏားအို၏အပြုအမူကို မနှစ်သက်။

“သင်သည် ရူးလေစွတကား၊ သင့်မြေးအရွယ်မျှလောက် မရှိသေးသောသူငယ်တို့ကို ရှိခိုးဘိ၏”

ဟု ရေရွတ်ပြောဆိုသည်။ ပုဏ္ဏားအိုကို အိမ်အတွင်းမှ အပြင် ထုတ်သည်။ ထိုအခါ သူတစ်ယောက်တည်း ဆွဲထုတ်၍မရ။ ပုဏ္ဏား

ကြီးကပါ ကူ၍ခွဲထုတ်ရ၏။ သို့သော်လည်း မရသဖြင့် လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်ကြ၏။ ဤတွင် ပုဏ္ဏားအိုက မိမိသည် သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်၊ သိကြားမင်းဖြစ်သည်။ ပုဏ္ဏားလင်မယား၏အပြုအမူ မမှန်ကန်သဖြင့် လာရောက်ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။

ထိုအခါမှ ပုဏ္ဏားကြီးနှင့် ပုဏ္ဏားမကြီးတို့သည် သာမဏေ များကို ဆွမ်းလောင်းလှူကြလေသည်။ ဆွမ်းရသောအခါ သာမဏေ သုံးပါးတို့သည် အိမ်အမိုးကို သုံးနေရာမှဖောက်ထွင်း၍ ပျံတက်ထွက် ခွာကြ၏။

သာမဏေတစ်ပါးကမူ အိမ်ကြမ်းခင်းကိုဖောက်ကာ မြေ ကိုလျှိုး၍ ထွက်ခွာသွား၏။ သိကြားမင်းလည်း အိမ်အမိုးတစ်နေ ရာမှ ဖောက်ထွင်းပျံတက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအိမ်သည် 'အပေါက် ငါးပေါက်ရှိသောအိမ်' ဟု ထင်ရှားလာသည်။

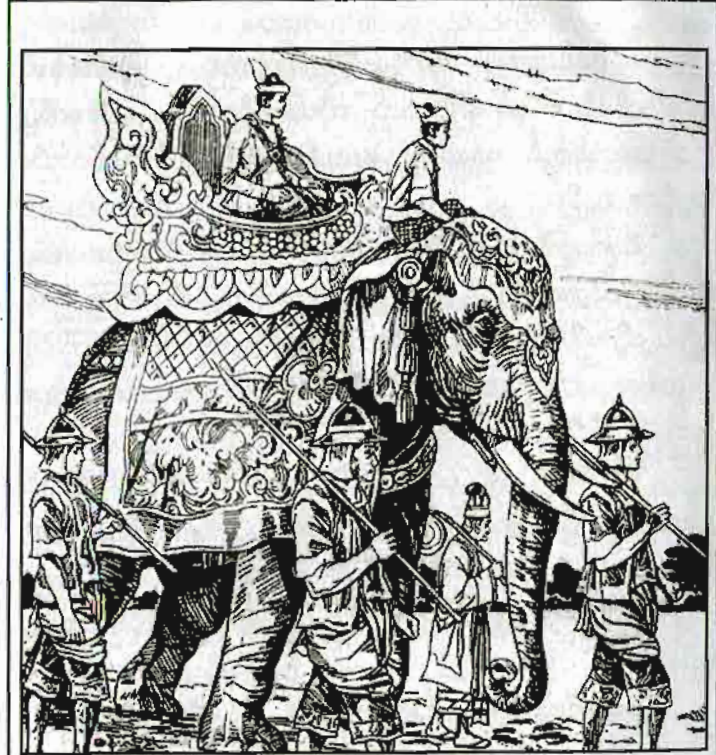
သာမဏေတို့သည် ကျောင်းတော်သို့ရောက်သောအခါ ရဟန်းတို့အားအဖြစ်အပျက်ကို လျှောက်ထားကြ၏။

“ပုဏ္ဏားလင်မယားတို့က ဤသို့ပြုမူကြသော်လည်း တပည့် တော်တို့ အမျက်မထွက်ပါဘုရား”

ဟူ၍လည်း ဆိုကြ၏။ ဤအသုံးအနှုန်းမှာ ရဟန္တာတို့၏ အသုံးအနှုန်းဖြစ်လေသည်။ အချို့ရဟန်းတို့က မယုံကြည်ကြသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားကြ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက သာမဏေများ၏စကားကို ထောက်ခံတော်မူပြီးလျှင်

“ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုသူတို့၌ မဆန့်ကျင်သော၊ ဓားတုတ် ကိုင်သူတို့ကို ဓားတုတ်ချထားပြီး ရန်ငြိမ်းသော၊ စွဲလမ်းအပ်သော အရာတို့၌ စွဲလမ်းခြင်းမရှိသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ဗြဟ္မဏ (ရဟန္တာ)ဟု ငါဘုရားဟော၏”

ဟူ၍ ဟောကြားတော်မူသည်။
(ဗြဟ္မဏဝဂ်၊ သာမဏေရာနံဝတ္ထု)
❖ ❖ ❖ ❖ ❖

ဆင်များသခင် ဥတေန

ဆင်များသခင် ဥတေန

တစ်ရံရောအခါ ကောသမ္ဘိမြို့တော်တွင် ပူရန္တမင်းနန်းစံသည်။ ထိုမင်း၏မိဖုရားကြီးသည် ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ် တစ်နေ့နံနက်၌ လေသာဆောင်တွင် နေဆာလှုံနေသည်။ အနီးတွင် ဘုရင်လည်း အတူရှိနေသည်။

မိဖုရားကြီးသည် ကမ္မလာနီကို ခြုံထား၏။ မင်းကြီးလက်မှ တစ်သိန်းတန်လက်စွပ်ကို ချွတ်ယူ၍ မိမိလက်မှာ ဝတ်ဆင်ကြည့်နေသည်။ ထိုအခိုက် ငှက်ဆင်ကြီးတစ်ကောင်သည် မိဖုရားကြီးကို သားထစ်ထင်မှတ်သွားသည်။ ကောင်းကင်မှထိုးဆင်းလာကာ မိဖုရားကြီးကို သုတ်ချီသွားလေသည်။

မိဖုရားကြီးသည် ငှက်ဆင်ကြီး၏ခြေကြားတွင် အလိုက်သင့်ပါသွားလေသည်။ အသံပြုလိုက်လျှင် ငှက်ဆင်ကြီး လန့်၍လွတ်ချလိုက်တော့မည်။ ထိုအခါ ဝမ်းတွင်းမှကလေးနှင့်တကွ မိမိပါ သေဆုံးသွားမည်ဟု ဆင်ခြင်မိသည်။ သို့ဖြင့်ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါသွားသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဟိမဝန္တာအရပ်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ငှက်ဆင်ကြီးသည် သုတ်ချီလာသော သတ္တဝါတို့ကို ဤညောင်ပင်ကြီး၏ခွကြား၌ချကာ ထိုးဆိတ်သတ်ဖြတ်စားနေကျဖြစ်သည်။ ငှက်ဆင်ကြီးသည် မိဖုရားကြီးကို ညောင်ပင်ခွကြား၌အချတွင် မိဖုရားကြီးက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ သံကုန်ဟစ်အော်လိုက်သည်။ ငှက်ဆင်ကြီးလည်း လန့်၍ ပျံပြေးသွားလေသည်။

ထိုနေ့ နေဝင်ချိန်မှစ၍ မိဖုရားကြီးမှာ ဝမ်းနာလာသည်။ မီးဖွားအံ့ဆဲဆဲ ဖြစ်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် မိုးသားများတက်လာ

သည်။ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းသည်။ လေပြင်းများလည်း တိုက်ခတ်လာသည်။ မိဖုရားကြီးသည် မိုးဒဏ်လေဒဏ်ကို အံတင်း၍ ခံရှာသည်။ ထိုည ကုန်ဆုံး၍ အရုဏ်တက်ချိန်တွင်မှ မိုးလေကင်းစင်သွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သားတော်ကလေးကို ဖွားမြင်သည်။ မယ်တော်က ထိုသားငယ်အား ဥတေနဟူ၍ အမည်ပေးသည်။ မိုးဥတုအငွေ့အသက်၊ တောတောင်အငွေ့အသက်၊ နေအရုဏ်အငွေ့အသက်တို့ကို ခံယူ၍မွေးဖွားသောကြောင့် ဤအမည်ကိုမည်ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုညောင်ပင်၏ မနီးမဝေးတွင် ရသေ့ကျောင်းသစ်မီးတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုကျောင်းတွင် အလ္လကပ္ပရသေ့ နေထိုင်သည်။ သူသည် ရှေးယခင်က အလ္လကပ္ပတိုင်း၏ ဘုရင်ဖြစ်သည်။ ဝေဠုဒီပတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဠုဒီပမင်းနှင့် ချစ်ခင်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုမင်းနှစ်ပါးသည် မင်းပြုရသည်ကိုငြီးငွေ့ကာ တစ်နေ့တွင် နှစ်ပါးအတူတိုင်ပင်၍ တိုင်းပြည်မှထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ ရသေ့ကိုယ်စီဝတ်၍ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းဝယ် တောင်တစ်လုံးစီခွဲခြား၍ နေထိုင်ကြသည်။ တစ်ပါးရှိနေသည်ကို အခြားတစ်ပါးက သိရှိရန် ညအခါတွင် မီးရောင်ပြ၍ အချက်ပေးကြသည်။ တစ်နေ့တွင် ဝေဠုဒီပရသေ့ကွယ်လွန်၍ တန်ခိုးကြီးသောနတ်တစ်ပါး ဖြစ်လာ၏။ ထိုနတ်သည် သူငယ်ချင်းရသေ့ထံလာ၍ မိမိ၏အဖြစ်ကို ပြောပြသည်။

ထိုအခါ အလ္လကပ္ပရသေ့က မိမိနေရာကို ဆင်များလာ၍ နောင်ယုက်လေ့ရှိကြောင်း ပြောပြ၏။ ဤတွင် သူငယ်ချင်း နတ်သည် ဆင်ရန်မှကာကွယ်ရန် ရသေ့အား ဆင်ချစ်စေသောစောင်းကို ပေးထား၏။ ဆင်ချစ်စေသောမန္တန်ကိုလည်း ပေးထား၏။

ရသေ့သည် စောင်းကိုတီးလျက် မန္တန်ကိုရွတ်သောအခါ ဆင်များ မနှောင့်ယုက်ကြတော့ပေ။ သို့ဖြင့် ချမ်းသာစွာနေထိုင်နိုင်သည်။ ထိုရသေ့သည် တောထဲတွင် သစ်သီးများရှာဖွေစားသောက်လေ့ရှိသည်။ သို့ရာတွင် မိုးရွာသောနေ့များ၌ကား တောထဲသို့ မသွားတော့။ ညောင်ပင်ကြီးအောက်သို့ သွားသည်။ ငှက်ဆင်ကြီး၏ မီးဖွား

ကြွင်းစားကျန် အသားအရိုးများကိုကောက်ယူ၍ ချက်ပြုတ်စားတတ်သည်။

ထိုနေ့နံနက်တွင်လည်း မိုးရွာပြီးစဖြစ်၍ ညောင်ပင်အောက်သို့ သွားရောက်သည်။ ဤတွင် ညောင်ပင်ခွကြား၌ ဥတေနတို့သားအမိကို မမျှော်လင့်ဘဲ သွားတွေ့သည်။ ချက်ချင်းပင် သားအမိကို ကယ်တင်သည်။ ညောင်ပင်အောက်သို့ ချပေးသည်။ မိမိ၏ကျောင်းသစ်မ်းသို့ ခေါ်ယူ၍ပြုစုလုပ်ကျွေးသည်။ ကာလအတန်ကြာသော် ရသေ့နှင့်မိဖုရားကြီးတို့ ကျွမ်းဝင်လာကြသည်။ ရသေ့သည် လူထွက်ကာ မိဖုရားကြီးနှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်သည်။

တစ်နေ့သ၌ ရသေ့လူထွက်သည် နက္ခတ်အသွားအလာကိုကြည့်ရှုကာ မိဖုရားကြီးအား ...

“ချစ်နမ ... ပူရန္တမင်း နတ်ရွာစံလေပြီ”

ဟု ဆို၏။ မိဖုရားကြီးကလည်း ...

“ကျွန်မ၏သားငယ်သည် နန်း၌သာရှိပါက ယခုအခါတွင် မင်းလုပ်ရပြီ ယခုမူ တောထဲတောင်ထဲတွင်နေရသဖြင့် ထီးမွေနန်းမွေ ဆုံးရှုံးရချေပြီ”

ဟု ပြောဆိုကြွေးသည်။

ရသေ့လူထွက်က ...

“မစိုးရိမ်လင့် ... သင့်သား မင်းဖြစ်အောင် ငါဆောင်ရွက်ပေးမည်”

ဆိုသည်။ ဥတေနမင်းသားအား ဆင်ချစ်စေသော မန္တန်ကို သင်ပေးသည်။ ဆင်ချစ်စေသော စောင်းတီးပညာကို သင်ပေးသည်။ ထိုမန္တန်၊ ထိုစောင်း၏အစွမ်းသတ္တိကိုလည်း ပြောပြသည်။ အဆုံးအမလည်း ပေးသည်။ ဥတေနမင်းသားသည် ရသေ့လူထွက်သင်သမျှကို တတ်အောင်သင်ယူသည်။ ဆိုဆုံးမသမျှကို ကောင်းစွာနာယူမှတ်သားသည်။

ထို့နောက် ရသေ့လူထွက်နှင့် မိဖုရားတို့သည် မင်းသားကို ကောသဗ္ဗိပြည်သို့ လွှတ်လိုက်သည်။

“ချစ်သား ... မင်းအဖြစ်ကိုရယူရန် ကြိုးစားလော့”

ဟု ဆိုကြသည်။ စောင်း၊ မယ်တော်၏ ကမ္မလာခြုံထည်၊ မင်းတံဆိပ်ပါသော လက်စွပ်တို့ကိုလည်း အတူယူဆောင်သွားစေသည်။ စစ်သူကြီးစသော မှူးမတ်တို့၏အမည်ကိုလည်း ပြောပြလိုက်သည်။

ဥတေနမင်းသားသည် ဆင်ချစ်စောင်းကိုတီးလျက် ဆင်ချစ်မန္တန်ကိုရွတ်ဆိုရာ ဆင်များပြေးလာသည်။ သို့ဖြင့် ဆင်တပ်ကြီးကို ဖွဲ့လိက်သည်။ ဦးဆောင်ဆင်ကြီး၏ကျောပေါ်မှာ စီးနင်းလိုက်ပါသည်။ တိုင်းစွန်နယ်ဖျားသို့ ရောက်သောအခါ စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့ကို စုရုံးသည်။ အင်အားတောင့်တင်းသောအခါ ကောသဗ္ဗိမြို့တော်ကို ဝိုင်းထားသည်။

“စစ်ကိုထိုးမည်လော၊ တိုင်းပြည်ကိုအပ်မည်လော”

ဟု ရာဇသံပေးသည်။

မြို့တွင်းရှိ မှူးမတ်များက အသာတကြည် မအပ်ကြ။

“ငါတို့၏မိဖုရားကြီးသည် ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာဖြင့် ငှက်ဆင်ချီရာ ပါသွားခဲ့သည်။ မိဖုရားကြီး အသက်ထင်ရှားရှိ မရှိကို မသိရသေးသမျှ မြို့တံခါးကို ဖွင့်ပေးနိုင်”

ဟုဆိုကြ၏။

ဤတွင် ဥတေနမင်းသားက မိမိသည် ပူရန္တမင်း၏သားတော်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ပြောပြရာမှ စစ်သူကြီး၏အမည်ကိုလည်း ပြောပြသည်။ မယ်တော်၏ ကမ္မလာခြုံထည်အနီကိုလည်း ထုတ်ပြသည်။ မင်းတံဆိပ်ခတ်နှိပ်ထားသော လက်စွပ်ကိုလည်း ချွတ်ပြသည်။ ထိုအခါမှ စစ်သူကြီးနှင့်တကွ မှူးမတ်တို့သည် အဖြစ်မှန်ကို သိရှိသွားကြသည်။ ဝမ်းသာမဆုံး ရှိကြသည်။ ဥတေနမင်းသားအား မြို့တံခါးဖွင့်ပေးကာ မင်းမြှောက်လိုက်ကြလေ၏။

(အပ္ပမာဒဝဂ် - သာမာဝတီဝတ္ထု)

ကံထူးသူ

ကံထူးသူ

တစ်ရံရောအခါ ယောသကအမည်ရှိသော နတ်သားသည် စုတေသွားသည်။ ကောသမ္ဘီပြည်ရှိ ပြည့်တန်ဆာမတစ်ယောက်၏ ဝမ်း၌ ဝင်စားလာသည်။

ပြည့်တန်ဆာမသည် ကလေးငယ်ကို ဖွားမြင်သောအခါ မွေးကျွေးရန် အခွင့်မသာသဖြင့် အမှိုက်ပုံဝယ် စွန့်ပစ်စေသည်။ ထိုကလေးမှာ သားယောက်ျားလေးဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်သည် ထိုကလေးငယ်ကို တွေ့ရှိသည်။ သနားချစ်ခင်သဖြင့် ကောက်ယူ သွားသည်။

ထိုနေ့တွင် ကောသမ္ဘီသူဌေးကြီးသည် မင်းဆရာဖြစ်သူ ပု ရောဟိတ်နှင့်ဆုံတွေ့သည်။ ပုရောဟိတ်က ...

“ဤမြို့တော်၌ ယနေ့ဖွားမြင်သောကလေးသည် အကြွယ်ဝ ဆုံးသောသူဌေးကြီး ဖြစ်လိမ့်မည်”

ဟူ၍ ဟောကိန်းထုတ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ သူဌေးကြီးကတော်တွင် ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာ ရှိနေသည်။ သို့သော်လည်း မီးမဖွားသေး။ မီးဖွားလုဆဲဆဲသာ ရှိနေ သည်။ ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီးသည် အစေအပါးတစ်ယောက်ကို ခေါ်သည်။

“ယနေ့ဖွားမြင်သောကလေးကို ရှာဖွေပါ။ တွေ့လျှင် မိဘ အုပ်ထိန်းသူကို ငွေတစ်ထောင်ပေး၍ ခေါ်လာလော့”

ဟူ၍ ပြောဆိုသည်။ ငွေတစ်ထောင်အပ်နှံ၍ ချက်ချင်းပင် စေလွှတ်လိုက်သည်။

အစေအပါးသည် စုံစမ်းရှာဖွေရာအမှိုက်ပုံမှ ကောက်ယူ ထားသောကလေးကို တွေ့သည်။ ကောက်ယူထားသူအား ငွေတစ်

ထောင်ပေး၍ ကလေးကို ဆောင်ယူလာလေသည်။

သူဌေးကြီးသည် ...

‘ငါတို့မှာ သမီးမွေးလျှင် ယခုဆောင်ယူလာသောကလေးကို သမီးနှင့်ထိမ်းမြားပေးမည်။ သူဌေးကြီးဖြစ်လာအောင် ဆောင်ရွက်ပေးမည်။ အကယ်၍ ငါတို့မှာ သမီးမိန်းကလေး မမွေး၊ သားယောက်ျားမွေးလာလျှင်မူ ယခုကလေးကို သတ်ပစ်မည်’

ဟူ၍ ကြံစည်ထားသည်။ ကလေးကို ကောင်းစွာမွေးမြူထားသည်။

အချိန်တန်သော် သူဌေးကတော်ကြီးသည် ကလေးဖွားမြင်သည်။ သို့ရာတွင် ကလေးမှာ မိန်းကလေးမဟုတ်။ ယောက်ျားလေးဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ သူဌေးကြီးသည် ယခင်ကြံစည်ရင်းရှိသည့် အတိုင်းပင် မွေးစားသားကိုသတ်ရန် ရက်စက်စွာ စီစဉ်လေသည်။

ရှေးဦးစွာ သူသည် ကလေးကို နွားများနင်း၍သေစေရန် နွားခြံဝမှာ ချထားစေသည်။ ကလေးမှာ ရှေးအတိတ်က ကုသိုလ်ကံ ကောင်းမှုထူးရှိသဖြင့် အသက်မသေ။ နွားအုပ်ထဲမှ အကြီးဆုံးနွားလားကြီးသည် ကလေးကို အခြားနွားများမနင်းမီအောင် ကာကွယ်သည်။ နွားလားကြီးသည် ရှေ့ဆုံးမှထွက်လာကာ ကလေးအပေါ်၌ လေးဘက်ခွ၍ ရပ်နေသည်။ အခြားနွားများ မနင်းနိုင်တော့ပေ။

ထိုအခါ သူဌေးကြီးသည် ကလေးကို လှည်းကြိတ်၍သေစေရန် စီစဉ်ပြန်သည်။ ကလေးကို လှည်းလမ်းကြောင်း၌ ချထားစေသည်။ သို့ရာတွင် နွားများက မနင်းကြ။ ရုန်းကန်ထွက်ပြေးသွားကြသည်။ ဤတွင် ကလေးကို ခွေးများ၊ မြေဖုတ်ဘီလူးများစားအောင် သုသာန်မှာ ပစ်ထားစေပြန်သည်။ ထိုအခါ ဆိတ်မကြီးတစ်ကောင် ကလာ၍ ကလေးကိုနို့တိုက်သည်။ ဆိတ်ကျောင်းသားကတွေ့ရှိ၍ ကယ်ဆယ်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ချောက်ကမ်းပါးမှ ပစ်ချစေသည်။ ကလေးသည် အသက်မသေ။ ထူထပ်သောချုံပေါ် ကျသွားသည်။ နီးထိုးသမား သားအဖကတွေ့၍ ကယ်ဆယ်သွားပြန်သည်။

သူဌေးကြီးသည် ကယ်ဆယ်သူများကို ငွေတစ်ထောင်စီ

ပေး၍ ကလေးကို ပြန်ရွေးယူရလေသည်။ ဘေးရန်များအကြားမှပင် မွေးစားသားငယ်သည် ကြီးပြင်းလာသည်။ ယောသကဟူ၍ပင် အမည်တွင်လေသည်။

သူဌေးကြီးကား ယောသကကိုမုန်းတီးလှသဖြင့် သေကြောင်းကြံစည်လျက်သာ ရှိသည်။ တစ်နေ့တွင် မိတ်ဆွေအိုးထိန်းသည်ထံ သွားသည်။ ငွေတစ်ထောင် ပေးသည်။

“ငါ၏သားဆိုးတစ်ယောက် သင့်အိမ်သို့ ရောက်လာလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ပဲခွပ်ဖြင့် အပိုင်းပိုင်းခုတ်ဖြတ်၍ အိုးကြီးထဲ၌ထည့်ကာ မီးဖုတ်ပစ်လိုက်ပါ”

ဟု မှာကြား၏။ အိုးထိန်းသည်ကလည်း ...

“ကောင်းပြီ”

ဟု ဝန်ခံ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူဌေးကြီးသည် ယောသကကိုခေါ်သည်။ အိုးထိန်းသည်ထံ စေလွှတ်သည်။

“မနေ့က ကျွန်ုပ်ဖခင် စေခိုင်းထားသောအမှုကို ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်ပါလော့?”

ဟု အိုးထိန်းသည်ကို ပြောဆိုရန်လည်း မှာကြားလိုက်သည်။ ယောသကသည် သူဌေးကြီး၏အကြံအစည်ကို လုံးဝ မသိရှာ။ အေးချမ်းစွာပင် အိမ်မှထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ သူဌေးကြီး၏သားအရင်းနှင့် လမ်းမှာတွေ့သည်။ သားအရင်းသည် ကစားဖော်များနှင့် ခုံညင်းထိုးရာတွင် သူ့ဘက်ကချည်းရှုံးနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်စား ယောသကက ခုံညင်းထိုးပေးရန် တောင်းပန်သည်။ ယောသကက လက်ခံသည်။ ခုံညင်းထိုးပေးသည်။ သားအရင်းကလည်း ယောသကကိုယ်စား အိုးထိန်းသည်ရှိရာသို့ ထွက်သွားသည်။ အိုးထိန်းသည်လည်း သူဌေးကြီးမှာခုံညင်းအတိုင်းပင် သူ့ထံရောက်လာသူ သားအရင်းကို သတ်လိုက်လေသည်။

ညနေစောင်း၍ အိမ်သို့ ယောသကပြန်လာသောအခါ သူဌေးကြီးသည် တလွဲတချော်ဖြစ်ကုန်သည်ကို သိရှိသွားသည်။ ချက်

ချင်းပင် အိုးထိန်းသည်ထံ ပြေးသွားသည်။ ငိုကြွေးချက်မနှင့် မေးမြန်းသည်။

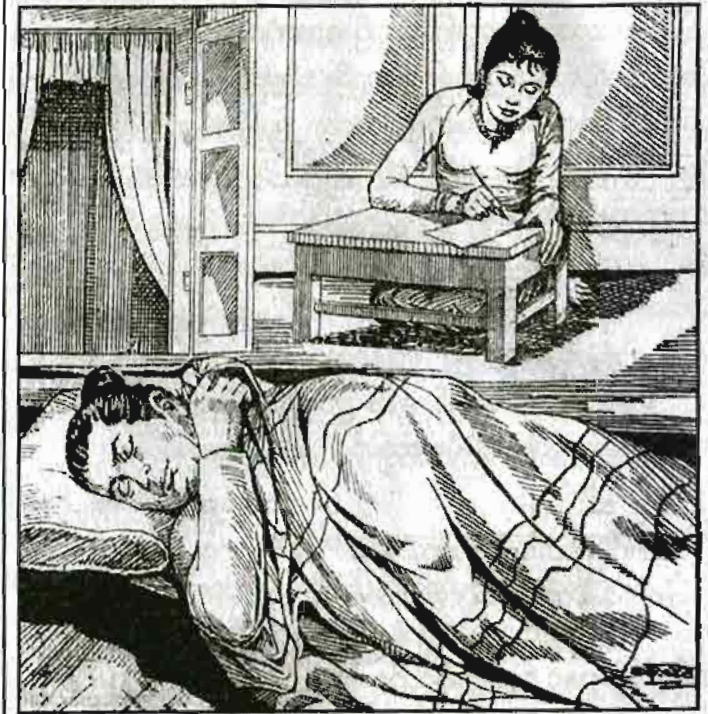
အိုးထိန်းသည်က ...

“အရှင်သူဌေးမင်း ... အသံမပြုပါနှင့်၊ သင့်ကိစ္စပြီးပါပြီ”

ဟု ဆို၏။ သူဌေးကြီးလည်း ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ကာ စိတ်ဆင်းရဲရလေ၏။

သေကံမရောက်ပုံဝတ္ထုကို ဆက်လက်ရှုပါ။

(အပ္ပမာဒဝဂ်-သာမာဝတီဝတ္ထု)

သေကံမရောက်

သေကံမရောက်

ကောသဗ္ဗိသူဌေးကြီးသည် သေကံမရောက်သော ယောသကလုလင်ကို သေကြောင်းကြံခဲ့သည်။ သို့သော် ယောသက မသေ။ သူ၏သားသာလျှင် သေဆုံးခဲ့ရသည်။ သူများမကောင်းကြံသဖြင့် ကိုယ်သာလျှင် ခံခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် သတိသံဝေဂ မရသေး။ ယောသကကို သတ်နိုင်မည့်နည်းလမ်းကိုသာ ရှာဖွေနေ၏။

တစ်နေ့တွင် မကောင်းကြံပြန်သည်။ မိမိစိုးပိုင်သော ရွာပေါင်းတစ်ရာ၏ ကိုယ်စားလှယ်ကြီးထံသို့ ဤသို့စာရေးသည်။

‘ယခုလာသူသည် ကျွန်ုပ်၏သားဆိုး ဖြစ်သည်။ ဤသားကိုသတ်၍ မစင်တွင်း၌ ချပါလော့။ ပြီးမြောက်ပါက ဦးရီးတော်ကို ကျွန်ုပ် ကျေးဇူးဆပ်ပါမည်။’

ထို့နောက် ယောသကကိုခေါ်၍ ...

“ဤစာကို ကိုယ်စားလှယ်ကြီးထံ သွားရောက်ပေးပို့ချေ”

ဟု စေခိုင်းသည်။ လမ်းခရီးတွင် တစ်ညနားခိုရမည့်နေရာ၊ နားခိုရမည့်ရွာနှင့် သူဌေးအိမ်ကိုလည်း လမ်းညွှန်ပြောပြလိုက်သည်။

ယောသကသည် သူဌေးကြီး၏ ရန်ပြုခြင်းခံနေရသည် ဖြစ်သောကြောင့် စာပေသင်ကြားခွင့် မရ။ စာမတတ်ရှာ။ ထို့ကြောင့် စာတွင်မည်သို့ရေးထားသည်ကို မသိရှာ။ စာကိုကောင်းစွာထုပ်စည်း၍ ခါးပုံကြားတွင်ထည့်ကာ ယူဆောင်သွားလေသည်။

သူသည် ခရီးတစ်ဝက်ခန့်ရောက်သောအခါ သူဌေးကြီး ညွှန်ပြသော ရွာသူဌေးအိမ်သို့ သွားရောက်သည်။ ထိုအိမ်တွင် တစ်ညနားခိုခွင့်ပြုရန် အကျိုးအကြောင်းပြောပြသည်။

ရွာသူဌေးလင်မယားကလည်း ယောသကကို ချစ်ခင်ကာ

ကောင်းစွာ လက်ခံပြုစုသည်။

ရွာသူဌေးလင်မယားတွင် သမီးတစ်ဦးရှိသည်။ ၁၆ နှစ်အရွယ်ရှိသည်။ ရုပ်ရည်လှပချောမောသည်။ ထိုသူဌေးသမီးသည် ရှေးဘဝဟောင်းက ယောသကလုလင်၏မယား ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုရှေးဘဝကရေစက်ကြောင့် ယောသကဟူသောအမည်ကို ကြားရုံဖြင့်ပင် ယောသကကို ချစ်ခင်စုံမက်မိသည်။ ယောသကသည် စားသောက်ပြီးနောက် ခရီးပန်းသဖြင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။ သူဌေးသမီးသည် ယောသကအိပ်မောကျနေရာသို့ တိတ်တဆိတ်လာကြည့်သည်။ ယောသက၏ခါးပုံစထဲမှ စာထုပ်ကို မြင်သွားသည်။ ထူးခြားသဖြင့် ညင်သာစွာယူ၍ ဖြည့်ကြည့်သည်။ ထိုအခါ ကောသဗ္ဗိသူဌေးကြီး၏သေကြောင်းကြံသောစာကို ဖတ်ရသည်။

သူဌေးသမီးက ...

“သူ့ကိုသာ ယနေ့မတွေ့မိသော် သူ့ခမျာ အသက်ရှိတော့မည်မဟုတ်”

ဟုဆိုကာ စာကိုဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အောက်ပါစာကို ပြောင်းလဲ၍ရေးသည်။

‘ဤသူသည် ကျွန်ုပ်၏သား ယောသကဖြစ်သည်။

ရွာပေါင်းတစ်ရာမှ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ စုဆောင်းပြီးလျှင် ယောသကကို ရွာသူဌေးသမီးနှင့်

လက်ထပ်မင်္ဂလာပြုပေးပါ။ သူတို့နေထိုင်ရန်လည်း

ထိုရွာအလယ်၌ နှစ်ထပ်အိမ် ဆောက်ပေးပါ။ တံ

တားအကာအရံ အလုံပြုပေးပါ။ အစောင့်အ

ရှောက်ယောက်ျားတို့ကိုလည်း ထားပေးပါ။ ဤသို့

ပြုပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ထံ သတင်းပို့ပါ။ ဦးရီးတော်ကို

ကျွန်ုပ် ကျေးဇူးဆပ်ပါမည်”

ဤသို့လျှင် သူဌေးကြီးဟန်ပန်ဖြင့် စာအသစ်ရေး၍ စာကို

ထုပ်စည်းသည်။ ယောသက၏ခါးပုံစမှာ လက်ရာခြေရာမပျက်

လိုက်သည်။

ယောသကသည် သူဌေးသမီး၏အပြုအမူကို လုံးဝမသိ။ နောက်တစ်နေ့တွင် ထွက်ခွာသွားသည်။ ကိုယ်စားလှယ်ကြီးထံ ရောက်သောအခါ စာကိုပြသည်။ ကိုယ်စားလှယ်ကြီးကလည်း စာပါ အတိုင်းပင် ကောင်းစွာဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ရွာသူဌေးသမီးနှင့် ယောသကလုလင်တို့မှာ လက်ထပ်ခွင့်ရပြီး တင့်တယ်စွာ နေထိုင်ကြ လေသည်။

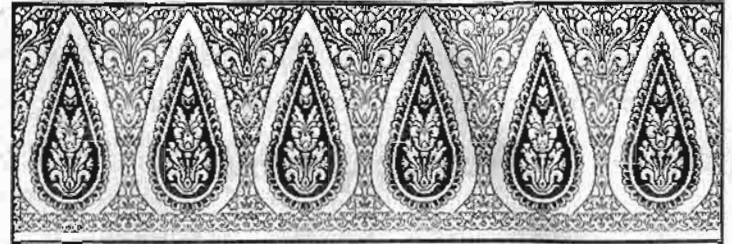
ဤသို့ ဆောင်ရွက်ပြီးသောအခါ ကိုယ်စားလှယ်ကြီးသည် ကောသမ္မိသူဌေးကြီးထံ သတင်းပို့လိုက်သည်။ သူဌေးကြီးလည်း

“တလွဲတချော် ဖြစ်ရပြန်လေပြီ”

ဟုဆိုကာ အတိုင်းထက်အလွန် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ကာ ဝမ်းပျက်ရောဂါ ရရှိသည်။ ဝေဒနာပြင်းထန်သဖြင့် သေဆုံးရတော့ မည့်အခြေသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ယောသကသူဌေးမောင်နှံကို ဆက်လက်ရှုပါ။

(အပ္ပမာဒဝဂ်-သာမာဝတီဝတ္ထု)

ယောသကသူဌေးမောင်နှံ

ယောသက သူဌေးမောင်နံ

ကောသမ္ဗိသူဌေးကြီးသည် သေအံ့ဆဲဆဲဖြစ်နေခိုက်မှာပင် ယောသကအပေါ် မလိုမုန်းထားရှိနေသည်။ မိမိသေဆုံးပါက ယောသက အမွေရမည်စိုးသဖြင့် တပည့်တစ်ယောက်ကိုလွှတ်၍ ယောသကသူဌေးဇနီးမောင်နံအား ခေါ်စေသည်။

ယောသက၏မယားကား လိမ္မာ၍ ဉာဏ်ထက်မြက်သူဖြစ်သည်။ သူသည် သူဌေးကြီး၏အကြံကို ရိပ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် အခေါ်လာသူအား ...

“မောင်ကြီး ... သူဌေးကြီး၏ရောဂါ မည်သို့အခြေအနေ ရှိပါသနည်း”

ဟုမေး၏။ ထိုသူက ...

“သူဌေးကြီး၏ရောဂါကား ပြင်းလှသည်၊ သို့သော် အစာ ဝင်ပါသေးသည်”

ဟုဆို၏။ ဤတွင် ယောသက၏မယားသည် ထိုသူအား “ခေတ္တဆိုင်းငံ့ပါဦး”

ဟုဆိုကာ မပြန်စေဘဲ ကျွေးမွေးပြုစောင့်ရှောက်ထားသည်။ သူဌေးကြီးသည် စေလွှတ်သောတပည့်လည်း ပြန်ရောက်မလာ၊ ယောသကလည်း ပေါ်မလာသဖြင့် ဒုတိယတပည့်ကို စေလွှတ်ပြန်သည်။ ထိုဒုတိယတပည့်ကိုလည်း ယောသက၏မယားက သူဌေးကြီး၏ရောဂါအခြေအနေကို မေးမြန်းပြန်သည်။ ထိုသူက ...

“အရှင်မ ... သူဌေးကြီး၏ရောဂါ အလွန်သည်းနေပြီ၊ အစာမဝင်ဘဲ သေအံ့ဆဲဆဲဖြစ်နေပြီ”

ဟု ဆို၏။ ဤတွင် ယောသက၏မယားသည် ယောသကအား အကြောင်းစုံပြောပြသည်။ ထို့နောက် ယောသကနှင့်အတူ

ကောသမ္ဗိမြို့သို့ လှည်းဖြင့်လာခဲ့ကြသည်။

လမ်းတွင် ယောသက၏မယားသည် သူဌေးကြီးထံ ရောက်သော် မည်သို့ပြုမူရမည်ကို ယောသကအား မှာထားသည်။ သူပြုမည့် အစီအစဉ်ကိုလည်း ပြောထားသည်။

သူဌေးကြီးထံရောက်သော် ယောသက၏မယားသည် သူဌေးကြီးလဲလျောင်းနေရာ ဦးခေါင်းရင်းမှာ ထိုင်သည်။ ယောသကကိုမူ သူဌေးကြီး၏ခြေရင်း၌ ထိုင်စေသည်။ မိမိတို့၏ အဖော်တပည့်တို့ကို ကား အိမ်ရှေ့ အိမ်နောက်၌ အစောင့်ချထားသည်။

သူဌေးကြီးသည် ယောသကကိုမြင်သောအခါ စာရင်းထိန်းကိုခေါ်သည်။ မိမိပိုင်ပစ္စည်းတို့ကို မေးသည်။ စာရင်းထိန်းက ကုဋေလေးဆယ်သော ဥစ္စာတို့နှင့်တကွ အခြားသက်ရှိသက်မဲ့ပစ္စည်းများ စာရင်းကို ပြောပြသည်။ သူဌေးကြီးသည် ... ‘ဤမျှသောဥစ္စာတို့ကို ငါ့သား ယောသကအား ငါမပေးပါ’ ဟုဆိုလိုပါလျက် မိန်းမောနေသဖြင့် ...

“ငါပေးပါ၏”

ဟု ဆိုမိသည်။ သို့ဆိုမိသဖြင့် စကားပြင်၍ပြောမည်ပြုသည်။ ထိုအခါ ယောသကမယားက စကားပြင်၍မပြောနိုင်အောင် သူဌေးကြီး၏ရင်ဘတ်ပေါ်ဝယ် ခေါင်းတင်၍ ငိုကြွေးသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူဌေးကြီး ကွယ်လွန်သွားလေသည်။

ကောသမ္ဗိသူဌေးကြီးကွယ်လွန်ကြောင်းကို သက်ဆိုင်သူတို့က ဥတေနမင်းကြီးအား တင်လျှောက်ကြသည်။ မင်းကြီးလည်း ယောသကကိုခေါ်ယူသည်။

“သင့်ဖခင် သူဌေးကြီး၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ပေးမည်”

ဟု ပြောဆိုကတိပေးလိုက်သည်။

ယောသကသည် နန်းတော်သို့လာစဉ် လမ်းခရီး၌ တွေ့ရသော ရေအိုင်ငယ်များကို ကလေးသဖွယ် ခုန်လွှား၍လာခဲ့သည်။ အပြန်တွင်ကား မခုန်လွှားတော့။ သူကြီးသဖွယ် ဣန္ဒြေရစ္စာဖြင့် ကွေ့ရှောင်၍သွားသည်။ ဤအချင်းအရာကို ဥတေနမင်းကြီး သတိပြု

မိသွားသည်။ ယောသကအား ပြန်ခေါ်၍ အကြောင်းရင်းကိုမေးသည်။
ယောသကက ...

“အရှင်မင်းကြီးက သူ့ဌေးအရာပေးမည်ဟု ကတိပေးသဖြင့် သူ့ဌေးတို့ကုန်ခြေနှင့်အညီ တည်ငြိမ်စွာ သွားလာခြင်းဖြစ်ပါသည်”

ဟူ၍ တင်လျှောက်သည်။ မင်းကြီးလည်း ယောသက၏စိတ်ထားကို နှစ်သက်သွားသည်။ သူ့ဌေးကြီး၏အမွေအားလုံးကို ချက်ချင်းပေးလိုက်သည်။ ယောသကသည် သူ့ဌေးကြီးဖြစ်လာပြီး ယောသက၏ မယားလိမ္မာသည်လည်း သူ့ဌေးကတော်ကြီး ဖြစ်လာလေသည်။

ယောသကသူ့ဌေးသည် သူ့ဌေးကတော်နှင့် မိတ်ဆွေများ၏ ဖွင့်ဟပြောဆိုချက်အရ ကောသလ် သူ့ဌေးကြီးက မိမိအားသတ်ရန် အမျိုးမျိုးကြံစည်ခဲ့သည်တို့ကို သိရသည်။ ထိုအခါ များစွာသံဝေဂရမိသည်။

“ငါသည် ကံထူးလှသဖြင့် သေဘေးမှ လွတ်ခဲ့ရသည်၊ မေ့မေ့လျော့လျော့ မနေသင့်၊ အသက်ရှင်ခိုက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို မမေ့မလျော့ပြုမှ တော်ချေမည်”

ဟု ဆိုကာ နေ့စဉ် အသပြာတစ်ထောင် စွန့်ကြဲလှူဒါန်းလေသည်။

သာမာဝတီဝတ္ထုကို ဆက်လက်ရှုပါ။

(အပ္ပမာဒဝင်-သာမာဝတီဝတ္ထု)

သာမာဝတီ

သာမာဝတီ

ယောသကသူဌေးဇနီးမောင်နှံသည် ကောသမ္မိမြို့တော်တွင် နေထိုင်ကြသည်။ သူတို့သည် ဘဒ္ဒဝတီမြို့၌ နေထိုင်ကြသော အခြား သူဌေးဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးကြသည်။ ထိုဘဒ္ဒဝတီမြို့နေ သူဌေးမောင်နှံတွင် သမီးပျိုတစ်ဦးရှိသည်။ သာမာဝတီဟု အမည်တွင် သည်။ ရုပ်ရည်အလွန်လှပတင့်တယ်သည်။ စိတ်နှလုံးဖြူစင်သည်။

တစ်နေ့တွင် ဘဒ္ဒဝတီမြို့၌ ကူးစက်တတ်သော ကပ်ရောဂါ ဆိုးကြီး ကျရောက်သည်။ လူအများ သေကျေပျက်စီးကြသည်။ သူ ဌေးမောင်နှံသည် ဘဒ္ဒဝတီမြို့တွင် မနေဝံ့ကြတော့။ သာမာဝတီကို ခေါ်၍ ကောသမ္မိမြို့သို့လှည်းဖြင့် ထွက်ပြေးလာ ကြသည်။ သူတို့သည် အသက်လှ၍ပြေးလာခဲ့ကြရသဖြင့် ရိက္ခာအနည်းငယ်သာ ပါလာ သည်။ ထိုရိက္ခာသည်လည်း လမ်းမှာပင် ကုန်ခဲ့သည်။ ခရီးကလည်း ကြမ်းသည်။ ရိက္ခာကလည်း ကုန်ပြီ။ သူတို့မိသားစုသည် များစွာ ဒုက္ခရောက်ကြရှာသည်။

ကောသမ္မိမြို့တော်သို့ရောက်သော် မြို့တံခါးအနီးရှိ ဇရပ်တွင် ခေတ္တတည်းခိုကြသည်။ ဖခင်သူဌေးက ဇနီးနှင့်သမီးအား ...

‘ညှိုးမှိန်နွမ်းလျလှသောရုပ်သွင်ဖြင့် မိတ်ဆွေယောသက သူဌေးထံ ငါတို့သွားရောက်ရန် မသင့်သေး။ တစ်ရက် နှစ်ရက်မျှ သည်မှာနားနေကြမည်။ မိတ်ဆွေယောသကသူဌေးသည် နေ့စဉ် အလှူပေးနေသည်။ ငါ့မိတ်ဆွေ၏ အလှူထမင်းကိုစား၍ ရုပ်ရည် လက္ခဏာ ကြည်လင်လာမှ မိတ်ဆွေထံသွားမည်’

ဟု ပြောဆိုသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့မိသားစုသည် ဇရပ်တွင် ခေတ္တခိုလှုံနေကြသည်။

သာမာဝတီမှာ ယခင်က သူဌေးသမီးဖြစ်သော်လည်း ယခု

သူဆင်းရဲမ ဖြစ်နေပြီ။ သူသည် မိသားစုစားသောက်ရန် ခွက်လက် စွဲ၍ ယောသကသူဌေး၏အလှူမဏ္ဍပ်သို့ သွားသည်။ သုံးယောက်စာ ထမင်းဟင်းများ တောင်းယူလာခဲ့သည်။

ဖခင်သည် သမီးတောင်းလာသော ထမင်းဟင်းတို့ကို မွတ် သိပ်လှစွာဖြင့် စားသောက်သည်။ အစာမကြေရောဂါရကာ အရုဏ် တက်ချိန်တွင် သေဆုံးသွားလေသည်။

သာမာဝတီသည် နောက်တစ်နေ့တွင် အလှူမဏ္ဍပ်သို့ သွား ပြန်သည်။ နှစ်ယောက်စာ ထမင်းဟင်းများကို တောင်းယူခဲ့သည်။ မိခင်သည် ထိုထမင်းဟင်းတို့ကို စားသည်။ ခင်ပွန်းသည်နည်းတူ အစာမကြေရောဂါရပြန်သည်။ ထိုညမှာပင် သေဆုံးသွားရှာပြန်သည်။

သာမာဝတီသည် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည်။ သူ သည် မျက်ရည်ကိုသုတ်လျက် အလှူမဏ္ဍပ်သို့သွားပြန်သည်။ တစ် ယောက်စာ ထမင်းဟင်းများကိုသာ တောင်းသည်။

အလှူမဏ္ဍပ်သို့ မိတ္တသူကြွယ်သည် ကြီးမှူးဆောင်ရွက် လျက်ရှိသည်။ သာမာဝတီ၏ ထူးခြားသောအပြုအမူကို သတိပြုမိ သည်။ မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ...

“ဟယ် မိန်းမယုတ် ... သင်သည် ယနေ့မှသာ တစ် ယောက်စာကို တောင်းယူသလော၊ ယခင်နေ့များက သုံးယောက်စာ၊ နှစ်ယောက်စာ တောင်းယူခဲ့သည်၊ လောဘကြီးလှသည်၊ ယနေ့မှ သင့်ဝမ်းပမာဏကို သိသလော”

ဟု ပြောဆိုကြိမ်းမောင်း၏။

သာမာဝတီသည် ငိုကြွေးလျက် ဖြစ်ရပ်မှန်ကိုပြောပြလိုက် သည်။ မိတ္တသူကြွယ်သည် နောင်တကြီးစွာ ရသွားသည်။ သာမာ ဝတီကို အိမ်သို့ခေါ်သွား၍ သမီးအဖြစ် မွေးစားထားလေသည်။

သာမာဝတီသည် ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်သည်။ ရှေး ယခင်က အလှူမဏ္ဍပ်သို့ တောင်းရမ်းလာသူတို့သည် ဆူညံစွာ စုပြုံထိုးဝှေ့ကြသည်ကို သတိပြုမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဖခင်သူကြွယ်ကို ခွင့်ပန်ကာ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်သည်။ အလှူမဏ္ဍပ်ကို

ကာရံပြီးလျှင် တစ်ယောက်ချင်း ဝင်သာထွက်သာရုံ ပြုသည်။ အလှည့်ကျ တောင်းယူနိုင်အောင် စနစ်တကျ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ထိုအခါ တောင်းရမ်းသူတို့မှာ ဆူညံစွာတိုးဝေ့ရန် မလိုတော့။ ငြိမ်သက်စွာ တောင်းယူနိုင်တော့သည်။

ထိုအခြင်းအရာကို ယောသကသူဌေး တွေမြင်သော် နှစ်သက်သဘောကျသဖြင့် မိတ္တသူကြွယ်ကို ခေါ်၍မေးသည်။ မိတ္တသူကြွယ်လည်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ပြောပြသည်။

ယောသကသူဌေးသည် သာမာဝတီသည် 'မိမိမိတ်ဆွေသူဌေး၏ သမီးဖြစ်ကြောင်း' သိရသောအခါ မိတ္တသူကြွယ်ထံမှ တောင်းယူသည်။ သမီးကြီးအရာ၌ထားလျက် ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားလေသည်။

မကြာမီ နက္ခတ်သဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပသောနေ့သို့ ရောက်လာသည်။ သာမာဝတီသည် အခြံအရံမိန်းမငါးရာနှင့်အတူ နန်းတော်ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်၍ မြစ်ဆိပ်သို့ ရေချိုးသွားသည်။

ဥတေနမင်းကြီးသည် သာမာဝတီကို လေသာပြတင်းမှ လှမ်း၍မြင်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် မေတ္တာသက်ဝင်သွားသည်။ အမတ်တို့အား မေးမြန်းကြည့်ရာ အကြောင်းစုံသိရှိသွားသည်။ ယောသကသူဌေးထံ အမတ်တို့ကိုစေလွှတ်၍ သမီးဆက်သရန် တောင်းဆိုစေသည်။

ယောသကသူဌေးက သာမာဝတီကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မည် စိုး၍ လက်မခံ။ ငြင်းပယ်လိုက်သည်။ ဥတေနမင်းလည်း ယောသကသူဌေးမောင်နှံကို မင်းမိန့်ဖိဆန်သည်ဆိုကာ ဖမ်းဆီးရန် အိမ်မှ ဆွဲထုတ်စေသည်။

သမီးလိမ္မာ သာမာဝတီက အမတ်တို့ကို တားမြစ်သည်။

“လက်ရှိအခြံအရံများနှင့်အတူလိုက်ပါခွင့်ရပါလျှင် အကျွန်ုပ် လိုက်ပါပါမည်”

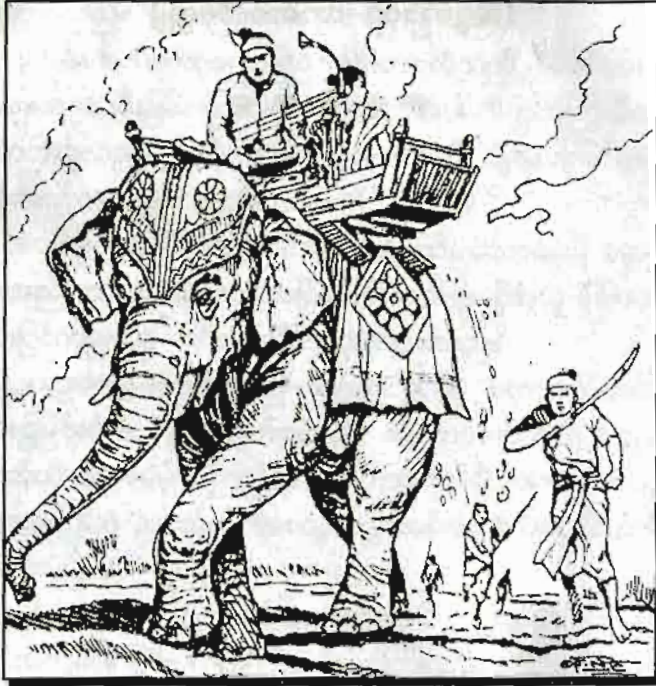
ဟု ဆို၏။ မင်းကလည်း ခွင့်ပြုသည်။ ယောသကသူဌေးသည်လည်း ကျေနပ်သွားသည်။

သို့ဖြင့် သာမာဝတီသည် ဥတေနမင်းထံ လိုက်ပါသွားရာ မိဖုရားဖြစ်လာလေသည်။

ဥတေနမင်းနှင့်ဝါသုလဒတ္တမင်းသမီးပုံဝတ္ထုကိုရှုပါ။

(အပ္ပမာဒဝဂ်-သာမာဝတီဝတ္ထု)

ဥတေနမင်းနှင့် ဝါသုလဒတ္တမင်းသမီး

ဥတေနမင်းနှင့် ဝါသုလဒတ္တမင်းသမီး

ကောသဗ္ဗိပြည်ရှင် ဥတေနမင်းသည် သာမာဝတီမိဖုရား မြှောက်လျက် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ ထိုအချိန်၌ စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းသည် ဥဇ္ဇေနီပြည်ကို စိုးစံလျက်ရှိသည်။ ဥတေနမင်းသည် စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းထက် ချမ်းသာစဉ်းစိမ်သာလွန်သည်။

ဤတွင် စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းသည် မရှုဆိတ်ဖြစ်ကာ ဥတေနမင်းကို ဖမ်းယူရန် ကြံစည်သည်။ ဥတေနမင်းတွင် ဆင်ကိုနိုင်သော ဆင်ချစ်စေသောစောင်းလည်း ရှိသည်။ မန္တန်လည်း တတ်မြောက်သည်။ ထို့ကြောင့် သစ်သားဆင်ရုပ်ကို ပြုလုပ်စေသည်။

စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်း၏ စီမံချက်အရ သူ၏မင်းချင်းတို့သည် သစ်သားဆင်ရုပ်ကို ပကတိဆင်နှင့်တူအောင် စီမံပြင်ဆင်ကြသည်။ ဆင်ရုပ်ကို ရွှေလျှားနိုင်အောင် စက်ယန္တရားများလည်း တပ်ဆင်ထားသည်။ ဆင်ရုပ်၏အတွင်း၌လည်း စစ်သည်များ ဝင်ရောက်နေစေသည်။

ထို့နောက် ထိုဆင်ရုပ်ကို ဥတေနမင်း၏ နိုင်ငံနယ်နိမိတ်အတွင်းရှိ ရေအိုင်နားမှာလွှတ်ထားသည်။ ဆင်ချေးတုံးများကိုလည်း ယူဆောင်၍ အနီးအနားတွင် ချထားသည်။

တောသွားမှဆိုသည် ထိုဆင်ရုပ်ကို မြင်သောအခါ တကယ့်ဆင်အစစ် ထင်မှတ်သွားသည်။ ဥတေနမင်းထံ ... 'အလွန်တင့်တယ်သော ဆင်ကောင်းဆင်မွန်တစ်စီးကို တွေ့ကြောင်း' သတင်းပို့သည်။ ဥတေနမင်းလည်း ထိုဆင်ကို ဖမ်းမည်ပြုသည်။ ဟတ္တိကန္တစောင်းနှင့် ဟတ္တိကန္တမန္တန်တို့အားကိုးဖြင့် ဆင်စီးလျက် ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့နောက်မှ စစ်သည်ခိုလှုံပါများလည်း အတူလိုက်ပါလာသည်။

ထိုအခါ စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်း၏ စစ်သည်တို့သည် ဆင်ရုပ်၏ နံဘေးနှစ်ဖက်က စစ်ကြောင်းဖြန့်၍နေကြသည်။ ဥတေနမင်း ချဉ်းကပ်လာသောအခါ ဆင်ရုပ်အတွင်းမှလူများသည် ဆင်ရုပ်ကို အလျင်အမြန် မောင်းနှင်ပြေးကြသည်။ ဥတေနမင်းသည် ဆင်ကို ဩဇာသက်ရောက်စေသော စောင်းကိုလည်းတီးသည်။ မန္တန်ကိုလည်း ရွတ်ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် ပကတိဆင်မဟုတ်သဖြင့် ဩဇာမသက် ရောက်။ ဆင်ရုပ်ကို မမိနိုင်။ ဆင်ပေါ်မှဆင်းကာ မြင်းစီး၍လိုက်သည်။ ထိုအခါ မိမိ၏စစ်သည် ဗိုလ်ပါများနှင့် ကွဲကွာသွားသည်။ ဤတွင် ဝိုင်းရံထားသော စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်း၏စစ်သည်များက သူ့ကိုအလွယ် တကူပင် လက်ရဖမ်းဆီးလိုက်ကြလေသည်။

စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းသည် ဥတေနမင်းကို လက်ရဖမ်းနိုင်သ ဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေသည်။ သုံးရက်တိုင်အောင်ပင် အောင် သေသောကံပွဲ ကျင်းပသည်။ ထို့နောက် ဥတေနမင်းနှင့်တွေ့ဆုံ၍ မိမိ၏လိုအင်ဆန္ဒကို ပြောပြသည်။

“အဆွေ ... ငါ့အား ဆင်တို့ချစ်မြတ်နိုးသော မန္တန်ကို သင်ပေးပါ။ မန္တန်ကို ငါတတ်မြောက်ပါက သင့်ကိုလွှတ်ပေးမည်”

“အဆွေ ... ငါ့အား သင်ရှိခိုးလျှင် မန္တန်ကို သင်ပေးမည်”

စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းသည် ဥတေနမင်းကို မရှိခိုးလို။ မန္တန် ကို သင်မပေးပါက သတ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်သည်။ ဥတေနမင်းက မမှု။

“သင်သတ်လိုလျှင် သတ်ပါ။ ငါ့ကို ရှိမခိုးသူအား မန္တန် သင်မပေးနိုင်”

ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းက ...

“ကောင်းပြီ ... ငါ့နန်းတော်၌ ဉာဏ်ထက်မြက်သော ခါး ကုန်းမ တစ်ယောက်ရှိ၏။ ထိုခါးကုန်းမကို ကန့်လန့်ကာအတွင်းမှ နေစေမည်။ သင်က ကန့်လန့်ကာအပြင်က သင်ပေးလော့”

ဟု ဆို၏။ ဥတေနမင်းက ...

“ငါ့အားရှိခိုးလျှင် မည်သူ့ကိုမဆို သင်ပေးမည်”

ဟု ဆို၏။ စင်စစ် ခါးကုန်းမဆိုသည်မှာ တကယ့်ခါးကုန်းမ မဟုတ်။ စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်း၏ လှပချောမောတင့်တယ်သော သမီး တော် ဝါသုလဒတ္တာသာဖြစ်သည်။ သမီးတော်အား မန္တန်သင်ယူစေ ပြီး တတ်မြောက်သောအခါ သမီးတော်မှတစ်ဖန် မိမိသင်ယူမည်ဟု စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်း စီစဉ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထိုအစီအစဉ်ကို ဥတေန မသိ။ သမီးတော်ကိုလည်း ဥတေနမင်းသင်ပေးမည်ဟု ဖွင့်မပြော။ ခရုသင်းဖြူစွဲနေသော နူနာသည်တစ်ဦးက မန္တန်သင်ပေးမည်ဟုသာ လိမ်လည်ပြောထားပေသည်။

ဤအစီအစဉ်ဖြင့် ဥတေနမင်းသည် မန္တန်ကို ပို့ချလာခဲ့ သည်။ အကြိမ်ကြိမ်ပို့ချပါသော်လည်း အတွင်းက သင်ယူသူ မင်းသ မီးသည် မန္တန်ကို ဝီဝီသသ လိုက်၍မဆိုနိုင်။ ဤတွင် ဥတေနမင်း အမျက်ထွက်ကာ ...

“ဟယ် ခါးကုန်းမ ... သင့်နှုတ်ခမ်းသည် ထူလှချေတ ကား”

ဟု ကြိမ်းမောင်းပြောဆို၏။ မင်းသမီးက ...

“ဟယ် ခရုသင်းဖြူစွဲနေသော နူနာသည် ... ငါ့ကဲ့သို့သော မင်းသမီးကို ခါးကုန်းမ ခေါ်ဝံ့သလော”

ဟူ၍ ဆိုကာ ကန့်လန့်ကာကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

ဤတွင်မှ သူတို့နှစ်ဦးသည် အဖြစ်မှန်ကိုသိသွားကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မေတ္တာသက်ဝင်သွားကြသည်။ သူတို့သည် မန္တန်ကို ဆက်၍ မသင်တော့။ ချစ်တင်းနိုးနှော၍သာနေကြသည်။

ထို့နောက် ဥတေနမင်းက ...

“ချစ်နမ ... မောင်တော်၏အသက်ကို ကယ်ပါ။ ငါလွတ် မြောက်အောင် ကူညီပါ။ လွတ်မြောက်ပါက ချစ်နမကို မိန်းမအရန် ငါးရာပေး၍ မိဖုရားကြီး အရာ၌ ထားပါမည်”

ဆို၏။ သမီးတော်လည်း ကူညီမည်ဟူ၍ ကတိပြု၏။ ဤ တွင် ဥတေနစီစဉ်အကြံပေးသည့်အတိုင်း ခမည်းတော်ထံ ဝင်ရောက် ပြောသည်။

“ခမည်းတော်... ညအချိန် နက္ခတ်ယုဉ်ခိုက်တွင် မန္တန်အတွက် အထောက်အကူဖြစ်စေရန် ဆေးမြစ်တူးထွက်စရာ ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်အခါဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ဝင်ထွက်နိုင်သော တံခါးတစ်ပေါက်ကို ခွင့်ပြုတော်မူပါ။ ဝင်ထွက်နိုင်ရန်လည်း ဆင်တစ်စီးပေးတော်မူပါ”

ဟု လျှောက်ထား၏။ မင်းလည်း ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

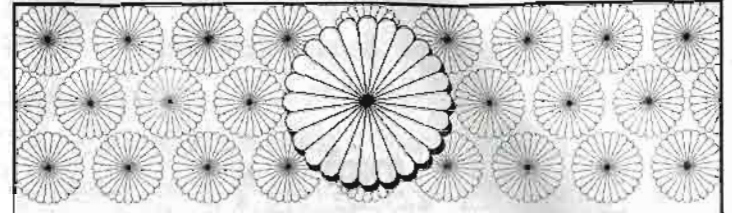
တစ်နေ့သ၌ စက္ကပဇ္ဇောတမင်းသည် ဥယျာဉ်ကစား ရန် နန်းတော်မှထွက်၏။ အခွင့်ကောင်းစောင့်နေသော ဥတေနမင်းလည်း ဆင်ပေါ်တွင် ရွှေအိတ်၊ ငွေအိတ်များကို တင်၏။ ထို့နောက် မင်းသမီးကိုတင်ယူ၍ ဆင်ဖြင့်ထွက်ပြေးလေသည်။

စက္ကပဇ္ဇောတမင်း၏ စစ်သည်ဗိုလ်ပါများ မြင်သောအခါ ဖမ်းရန် နောက်မှ အပြင်းလိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ ဥတေနမင်းသည် ငွေအိတ်ကိုဖွင့်၍ ငွေများကိုကြဲချလိုက်သည်။ စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့သည် ငွေများကို သူ့ထက်ငါဦး ကောက်ယူကြသည်။ ပြီးမှ ဆက်လိုက်ကြသည်။ ဥတေနမင်းသည် ရွှေအိတ်ကိုဖွင့်၍ ကြဲချပြန်သည်။ စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့လည်း ရွှေများကို အလှအယက်ကောက်ယူကြပြန်သည်။ ထိုစဉ် ဥတေနမင်းသည် မိမိပြည်နယ်နိမိတ်ကို ရောက်သွားသည်။ မိမိ၏စစ်သည်ဗိုလ်ပါများနှင့် ပြန်ဆုံမိကြသည်။ ရန်သူ့ဘက်က လွတ်မြောက်သွားလေသည်။

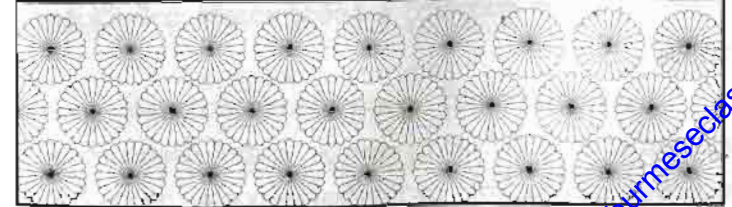
ဥတေနမင်းလည်း ကတိအတိုင်း ဝါသုလဒတ္တမင်း သမီးကို ချီးမြှောက်သည်။ မိဖုရားကြီးအရာပေး၍ လက်ရှိ မိဖုရားကြီး သာမာဝတီနှင့်အတူ ထားလေသည်။

မာဂဏ္ဍီဝတ္ထုကို ချပါ။

(အပ္ပမာဒဝဂ်-သာမာဝတီဝတ္ထု)

မာဂဏ္ဍီ

မာဂဏ္ဍီ

ကုရတိုင်းရှိ ရွာတစ်ရွာတွင် မဂဏ္ဍီအမည်ရှိ ပုဏ္ဏားကြီးတစ်ဦးရှိသည်။ သူတို့၏မျိုးရိုးကို အစွဲပြု၍ တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံး မာဂဏ္ဍီဟူ၍ပင် အမည်တွင်ကြသည်။

ထိုပုဏ္ဏားကြီးတွင် သမီးတစ်ဦးရှိသည်။ မာဂဏ္ဍီဟူ၍ပင် အမည်တွင်သည်။ ထိုသမီးမာဂဏ္ဍီသည် အလွန်လှပချောမောသည်။ ထို့ကြောင့် အမျိုးကောင်းသားတို့က တောင်းရမ်းလာကြသည်။ ဖခင်ပုဏ္ဏားက လက်မခံ။

“သင်တို့နှင့် တန်သလော”

ဟု ကြိမ်းမောင်း၍သာ လွှတ်၏။

တစ်နေ့သ၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသခင်သည် မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားကြီးနှင့် ပုဏ္ဏားမတို့ ကျွတ်တမ်းဝင်မည့်အရေးကို ရှုမြင်တော်မူသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုရွာ၏ပြင်ပရှိ ပူဇော်ရာဌာနသို့ တစ်ပါးတည်းကြွချီလာသည်။ မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားကြီးသည် ဘုရားရှင်၏ တင့်တယ်သပ္ပာယ်လှသော ရုပ်သွင်ကိုမြင်သောအခါ လွန်စွာနှစ်သက်သွားသည်။

“အရှင်ရဟန်း... ကျွန်ုပ်၌ သမီးတစ်ယောက်ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏သမီးသည် အရှင်ကဲ့သို့သော ယောက်ျားမြတ်နှင့်သာ ထိုက်တန်ပါသည်။ အရှင်မြတ်အား ကျွန်ုပ်၏သမီးကို ပေးဆပ်လိုပါသည်။ ဤနေရာ၌ ခေတ္တစောင့်ပါ”

ဟုဆိုကာ ရွာတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ သမီးကိုပြန်ခေါ်သည်။

မာဂဏ္ဍီမိသားစုတို့ ရွာမှထွက်လာကြသောအခါ ရွာသားများလည်း အတူလိုက်ပါလာကြသည်။ ပုဏ္ဏားကြီးနှစ်သက်သူမှာ မည်သို့ရုပ်သွင်ရှိသည်ကို အကဲခတ်ရန်ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်ကား

ပုဏ္ဏားကြီးစောင့်ခိုင်းသောနေရာတွင် မနေ။ ခြေတော်ရာကိုထင်စေလျက် အနီးရှိအခြားတစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့သီတင်းသုံးတော်မူသည်။

မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားမကြီးသည် ဘုရားရှင်၏ခြေတော်ရာကို ဖူးမြင်ရသောအခါ သေချာစွာစစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။ သူမသည် ဗေဒင်လည်း တတ်သည်။ လက္ခဏာ၊ ခြေခဏာဖတ်နည်းအတတ်ကိုလည်း တတ်သည်။ သို့ဖြင့် ပုဏ္ဏားကြီးအား ...

“အမောင်... ဤခြေရာသည် ကာမဂုဏ်ခံစားသူ၏ ခြေရာမဟုတ်ပါ”

ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏားလည်း ပုဏ္ဏားမအား တိတ်ဆိတ်စွာနေရန် မာန်မဲပြောဆိုသည်။ ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးသောနေရာသို့ သွားရောက်သည်။

“အရှင်ရဟန်း... ကျွန်ုပ်၏သမီးကို အလုပ်အကျွေးအဖြစ် ပေးပါ၏”

ဟု လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်က မိမိ ဘုရားဖြစ်၍ မဟာမောဓိပင်အနီး ဆိတ်ကျောင်းညောင်ပင်အောက်၌ သီတင်းသုံးစဉ် မာရ်နတ်မင်း၏ တဏှာ၊ အရတီ၊ ရဂါ ဟူသော သမီးသုံးယောက်တို့ လာရောက်မြူးဆွယ်ခဲ့ပုံကို ဟောပြောတော်မူသည်။ ထို့နောက် ...

“အသင်ပုဏ္ဏား... မာရ်မင်း၏ သမီးသုံးယောက်ကိုမျှ ငါဘုရား အလိုမရှိခဲ့ပါ။ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်တို့ ပြည့်နေသော မာဂဏ္ဍီသူငယ်မကို အဘယ်မှာ အလိုရှိပါမည်နည်း။ သင့်သမီး မာဂဏ္ဍီကို ခြေဖြင့်ပင် မထိလိုပါ”

ဟု မိန့်ဆို၍ ငြင်းပယ်လိုက်သည်။ တရားဟောပြောသည်။ တရားအဆုံး၌ မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားကြီးနှင့် ပုဏ္ဏားမတို့သည် တရားထူးရသွားကြသည်။ မာဂဏ္ဍီကား တရားမရ။

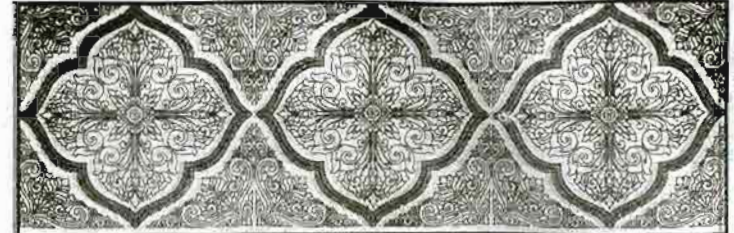
“မိမိအား ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ဆိုပေသည်”
ဟူ၍ ဘုရားရှင်ကို ရန်ငြိုးကြီးစွာဖွဲ့လေသည်။ မကြာမီပင်

ပုဏ္ဏားကြီးနှင့် ပုဏ္ဏားမတို့သည် သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုကြလေသည်။ ထိုအခါ ညီဖြစ်သူ ဂူဠာမာဂဏ္ဍိထံ သမီးကို အပ်နှံထားခဲ့ကြသည်။ ဂူဠာမာဂဏ္ဍိသည် ဥတေနမင်းကြီး၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ဝင်ရောက်၍ သမီးမာဂဏ္ဍိကို ဆက်သသည်။ ဥတေနမင်းကြီးသည် မာဂဏ္ဍိ၏ လှပတင့်တယ်သောရုပ်သွင်ကို နှစ်သက်သွားသည်။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလက်ခံ၍ မိဖုရားကြီးအရာ၌ ထားလေသည်။

ထိုမှစ၍ ဥတေနမင်းကြီးတွင် သာမာဝတီ၊ ဝါသုလဒတ္တာ၊ မာဂဏ္ဍိဟူ၍ မိဖုရားကြီးသုံးယောက်ရှိလာသည်။ ယင်းတို့တွင် သာမာဝတီသည် သူဌေးမျိုးဖြစ်သည်။ ဝါသုလဒတ္တာသည် မင်းမျိုးဖြစ်သည်။ မာဂဏ္ဍိကား ပုဏ္ဏားမျိုးဖြစ်လေသည်။

ခုဒ္ဒတ္တရာ ပုံဝတ္ထုကို ရှုပါ။

(အပ္ပမာဒဝဂ်-သာမာဝတီဝတ္ထု)

ခုဒ္ဒတ္တရာ

ခုဖွတ္တရာ

ဥတေနမင်း၏မိဖုရား သာမာဝတီတွင် ကျွန်မတစ်ယောက် ရှိသည်။ ခုဖွတ္တရာ အမည်တွင်၏။ အမည်ရင်းမှာ ဥတ္တရာဖြစ်သည်။ ခါးကုန်းနေသောကြောင့် ခုဖွတ္တရာဟု ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ခုဖွတ္တရာသည် 'ကုန်းသော' ဟူ၍ အနက်ရသည်။

ရှေးဘဝဟောင်းတစ်ခုတုန်းက သူမသည် အတန်ငယ် ခါးကုန်းသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တစ်ပါးကို ကွယ်ရာတွင် လှောင်ပြောင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုဘဝတွင် ခါးကုန်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ထိုဘဝ၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်များအား နိဗ္ဗာနာပူပူကို လှူရာတွင် သပိတ်များပူနေသဖြင့် အရှင်မြတ်များ အကိုင်ရခက်ခဲ့သည်။

ထိုအခါ သူမ၏ဆင်စွယ်လက်ကောက်ရှစ်ကွင်းကို သပိတ်အောက်ခြေအဖြစ် ပေးလှူခဲ့သည်။ ထိုကောင်းမှုကြောင့် ယခုဘဝတွင် အကြားအမြင်များသည်။ ဉာဏ်ပညာကြီးမားသည်။ တစ်ဖန် သူဌေးသမီးဖြစ်ရာဘဝတွင်လည်း ကဿပဘုရားရှင်၏ တပည့်ရဟန္တာအရှင်တစ်ပါး မိမိထံကြွလာခိုက်တွင် ပခြုပ်တောင်းကိုယူပေးရန် စေခိုင်းမိခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအကျိုးဆက်ကြောင့် ယခုဘဝတွင် သူတစ်ပါး၏ အခိုင်းအစေကို ခံနေရလေသည်။

ဥတေနမင်းကြီးသည် သာမာဝတီအတွက် နေ့စဉ်ပန်းဖိုး ရှစ်ကျပ်ပေးသည်။ ခုဖွတ္တရာသည် ထိုငွေဖြင့် ပန်းဝယ်၍ ဆက်ရသည်။

တစ်နံနက်တွင် ခုဖွတ္တရာသည် ပန်းဝယ်ရန် ပန်းသည် သုမနထံသို့သွားသည်။ သုမနသည် ဘုရားအများပြုသော သံဃာတော်များကို ဆွမ်းဆက်ကပ်နေသဖြင့် ပန်းမရောင်းနိုင်ပေ။

ခုဖွတ္တရာကို ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းစေသည်။ ထိုမျှမက ဆွမ်းကပ်ရာ၌ ကူညီပါရန် သုမနက ပန်ကြားသည်။ ခုဖွတ္တရာလည်း ဆွမ်းကပ်ရာတွင် ကူညီသည်။ ထို့နောက် ဘုရားရှင်၏ ဆွမ်းအနုမောဒနာတရားတော်ကို ကြားနာရသည်တွင် တရားထူးရ၍ သောတာပန်အဆင့်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

ခုဖွတ္တရာသည် ယခင်နေ့များကဆိုလျှင် ပန်းဖိုးရှစ်ကျပ် အနက်မှ လေးကျပ်ကို မိမိအတွက်ယူထားသည်။ ကျန်လေးကျပ်ဖြင့် သာ ပန်းဝယ်လေ့ရှိသည်။

ထိုနေ့တွင်ကား ငွေအားလုံးဖြင့် ပန်းများဝယ်သွားသည်။ ပန်းများ အများအပြားရရှိသည်။

သာမာဝတီသည် ခါတိုင်းထက်နှစ်ဆများသော ပန်းများကို မြင်သဖြင့် ...

“မိခင် ... မင်းကြီးက ယနေ့ပန်းဖိုး နှစ်ဆပေးပါသလော”

ဟု မေး၏။ ခုဖွတ္တရာကလည်း အဖြစ်မှန်ကိုပြောပြ၏။ သာမာဝတီသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။

“မိခင် ... နာယူခဲ့သောတရားကို သမီးတို့အား ပြန်လည် ဟောပြောပါလော့”

ဟု ပန်ကြား၏။

ထို့နောက် ခုဖွတ္တရာကို နံ့သာရည်တို့ဖြင့် ရေချိုးပေးသည်။ အဝတ်သစ်များကိုပေး၍ ဝတ်ဆင်စေသည်။ တရားဟောစေသည်။

ခုဖွတ္တရာလည်း သာမာဝတီနှင့်တကွ နန်းတွင်းသူငါးရာတို့အား ဘုရားရှင်ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း ပြန်လည်ဟောကြားသည်။

တရားအဆုံး၌ သာမာဝတီနှင့်တကွ နန်းတွင်းသူငါးရာလုံးပင် တရားထူးရသွားကြသည်။ သောတာပန်အဆင့်သို့ ရောက်သွားကြသည်။

နန်းတွင်းသူအားလုံးက ခုဖွတ္တရာအား ရိုခိုကြသည်။ “မိခင် ... ယနေ့မှစ၍ ပင်ပန်းသောအလုပ်များကို မလုပ်

ပါနှင့်တော့၊ ကျွန်မတို့၏ အမိအရာ၊ ဆရာအရာမှာ နေပါလေအံ့။ ဘုရားရှင်ထံတော်သို့သာ သွားပါ။ ဘုရားရှင်ဟောကြားသော တရား

၆၄

မင်းယုဝေ

တို့ကို သေချာစွာနားဖျဉ်းလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား တစ်ဆင့် ဟောပြောပါ
လော့”

ဟု တောင်းပန်ကြ၏။

သူတို့တောင်းပန်သည့်အတိုင်း ခုန့်ပစ္စည်းများလည်း ပြု၏။
အချိန်ကြာသော် ဘုရားဖောသောတရားတော်အားလုံးကို နှုတ်ငံ
ဆောင်နိုင်လော့သည်။ ဘုရားရှင်လည်း ချီးကျူးကာ ခုန့်ပစ္စည်းကို
အထူးပြုတ်ဆုံးသော အမျိုးသမီးစေတနာထိကအဖြစ်ဖြင့် တေးဒင်အရာ
ထားတော်မူလေသည်။

မာဂဏ္ဍိ၏အကြံဆိုး ပုံဝတ္ထုတို့ ခွဲပါ။

(အပ္ပမာဒစစ်-သာမာဒစိဝတ္ထု)

မာဂဏ္ဍိ၏ အကြံဆိုး

မာဂဏ္ဍီ၏အကြောင်း

တစ်နေ့သ၌ နန်းတွင်းသူငါးရာသည် ခုဖွယ်ရာအား ...

“မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်လိုပါသည်။ ဖူးမြော်ခွင့်ရအောင် ကြံဆောင်ပေးပါ”

ဟူ၍ တောင်းပန်ကြ၏။

ခုဖွယ်ရာသည် နန်းတွင်းသူများကို အပြင်အပသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရန် မလွယ်။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏အိမ်ခန်းဆောင်နံရံများတွင် အပေါက်များဖောက်ပေးထား၏။ ကောသမ္မိမြို့တော်တွင်းသို့ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များ ဆွမ်းခံကြွ၍ ပြန်ကြွလာသောအခါ ထိုအပေါက်များမှနေ၍ နန်းတွင်းသူများအား ဘုရားကို ဖူးမြော်ကြည်ညိုစေသည်။

တစ်ခါသော် မိဖုရားမာဂဏ္ဍီသည် လမ်းလျှောက်ထွက်ရာတွင် သာမာဝတီတို့အိမ်ခန်းနံရံများက အပေါက်များကို တွေ့မြင်သွားသည်။ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းသည်။ နန်းတွင်းသူတို့သည် မာဂဏ္ဍီ၏ရန်ငြိုးကို မသိကြ။ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ဖြေဆိုကြသည်။

သည်တွင် မာဂဏ္ဍီသည် ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ဘုရားရှင်ကို ကြည်ညိုသူများကိုပါ ဒဏ်သင့်စေလိုသဖြင့် ဥတေနမင်းကြီးထံသို့ ဝင်ရောက်သည်။

“အရှင်မင်းကြီး ... သာမာဝတီ၏ အခြံအရံမိန်းမတို့သည် ပြင်ပယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်ကို လိုလားတောင့်တနေကြပါသည်။ မကြာမီ အရှင်မင်းကြီး၏အသက်ကို ရန်ရှာကြပါလိမ့်မည်”

ဟု လျှောက်တင်၏။

မင်းကြီးက မယုံကြည်ပေ။ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် လျှောက်တင်သော်လည်း မယုံကြည်ပေ။ ထိုအခါ မာဂဏ္ဍီသည် ထိုအိမ်ခန်းများ

ကို ဥတေနမင်းကြီးကို ပင့်ခေါ်၍ပြသည်။ ဥတေနမင်းကြီးက မည်သို့မျှ အရေးမယူ။ လူတစ်ရပ်ထက်မြင့်ရာမှာသာ အပေါက်ဖောက်ကြရန် မိန့်ကြားလိုက်သည်။

မာဂဏ္ဍီသည် နန်းတွင်းသူများကို အပြစ်သင့်အောင် ပြုလုပ်၍မရတော့သဖြင့် မြို့သူမြို့သားများကို လာဘ်ထိုးသည်။

“မြို့တွင်းသို့ ရဟန်းဂေါတမဆွမ်းခံကြွလာလျှင် ရဟန်းဂေါတမကို လူအများဆဲရေးအောင် ပြုပါ။ ဤမြို့မှ ထွက်ပြေးရအောင် ခြိမ်းခြောက်စေပါလော့”

ဟုစေခိုင်း၏။ ရတနာသုံးပါးကို မကြည်ညိုကြသူတို့သည် မာဂဏ္ဍီ၏အလိုအတိုင်းပင် ဘုရားရှင်ဆွမ်းခံဝင်တော်မူသောအခါ အမျိုးမျိုး ဆဲရေးကြလေသည်။

ဤတွင် အရှင်အာနန္ဒာက မြတ်စွာဘုရားအား ...

“အရှင်ဘုရား ... ဤမြို့သူမြို့သားတို့သည် ဆဲရေးကြ၏။ ခြိမ်းခြောက်ကြ၏။ ဤမြို့မှ အခြားမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသင့်ပါသည်”

ဟု လျှောက်ထား၏။ ဘုရားရှင်က ...

“အာနန္ဒာ ... ဤသို့မပြုသင့်ပေ။ ဖြစ်ပေါ်လာသောအမှုအခင်းကို ဖြစ်ပေါ်ရာအရပ်၌သာ ငြိမ်းစေပြီးမှ အခြားအရပ်သို့ သွားရာ၏။ အာနန္ဒာ မစိုးရိမ်လင့်၊ ထိုသူတို့သည် ခုနစ်ရက်တာမျှသာ ဆဲရေးနိုင်ကြကုန်လတ္တံ့။ ရှစ်ရက်မြောက်သောအခါ နှုတ်ဆိတ်ကြကုန်လတ္တံ့”

ဟု မိန့်ကြားတော်မူသည်။ မိန့်တော်မူသည့်အတိုင်းပင် ရှစ်ရက်မြောက်သောအခါ ဆဲရေးခြိမ်းခြောက်သံများ တိတ်ဆိတ်သွားကြလေသည်။

မာဂဏ္ဍီနှင့်မြွေဆိုး ပုံဝတ္ထုကို ရှုပါ။
(အပ္ပမာဒဝဂ်-သာမာဝတီဝတ္ထု)

မာဂဏ္ဍိနှင့် မြေဆိုး

မာဂဏ္ဍိနှင့်မြေဆိုး

မာဂဏ္ဍိသည် နောက်တစ်မျိုး မကောင်းကြံပြန်သည်။ ဥတေ
နမင်းကြီး သေရည်သောက်ခိုက်တွင် ဘထွေးတော် ဗုဏ္ဏမာဂဏ္ဍိ
ပုဏ္ဏားကြီးအား ကြက်သေရစ်ကောင်နှင့် ကြက်ရှင်ရှစ်ကောင်ကို
သွားရောက်ဆက်သစေသည်။ မာဂဏ္ဍိ၏စေခိုင်းချက်အတိုင်း ပုဏ္ဏား
ကြီးသည် မင်းကြီးရှေ့တော်ထိအောင် မဝင်၊ မာဂဏ္ဍိ၏ အခိုင်းစေ
ထုလောင်ထံမှာသာ ပေးခဲ့သည်။

မာဂဏ္ဍိလည်း ပုဏ္ဏားကြီးက ကြက်များပို့ဆက်လာကြောင်း
မင်းကြီးကိုလျှောက်တင်သည်။ မင်းကြီးက ...

“ငါ့အတွက် ဟင်းလျာကောင်းချို့၊ ကြက်တို့ကို မည်သူ
ချက်မည်နည်း”

ဟု မေး၏။ မာဂဏ္ဍိက ...
“သာမာဝတီမိဖုရား၏ အခြံအရံတို့ကို အချွန်ခိုင်းသင့်ပါ
သည်”

ဟု လျှောက်ထားသည်။ မင်းကြီးလည်း မာဂဏ္ဍိ၏အကြံ
စေးချက်ကို လက်ခံသည်။ လှလင်အား ...

“သာမာဝတီမိဖုရားကြီး၏ အခြံအရံတို့ထံ ကြက်များယူ
ဆောင်သွားတာ ချက်၍ပို့လာကြစေ”

ဟု စေခိုင်းသည်။ မာဂဏ္ဍိ၏ညွှန်ကြားချက်အတိုင်းပင် လှ
လင်သည် ကြက်ရှင်ရှစ်ကောင်ကို သွားပို့သည် သာမာဝတီ၏အခြံ
အရံတို့ သည် သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်များ ခြံနေကြပြီး သူတစ်ပါး၏
အသက်ကို မသတ်ကြတုန်း။ ထို့ကြောင့် ကြက်ရှင်တို့ကိုသတ်၍ မချက်
နိုင်ကြောင်း ပြန်ကြားလိုက်သည်။

မာဂဏ္ဍိက မိမိဆင်ထားသောအတွက်သို့ ဝင်ရောက်ဟု၍

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားသည်။ မင်းကြီးအား ...

“ထိုမိန်းမတို့ တကယ်ပင် သူ့အသက်သတ်၊ မသတ် သိရအောင် စမ်းသပ်တော်မူပါ။ ရဟန်းဂေါတမအတွက် ကြက်များကို ချက်၍ပို့ရန် စေတော်မူပါ”

ဟူ၍လျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်း မာဂဏ္ဍီဆိုတိုင်း စေလိုက်၏။ ဤတွင် မာဂဏ္ဍီသည် သာမာဝတီ၏အခြံအရံတို့ထံ လှလင်အား ကြက်အရှင်တို့ကို မပို့ခိုင်း၊ ကြက်အသေတို့ကိုသာ ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။ သာမာဝတီ၏အခြံအရံများလည်း ကြက်အသေများဖြစ်နေသဖြင့် ကောင်းစွာလက်ခံယူသည်။ ယင်းတို့ကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာချက်ဖြုတ်ကာ ဘုရားရှင်ထံ ပို့လှူကြသည်။ မာဂဏ္ဍီက ...

“အရှင်မင်းကြီး သိသာလောက်ပါပြီ၊ ထိုမိန်းမတို့သည် အရှင်မင်းကြီးကို ဂရုမစိုက်၊ ပြင်ပယောက်ျားကိုသာ ဂရုစိုက်ပါသည်။ ပြင်ပယောက်ျားကိုသာ လိုလားနေပါသည်”

ဟူ၍ ကုန်းချော၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဥတေနမင်းကြီးသည် မာဂဏ္ဍီ၏စကားကို မယုံကြည်သေးပေ။ နောက်ဆုံး၌ မာဂဏ္ဍီသည် ဥတေနမင်းကြီး၏စောင်းတွင်း၌ မြွေကိုထည့်၍ ကြံစည်လေတော့သည်။

ဥတေနမင်းကြီးသည် မိဖုရား သာမာဝတီ၊ မိဖုရားဝါသုလဒတ္တနှင့် မိဖုရားမာဂဏ္ဍီတို့အဆောင်များ၌ ၇ ရက်စီနေထိုင်လေ့ရှိသည်။ မာဂဏ္ဍီသည် မိမိအဆောင်မှ သာမာဝတီ၏အဆောင်သို့ မင်းကြီးမပြောင်းမီ ၃ ရက်အလိုတွင် မင်းကြီး အမြဲယူဆောင်သွားလေ့ရှိသည့် ဟတ္တိကန္တစောင်းပေါက်ထဲ၌ အဆိပ်ပြင်းသောမြွေတစ်ကောင်ကို ထည့်ထားသည်။ ပန်းကုံးဖြင့် လုံခြုံစွာ ဆို့ပိတ်ထားသည်။ ၇ ရက်စေ့၌ သာမာဝတီအဆောင်သို့ မင်းကြီးသွားမည်ပြုသောအခါ မာဂဏ္ဍီက တားမြစ်သည်။ အိပ်မက်မကောင်းသဖြင့် မသွားပါရန် ပရိယာယ်ဖြင့် လျှောက်တင်သည်။

မင်းကြီးသည် တားမြစ်ချက်ကို လက်မခံ၊ သွားသည်။ ထိုအခါ မာဂဏ္ဍီကလည်း အတူလိုက်ပါသွားသည်။ ဥတေနမင်းသည်

အခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် စောင်းကိုယူသွားသည်။ သာမာဝတီ၏အဆောင်သို့ရောက်သောအခါ ပွဲတော်တည်သည်။ ထို့နောက် စောင်းကို ဦးခေါင်းရင်း၌ထားကာ အိပ်စက်၏။

ဤတွင် အကြံနှင့်လိုက်ပါသွားသော မာဂဏ္ဍီသည် စောင်းပေါက်မှ ဆို့ပိတ်ထားသောပန်းကုံးကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မြွေသည် တရူးရူးမြည်လျက် ထွက်လာ၏။ အစာသုံးရက်မစားရသဖြင့် မြွေသည် အလွန်ဒေါသကြီးနေသည်။ မာဂဏ္ဍီလည်း ...

“မြွေ ... မြွေ”

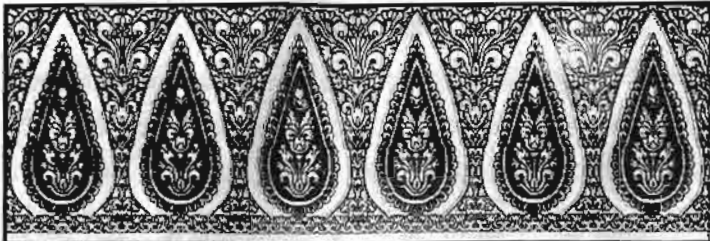
ဟူ၍ ဟန်ဆောင်အော်ဟစ်သတိပေးသည်။ မင်းချင်းတို့က မြွေကို ဖယ်ရှားလိုက်ရသည်။ မာဂဏ္ဍီလည်း မင်းကြီးအား သာမာဝတီ၏လုပ်ကြံမှုဖြစ်ကြောင်း လီဆယ်လျှောက်ထားသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်ကား ဥတေနမင်းကြီးသည် မာဂဏ္ဍီ၏စကားကိုယုံကြည်သွားပြီး သာမာဝတီအပေါ် အမျက်ပြင်းစွာ ထွက်လေတော့သည်။

သာမာဝတီ၏မေတ္တာအစွမ်းပုံဝတ္ထုကိုရှုပါ။

(အပ္ပမာဒဝဂ်-သာမာဝတီဝတ္ထု)

သမာဝတီ၏မေတ္တာအခွမ်း

သမာဝတီ၏ မေတ္တာအခွမ်း

ဥတေနမင်းကြီးသည် မာဂဏ္ဍီ၏ အကောက်ကြီးမှုကို မသိသဖြင့် သာမာဝတီအပေါ် အပြစ်မြင်မိသည်။ သာမာဝတီနှင့်တကွ အခြွေအရံမိန်းမငါးရာတို့ကို သတ်ရန် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်စေသည်။

သာမာဝတီမူ မာဂဏ္ဍီ၏လုပ်ရပ်ကို သိရှိသည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် အခြွေအရံငါးရာတို့အား “ငါတို့အဖို့ ဘုရားမှတစ်ပါး အားကိုးရာမရှိတော့ပြီ၊ မင်းကြီးအပေါ်လည်း အမျက်မထွက်ပါနှင့်၊ မာဂဏ္ဍီမိဖုရားအပေါ်လည်း အမျက်မထွက်ပါနှင့်၊ အားလုံးအပေါ် မေတ္တာသာထားကြပါ”

ဟု ဆိုဆုံးမ၏။ အမျက်ပြင်းစွာထွက်နေသော ဥတေနမင်းကြီးသည် ဗိုလ်ခြေတစ်ထောင်အားရှိသော ဆိတ်ချိုလေးကို ယူသည်။ ဆိပ်လူးမြားကို တင်သည်။ ထို့နောက် သာမာဝတီကို ရှေ့ဆုံးမှထား၍ စီတန်းရပ်နေကြသော အခြွေအရံမိန်းမငါးရာတို့၏ ရင်ဝတည့်တည့်ကို ပစ်လွှတ်လိုက်လေသည်။ မြားအရှိန်သည် ပြင်းထန်လှသည်။ ကျောက်တောင်၊ ကျောက်ဆောင်ကိုပင် စူးဝင်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် သာမာဝတီနှင့်တကွ မိန်းမငါးရာ၏ရင်ကို မစူးဝင်နိုင်။ မင်းကြီးထံသို့ ပြန်လှည့်လာသည်။ မင်းကြီး၏အသည်းနှလုံးကို ထိုးဖောက်ဟန်ပြုသည်။ မင်းကြီးသည် ကြိုးစားရှောင်ဖယ်လိုက်ရသည်။

ချက်ချင်းပင် မင်းကြီးသည် သာမာဝတီ၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကို သဘောပေါက်သွားသည်။ ရုတ်တရက် ထိုင်ချလိုက်ကာ သာမာဝတီကို ရှိခိုးတောင်းပန်လေသည်။

ထိုအခါ သာမာဝတီက ...

“အရှင်မင်းကြီး... ကျွန်တော်မကို မရှိခိုးပါနှင့်၊ ကျွန်တော်မတို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာ မြတ်စွာဘုရားကိုသာလျှင် ရှိခိုးတော်

မူပါ”

ဟု ဆို၏။ ဥတေနမင်းကြီးလည်း သာမာဝတီ၏ပြောဆိုချက်ကို နှစ်သက်နာယူသည်။ သာမာဝတီအား ...

“လိုသောဆုတစ်ခုကို တောင်းပါ”

ဟု ခွင့်ပြုသည်။ မကြာမီပင် ဥတေနမင်းကြီးသည် ဘုရားရှင်နှင့်တကွ သံဃာတော်များကို ပင့်သည်။ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် အလှူကြီးပေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် သာမာဝတီသည် မင်းကြီးပေးထားသောဆုကို တောင်းလေသည်။

“အရှင်မင်းကြီး ... ကျွန်တော်မသည် ရွှေငွေစသော ဆုလက်များကို အလိုမရှိပါ။ ဘုရားရှင်အား သံဃာတော်ငါးရာနှင့်အတူ ဤနန်းတော်သို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကြွတော်မူ၍ တရားဟောတော်မူရန်သာ လျှောက်ထားတောင်းပန်ပေးပါ”

ဟု တောင်းဆို၏။ မင်းကြီးကလည်း သာမာဝတီ၏တောင်းဆိုချက်ကို ဖြည့်စွမ်းတော်မူသည်။ ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားတောင်းပန်သည်။ ဘုရားရှင်က ...

“မင်းကြီး ... ဘုရားရှင်တို့မည်သည် တစ်နေရာတည်းသို့ နေ့စဉ်မပြတ် မကြွကြပါ”

ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးက ...

“ရဟန်းတစ်ပါးပါးကို လွှတ်ပေးတော်မူပါ”

ဟု လျှောက်ထားသည်။ ဘုရားရှင်လည်း အရှင်အာနန္ဒာအား နန်းတော်သို့ နေ့စဉ်သွား၍တရားဟောရန် တာဝန်ပေးတော်မူလေသည်။

အရှင်အာနန္ဒာလည်း နန်းတော်သို့ ကြွရောက် တရားဟောသည်။ ဥတေနမင်းကြီး၊ သာမာဝတီမိဖုရားနှင့်တကွ အခြွေအရံများသည် ဝမ်းသာကြည်နူးမဆုံး ရှိကြလေသည်။

မာဂဏ္ဍိ၏ဘဝဇာတ်သိမ်းကို ချပါ။

(အပ္ပမာဒဝဂ်-သာမာဝတီဝတ္ထု)

မာဂဏ္ဍိ၏ ဘဝဇာတ်သိမ်း

မာဂဏ္ဍီဒါတာဝကတ်သိမ်း

မာဂဏ္ဍီသည် သာမာဝတီတို့ပျက်စီးရန် အမျိုးမျိုးကြံစည်သည်။ ကြံစည်တိုင်း မအောင်မြင်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် မီးရှို့သတ်ရန် ရက်စက်စွာ ကြံစည်လေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဥတေနမင်းကြီး ဥယျာဉ်ကစားရန် ထွက်သည်။ မာဂဏ္ဍီတို့သာ နန်းတော်၌ ကျန်ရစ်သည်။ ဤတွင် ဘထွေးတော် စုဠမာဂဏ္ဍီအား သာမာဝတီတို့နေထိုင်ရာ နန်းဆောင်တိုင်များကို ဆီစိမ်အဝတ်များပတ်၍ မီးတင်ရှို့ရန်စေခိုင်းသည်။ ဘထွေးတော် စုဠမာဂဏ္ဍီလည်း တူမ၊စေခိုင်းသည့်အတိုင်း မိုက်မဲစွာပြု၏။

သာမာဝတီတို့မှာ မီးဘေးက ပြေးမလွတ်၊ မီးပိုင်းခံနေရသည်။ သာမာဝတီသည် အခြွေအရံမိန်းမတို့အား ...

“အမိတို့... သံသရာတစ်လျှောက်လုံး၌ ကျင်လည်နေကြရသော ငါတို့မှာ ဤကဲ့သို့ မီးအရှိန်ခံရသောကိုယ်ခန္ဓာတို့ မည်ရွေ့မည်မျှရှိသည်ဟူ၍ ဘုရားရှင်တို့ပင် ရေရွတ်ရန်မလွယ်၊ မမေ့မလျော့နေကြကုန်လော့”

ဟု ပြောဆိုဆုံးမ၏။ နန်းတွင်းသူအပေါင်းတို့သည် မတုန်မလှုပ်၊ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် မီးလောင်ခံသောဝေဒနာကို ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုကာ ပွားများကြသည်။ သကဒါဂါမိ၊ အနာဂါမိ စသည့်အရိယာအဖြစ်သို့ ရောက်ကာ မီးလောင်ကျွမ်းသေဆုံးသွားကြလေသည်။

သာမာဝတီနှင့် အဆိုပါနန်းတွင်းသူတို့သည် လွန်လေပြီး သောဘဝတစ်ခု၌ ဗာရာဏသီပြည် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးထံတွင် နန်းတွင်းသူများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် တစ်နေ့သ၌ မြစ်ဆိပ်တွင် ရေကစားကြသည်။ လွန်စွာချမ်းအေးလှသဖြင့် အရန်သင့်တွေ့ရသော မြက်ချိုကြီးကို မီးဖို၍ မီးလှုံကြသည်။ မြက်များမီးလောင်သောအခါ

ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးကိုးကွယ်နေသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါမြတ်တစ်ပါးကို မြက်ချိုတွင်း၌ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ကြသည်။ နန်းတွင်းသူတို့သည် မင်းကြီးသိလျှင် အပြစ်ပေးခံရမည်ကို ထိတ်လန့်ကာ အရှင်မြတ်ကို လက်စသတ် လောင်ကျွမ်းသွားစေရန် ထင်းများရှာ၍ မီးတိုက်ကြသည်။

ပထမအကြိမ် မြက်အမှတ်ဖြင့် မီးရှို့ခြင်းကား စေတနာမပါ၍ ကံမမြောက်ပေ။ နောက်တစ်ကြိမ် မီးရှို့ရာတွင်ကား စေတနာပါ၍ ကံမြောက်သည်။ အရှင်မြတ်မှာမူ နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားနေခိုက် ဖြစ်၍ မီးမလောင်ကျွမ်း၊ မီးငွေ့ပင်မသင့်ခဲ့။ စေတနာဆိုးဖြင့် ပြုမိခဲ့ကြသော သာမာဝတီတို့သာလျှင် ယခုဘဝတွင် မီးလောင်ပျက်စီးခဲ့ကြသည်။ အသေဆိုးဖြင့် သေခဲ့ကြသည်။

ဥတေနမင်းကြီးသည် သာမာဝတီတို့၏နန်းဆောင် မီးလောင်ကြောင်း ကြားသိရသောအခါ ဥယျာဉ်မှ အလျင်အမြန် ပြန်လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သာမာဝတီတို့အသက်ကို မကယ်နိုင်တော့ပေ။ ဤတွင် မီးရှို့သူတရားခံကို ဖော်နိုင်ရန် ...

“အမတ်တို့... သာမာဝတီသည် ငါ၏အကျိုးမဲ့အောင် ပြုခဲ့ပေသည်၊ ယခုကား ငါစိတ်ချမ်းသာစွာ နေရပြီ၊ ငါ့အကျိုးကို လိုလားသူကသာ ဤသို့ပြုခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်”

ဟု ပရိယာယ်ဖြင့် ဆို၏။ ထိုအခါ မာဂဏ္ဍီက ...

“အရှင်မင်းကြီး... ဤအမှုကိုပြုသူမှာ အခြားသူမဟုတ်၊ ကျွန်မသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် အရှင်မင်းကြီးအကျိုးကို ရည်မျှော်ကာ ဘထွေးတော်ကို မီးရှို့ခိုင်းခဲ့ပါသည်”

ဟူ၍ လျှောက်၏။ ဤတွင် ဥတေနမင်းကြီးက ...

“မာဂဏ္ဍီမှတစ်ပါး ငါ့အပေါ်၌ ချစ်ခင်သူမရှိပေ၊ မာဂဏ္ဍီကို ငါနှစ်သက်လှ၏။ သင့်အား ငါ ဆုပေးလိုသည်၊ သင့်ဆွေမျိုးများ အားလုံးကို ခေါ်ပါချေလော့”

ဟု ပရိယာယ်ဖြင့် မိန့်ကြား၏။

မာဂဏ္ဍီလည်း ဥတေနမင်းကြီး၏အကြံကို မသိ။ ဆွေမျိုးအားလုံးကို ခေါ်စေသည်။ ဆွေမျိုးများလည်း ဆုတော်အတတ်တော်

ခံယူရန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလာကြသည်။ သူတို့အားလုံး စုရုံး
မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဥတေနမင်းကြီးသည် အားလုံးကိုဖမ်းစေ
သည်။ နန်းရင်ပြင်၌ ချက်အထိမြေမြှုပ်ကာ အရှင်လတ်လတ် မီးတင်
ရှို့၍ သတ်ဖြတ်လိုက်လေသည်။ မာဂဏ္ဍီကိုလည်း ရက်စက်စွာ ကွပ်
မျက်ပစ်လိုက်လေသည်။ သူတစ်ပါးကို မကောင်းပြုခဲ့သော မာဂဏ္ဍီ
သည် မကောင်းကျိုးကို မရှုမလှ ခံစားသွားရလေသည်။

(အပ္ပမာဒဝဂ်-သာမာဝတီဝတ္ထု)

နန္ဒိယသူကြွယ်

နန္ဒီယသုကြွယ်

တစ်ရံရောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌ သဒ္ဒါတရားနှင့်ပြည့်စုံသော မိဘနှစ်ပါးတွင် နန္ဒီယအမည်ရှိသော သားလှပင်ပျိုရှိ၏။ သူ့ကို ဦးရီးဖြစ်သူ၏သမီး ရေဝတီနှင့် မိဘများက ထိမ်းမြားပေးမည်ပြု၏။ ထိုအခါ နန္ဒီယသည် ရေဝတီကို နှစ်သက်လိုလားခြင်း မရှိပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရေဝတီသည် ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းသံဃာတော်တို့ကို သဒ္ဒါတရားမရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ နန္ဒီယ၏မိဘတို့သည် ရေဝတီကို သွန်သင်ဆုံးမကြ၏။

“ချစ်သမီး... ဤနေရာ၌ ရဟန်းသံဃာတို့အတွက် နေရာခင်းပါလော့၊ သပိတ်ခြေကို ချထားပါလော့၊ ရဟန်းသံဃာများ ကြွလာတော်မူလာသောအခါ သပိတ်ကိုဆီးယူပါလော့၊ နေထိုင်တော်မူရန် နေရာချထားပေးပါလော့၊ သပိတ်များတွင် ဆွမ်းဘောဇဉ်များလောင်း၍ ဆက်ကပ်ပါလော့၊ ရဟန်းသံဃာများ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ သပိတ်ကို စင်ကြယ်သောရေဖြင့် ဆေးကြောပေးပါလော့၊ ဤသို့ပြုလျှင် သင့်ကို နန္ဒီယ နှစ်သက်ပါလိမ့်မည်”

စသည်ဖြင့် ဆုံးမသွန်သင်ကြ၏။ ရေဝတီကလည်း သွန်သင်ထားသည့်အတိုင်း လိုက်နာပြုကျင့်၏။ နန္ဒီယလည်း နှစ်သက်ကာ လက်ထပ်ယူလိုက်၏။

မိဘများကွယ်လွန်သွားသောအခါ နန္ဒီယသည် အလှူရှင်ကြီး ဖြစ်လာသည်။ ရဟန်းသံဃာများကို နေ့စဉ် အလှူပေးသည်။ ခိုကိုးရာမဲ့သူများနှင့် ခရီးသည်များအတွက် အိမ်တံခါးဝတွင် စားစရာနှင့် ဝတ်စရာများ အသင့်ထား၍ပေးလှူသည်။ ဘုရားရှင်အတွက် မိဂဒါဝန်တောတွင် ကျောင်းတော်ကြီးကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသည်။

ထိုကျောင်းတော်ကြီးတွင် ညောင်စောင်း၊ အင်းပျဉ် စသောအသုံးအဆောင်များ ပြည့်စုံအောင်လှူဒါန်းသည်။ အလှူကြီးပေးလျက် ထိုကျောင်းတော်ကြီးအတွက် ရေစက်ချသည်။ ထိုသို့ ရေစက်ချသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်မှာပင် သူ့အတွက် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော ဘုံဗိမာန်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဘုရားရှင်၏လက်ဝဲတော်ရံ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလားနိမထေရ်မြတ်သည် တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူရာ ထိုဘုံဗိမာန်ကြီးအနီးသို့ ရောက်ရှိ၏။ ဤတွင် ထိုဘုံဗိမာန်ကြီးက နတ်သမီးများသည် ဘုံဗိမာန်ကြီးပေါ်မှဆင်း၍ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလားနိထံ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ သူတို့သည် နန္ဒီယသုကြွယ်ရောက်လာလျှင် ပြုစုလုပ်ကျွေးရန် အသင့်စောင့်ကြိုနေကြသော နတ်သမီးများပင်။

နတ်သမီးများက ...

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်တို့သည် နိဂဒါဝန်တော၌ တိုက်ကျောင်းကြီးဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသော နန္ဒီယသခင်ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးရန် ဤဘုံဗိမာန်၌ ရောက်ရှိနေကြပါသည်။ နန္ဒီယသခင်ကို မမြင်ရသေးသဖြင့် ပျင်းရိပြီးငွေ့ကြပါသည်။ နန္ဒီယအား မြေခွက်ကိုခွဲ၍ ရွှေခွက်ကိုယူသကဲ့သို့ လူ့စည်းစိမ်ကိုစွန့်လွှတ်၍ ဤဘုံဗိမာန်ကို လာလှည့်ပါ။ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားလှည့်ပါဟု မိန့်ကြားပေးပါဘုရား”

ဟူ၍ လျှောက်ထားကြလေသည်။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလားနိထံ လူ့ပြည်သို့ ပြန်ဆင်းလာသည်။ ဘုရားရှင်ထံ ဝင်ရောက်ပြီးလျှင် ...

“အရှင်ဘုရား... လူ့ပြည်၌ရှိနေသေးသော ကောင်းမှုရှင်တို့အတွက် နတ်စည်းစိမ်သည် ဖြစ်နှင့်၍နေပါသလော”

ဟု မေးလျှောက်၏။ ဘုရားရှင်က ...

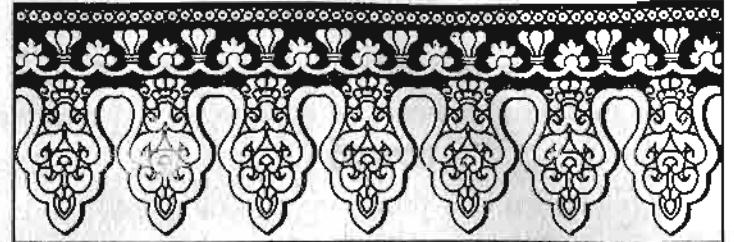
“ချစ်သား မောဂ္ဂလားနိ ... သင်ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရပြီမဟုတ်လော”

ဟုမိန့်တော်မူသည်။ ထို့နောက် ...

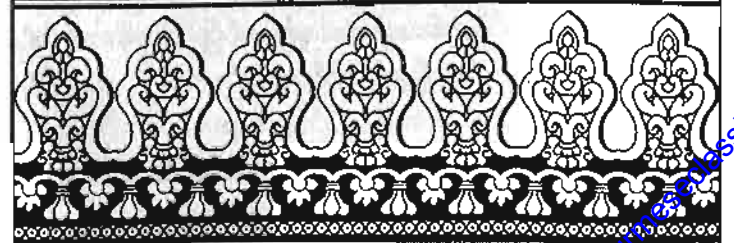
“ကြာမြင့်စွာကွဲကွာ၍ ရပ်ဝေးမှ ချမ်းသာစွာပြန်ရောက်
လာသူကို မြင်သောအခါ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေတို့သည်လည်းကောင်း၊
ချစ်ကျွမ်းဝင်သူတို့သည်လည်းကောင်း ထိုသူပြန်လာပြီဟု ဝမ်းမြောက်
ကြကုန်သည်။ ထိုနည်းတူစွာပင် ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှ တမလွန်ဘဝသို့
ပြောင်းရွှေ့သွားသော ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုလုပ်ခဲ့သောသူကိုလည်း
ဆွေမျိုးတို့သည် ပြန်ရောက်လာကာ ချစ်ခင်သူကိုကြိုဆိုကြသကဲ့သို့
ကောင်းမှုတို့သည် ကြိုဆိုကြကုန်၏”

ဟူ၍ ဟောကြားတော်မူလေသည်။

(ပိယဝဂ် - နန္ဒိယဝတ္ထု)

မဟာဒုက္ခ

ဟောဒုက်

ကဿပမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်တွင် ဗာရာဏသီ မြို့၌ အလွန်ဆင်းရဲသော လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိသည်။ ယောက်ျား ၏အမည်မှာ 'မဟာဒုက်' ဟုခေါ်တွင်သည်။

မဟာဒုက်သည် သူတစ်ပါးခိုင်းစေသော အခစားအလုပ် ကိုလုပ်၍ အသက်မွေးရသည်။ သူ့ကိုခိုင်းစေမည့်သူများ မရှိသော နေ့များတွင် စားစရာမရှိ။ ဘုရားရှင်၏ကျောင်းတော်သို့သွား၍ စား ကြွင်းစားကျန်များကို တောင်းရမ်းစားသောက်ရသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ကဿပဘုရားရှင်သည် ဒေသစာရီ ကြွ ချီတော်မူပြီးလျှင် ဗာရာဏသီမြို့တော်သို့ ပြန်ကြွလာသည်။ ဘုရား ရှင်၏နောက်တော်တွင် ရဟန်းနှစ်သောင်း အတူပါလာသည်။

ထိုအခါ နိဗ္ဗာန်ဆော်သည် ဘုရားရှင်နှင့်တကွ သံဃာတော် များ ဆွမ်းဆက်ကပ်ကြရန် မြို့သူမြို့သားတို့ကို လှည့်လည်၍ နှိုး ဆော်သည်။ မြို့သူမြို့သားတို့လည်း ရဟန်း ၁၀ ပါး၊ ရဟန်းအပါး ၂၀ စသည်ဖြင့် မိမိတို့စွမ်းနိုင်သလောက် သံဃာကို တောင်းယူကြ၏။ နိဗ္ဗာန်ဆော်ကလည်း တောင်းဆိုသောဆွမ်းဒါယကာနှင့် ကျွေးမွေးနိုင် မည့် သံဃာအရေအတွက်ကို စာရင်းရေးမှတ်ထားလေသည်။

မဟာဒုက်သည် ဆွမ်းအလှူရှင်တို့ကို တွေ့မြင်သောအခါ မိမိလည်း သဒ္ဓါတရားပေါက်လာသည်။ ဆွမ်းဆက်ကပ်လိုစိတ် ပြင်း ပြလာသည်။ သို့ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ဆော်ထံ ချဉ်းကပ်၍ ရဟန်းတစ်ပါး အတွက် တောင်းယူသည်။ နိဗ္ဗာန်ဆော်ကလည်း ...

“ကောင်းပြီ”

ဟုဆိုလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ရဟန်းတစ်ပါးတည်းဖြစ်၍ စာရင်းမတင်ဘဲ ထားလိုက်သည်။ မဟာဒုက်မှာကား ...

“ရဟန်းတစ်ပါး ရလေပြီ”

ဟုဆိုကာ အားရဝမ်းသာ အိမ်သို့ပြန်လာသည်။ မယားအား အကျိုးအကြောင်းပြောပြသည်။ မယားကလည်း ကြည်ဖြူစွာ လက်ခံ သည်။

“ရှေးက မလှူခဲ့ကြ၍ ကျွန်မတို့ ယခု ဆင်းရဲနေကြသဖြင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး အခစားလုပ်၍ ရဟန်းတစ်ပါးကို ဆွမ်းကပ် ပါမည်”

ဟု ဆိုသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် လင်မယားနှစ်ယောက် အလုပ်ရှာ ထွက်ကြသည်။ ကံအားလျော်စွာပင် သူဌေးတစ်ဦးထံတွင် ထိုတစ် နေ့အတွက် အခစားအလုပ်ရသည်။ သူဌေးကြီးသည် ရဟန်းသုံး ရာကို ဆွမ်းကပ်ရန်တာဝန်ယူထားရာ ဆွမ်းချက်ရန် ထင်းများလို အပ်နေသည်။ မဟာဒုက်သည် ထင်းခွဲသောအလုပ်ကို ရရှိသည်။ မယားသည် မောင်းထောင်းဆန်ဖွပ်အလုပ်ကို ရရှိသည်။

မဟာဒုက်သည် ထင်းတုံးများကို ပုဆိန်ဖြင့်တစ်လှည့်၊ ပဲခွပ် ဖြင့်တစ်လှည့် အားကြိုးမာန်တက်ခွဲသည်။ သူ၏ ထူးခြားစွာ လုပ် ကိုင်ပုံကိုတွေ့၍ သူဌေးကြီးကမေးသည်။ မဟာဒုက်က နက်ဖြန်တွင် ရဟန်းတစ်ပါးကို ဆွမ်းကပ်ရန်တာဝန်ယူထားသဖြင့် ဤသို့ အား တက်ရွှင်လန်းနေကြောင်း ပြောပြသည်။ အလားတူပင် မဟာဒုက်၏ မယားသည်လည်း ပျော်ရွှင်စွာ မောင်းထောင်းဆန်ဖွပ်သည်။ သူဌေး ကတော်ကြီးက မေးမြန်းရာ မဟာဒုက်နည်းတူပင် ဖြေကြားသည်။

ထိုနေ့အတွက် လုပ်အားခအဖြစ် မဟာဒုက်သည် သလေး ဆန်တစ်ပြည် ရရှိသည်။ သူဌေးကြီးက ဆုအဖြစ် နောက်ထပ်၍ သလေးဆန်တစ်ပြည် ပေးသည်။ သူ့မယားသည်လည်း သလေးဆန်၊ ထောပတ်၊ နို့ဓိမ်း၊ ငရုတ်၊ ဆီ၊ ဆားစသည်တို့ ရရှိသည်။

သူတို့လင်မယားသည် ဆွမ်းတစ်နပ်စာအတွက် လုံလောက် စွာရရှိသဖြင့် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် စောစောထ၍ ဆွမ်းချက်ကြွ သည်။ မယားက ဟင်းအတွက် မဟာဒုက်အား ဟင်းရွက်များအဖွား

၍ဝယ်ရန် စေလွှတ်လိုက်သည်။

မဟာဒုက်ထွက်လာရာ အချိန်စောနေသဖြင့် ဈေးထဲတွင် ဟင်းရွက်များကို မတွေ့ရသေးပေ။ သို့ဖြင့် သူသည် မြစ်ကမ်းပါး သို့သွားကာ ဟင်းရွက်ခူးသည်။ မျှော်ရွှင်လှသဖြင့် သီချင်းတကြော် ကြော်ဆိုကာ ဟင်းရွက်ခူးနေသည်။

မြစ်တွင်း၌ ပိုက်ချနေကြသော တံငါသည်များသည် မဟာ ဒုက်၏အသံကို ကြားကြသည်။ ဤတွင် မဟာဒုက်ကိုခေါ်၍ သူတို့ ဖမ်းမိထားသောငါးများကို အတွဲလုပ်ပေးရန် စေခိုင်းကြသည်။ မဟာ ဒုက်ကလည်း ငါးများကို တစ်ကျပ်တန်၊ နှစ်ကျပ်တန်စသည်ဖြင့် အတွဲများပြုလုပ်ပေးသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဆွမ်းဒါယကာတို့ ရောက်လာကြကာ ဆွမ်းဟင်းအတွက် ငါးများကို ဝယ်သွားကြသည်။ အားလုံးကုန်သွားကြသည်။ ဤတွင် တံငါများက မိမိတို့စားရန် သဲထဲမှာဝှက်ထားသော ငါးကြင်းလေးကောင်ကိုဖော်၍ မဟာဒုက်ကို ပေးလိုက်ကြလေသည်။ မဟာဒုက်လည်း ငါးကြင်းများကိုယူ၍ ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ အိမ်ပြန်လာသည်။ ဆွမ်းဟင်းကိုချက်သည်။ ထိုစဉ် သိကြားမင်းသည် ဆင်းရဲသားအသွင်ဆောင်ကာ မဟာဒုက်အိမ်သို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ ဆွမ်းချက်ရာတွင် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်။

ဆွမ်းကျက်သောအခါ မဟာဒုက်သည် နိဗ္ဗာန်ဆော်ထံ ရဟန်းတစ်ပါးကို သွားတောင်းသည်။ နိဗ္ဗာန်ဆော်သည် ရဟန်း တစ်ပါးတည်းသာယူနိုင်သော မဟာဒုက်အတွက် ပေါ့ပေါ့တန်တန် ထားကာ စာရင်းမသွင်းမိသဖြင့် ရဟန်းတစ်ပါးမျှ မကျန်တော့။ အားလုံးကို အခြားဆွမ်းဒါယကာများထံ ပေးပို့ပြီးဖြစ်နေသည်။

“ရဟန်းတစ်ပါးမျှ မကျန်တော့”

ဟု ပြောပြ၏။

မဟာဒုက်မှာ ကြိုးကြိုးစားစား အလုပ်လုပ်၍ ရှာဖွေချက် ပြုတ်ပြီးခါမှ ကျွေးစရာ ရဟန်းမရတော့သဖြင့် လွန်စွာဝမ်းနည်းသွား သည်။

“ယမန်နေ့က အသင်နိဗ္ဗာန်ဆော်ကြီး ဝန်ခံသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့

လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်နေ့လုံး အခစားလုပ်၍ ဆွမ်းဖိုးရှာဖွေ ခဲ့ရပါသည်။ ယခု ဆွမ်းလည်းချက်ပြီးပြီ၊ ရဟန်းတစ်ပါးပါးကို ပေးပါ လော့”

ဟု ပြောဆိုငိုကြွေးရှာသည်။ နိဗ္ဗာန်ဆော်ကြီးလည်း မဟာ ဒုက်ကိုသနားသွားသည်။

“အချင်းမဟာဒုက် ... မြတ်စွာဘုရားထံ သွားပါလေ၊ တပည့်တော်သည် အဆင်းရဲဆုံးဖြစ်ပါသည်။ တပည့်တော်ကို ချီး မြှောက်တော်မူပါဘုရားဟုဆိုကာ ဆွမ်းပင့်ပါလော့”

ဟု ပြောဆိုလွှတ်လိုက်သည်။

ကဿပမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို တန်ခိုး တော်ဖြင့် တင်ကြိုသိရှိတော်မူပြီးဖြစ်သည်။ ဤယနေ့အဖို့ မဟာဒုက် ကို ချီးမြှောက်တော်မူမည်ဟူ၍ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်ထဲတွင် သီတင်းသုံး နေတော်မူသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘုရင်၊ အိမ်ရှေ့မင်း၊ စစ်သူကြီး စသည်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထွက်တော်မူလာလျှင် သပိတ်တော် ကိုယူ၍ ဆွမ်းကပ်နိုင်ရန် ဂန္ဓကုဋ်တိုက်တံခါးဝက အသင့်စောင့် နေကြသည်။

ထိုသူတို့သည် မဟာဒုက်ရောက်လာသည်ကိုတွေ့သော အခါ အခါတိုင်းလိုပင် စားကြွင်းစားကျန်စားရန်လာသည်ဟုပင် ထင်မှတ်ကြသည်။

“မဟာဒုက် ... ဆွမ်းစားချိန်ပင် မရောက်သေး၊ အဘယ် ကြောင့် စောစွာလာရသနည်း”

ဟု ဆိုကြသည်။ မဟာဒုက်က ...

“အရှင်တို့ ... မြတ်စွာဘုရားကို အကျွန်ုပ် ရှိခိုးရန်လာပါ သည်”

ဟုဆိုကာ တံခါးခုံအနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးခုံကိုဦးတိုက်ပြီးလျှင် နိဗ္ဗာန်ဆော်ကြီးသင်ပေးသည့်အတိုင်း ဘုရားရှင်ကို ရည်မှန်းလျှောက်ထားလိုက်သည်။ ထိုခဏမှာပင် မြတ် စွာဘုရားသည် ဂန္ဓကုဋ်တိုက်တံခါးကို ဖွင့်တော်မူကာ မဟာဒုက်ထံသို့

သပိတ်တော်ကို ပေးလိုက်လေသည်။

အားလုံးပင် တအံ့တဩဖြစ်သွားကြသည်။ မဟာဒုတ်ထံသို့ ဝိုင်းလာကြသည်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်က ပေးအပ်ထားသော သပိတ်တော်ကို သူတို့ အနိုင်အထက်ပြု၍ မယူဝံ့ကြပေ။

“အချင်းမဟာဒုတ် ... မြတ်စွာဘုရား၏ သပိတ်တော်ကို ပေးလော့၊ သင့်အား ရွှေငွေရတနာအမြောက်အမြား ပေးအံ့”

ဟုဆို၍ သပိတ်တော်ကို တောင်းကြသည်။ မဟာဒုတ်ကား ရွှေငွေရတနာတို့ကို မမက်မော။ သပိတ်တော်ကို မပေး။ စွဲမြဲစွာ ပွေ့ပိုက်ထားလေသည်။ ထို့နောက် ဘုရားရှင်ကို အိမ်သို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပင့်လာလေသည်။

မဟာဒုတ်၏အိမ်သည် နိမ့်လွန်းလှသည်။ သူတို့လင်မယားသည် ကုန်းလျက်ဝင်ကြရသည်။ ဘုရားရှင်ကား ကိုယ်တော်ကို မကိုင်းမညွတ်ဘဲ တန်ခိုးတော်ဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ဝင်တော်မူသည်။ ဆင်းရဲသားအသွင်ဆောင်ထားသော သိကြားမင်းခင်းထားသည့် နေရာ၌ ထိုင်တော်မူသည်။ မဟာဒုတ်သည် ဘုရားရှင်အားဆက်ကပ်ရန် ဆွမ်းအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သိကြားမင်းစီမံထားသည်ဖြစ်၍ ဆွမ်းရနံ့သည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပျံ့နှံ့ကြိုင်လှိုင်သွားလေသည်။

ဘုရားရှင်သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးနောက် ဆွမ်းအနုမောဒနာတရား ဟောကြားသည်။ ထို့နောက် ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွတော်မူသည်။ မဟာဒုတ်လည်း သပိတ်တော်ကိုထမ်း၍ လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးသည်။

ဘုရားရှင်ပြန်ကြွတော်မူလျှင် သိကြားမင်းသည် အိမ်ပြင်သို့ထွက်၍ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကောင်းကင်မှ ရတနာရွှေမိုးငွေမိုးများ ရွာကျလာသည်။ မဟာဒုတ်၏အိမ်တစ်ခုလုံး ပြည့်သွားသည်။ သိကြားမင်းလည်း ပြန်ကြွသွားသည်။

မဟာဒုတ် အိမ်ပြန်ရောက်လာ၍ ရတနာရွှေငွေများကို တွေ့ရသောအခါ ...

“ယနေ့ပင် ငါ၏အလှူအကျိုး ပေးလေပြီ”

ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပြောဆိုသည်။ ချက်ချင်းပင် မင်းထံသွားရောက်လျှောက်တင်သည်။ မင်းလည်း ရတနာရွှေငွေများကို လှည်းများဖြင့်သယ်ယူစေကာ နန်းရင်ပြင်၌ စုပုံစေသည်။ မဟာဒုတ်အား သူဌေးကြီးအရာကို ပေးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ယခင်က သူဌေးတစ်ယောက်နေခဲ့ဖူးသော အိမ်ရာဟောင်းကို မဟာဒုတ်အား ပေးသည်။ မဟာဒုတ်၏တပည့်များက ထိုနေရာကို ရှင်းလင်းတူးဆွသောအခါ ရွှေအိုးကြီးများကို တွေ့ရှိကြပြန်လေသည်။

မဟာဒုတ်သည် သူဌေးတပည့်ကွယ်လွန်သောအခါ နတ်ပြည်တွင် နတ်သားဖြစ်ကာ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားရလေသည်။

(ပဏ္ဍိတဝဂ်-ပဏ္ဍိတသာမဏေရဝတ္ထု)

ဒီထဲမှာ ဝေဒနာပေးရမယ့် နေရာတွေရှိနေပါတယ်။

မြင့်မြတ်သောနိဗ္ဗာန်ဆော်

မြင့်မြတ်သောနိဗ္ဗာန်ဆော်

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်လက်ထက်တွင် သာဝတ္ထိမြို့၌ နိဗ္ဗာန်ဆော် တစ်ယောက်ရှိသည်။ သူသည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော် များအား ဆွမ်းဆက်ကပ်ရန် လှည့်လည်နှိုးဆော်လေ့ရှိသည်။ မြို့သူ မြို့သားများစွာတို့သည်လည်း ဆွမ်းချက်နိုင်ရန် ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား စသည်တို့ကို နိဗ္ဗာန်ဆော်သို့ ပေးလှူကြသည်။

သူဌေးတစ်ယောက်မူကား ထိုသို့မဟုတ်။

“နိဗ္ဗာန်ဆော်သည် မိမိဘာသာ တတ်နိုင်သလောက် မကပ် လှူဘဲ တစ်ပါးသူကို လိုက်၍နှိုးဆော်နေရသလော”

ဟုဆိုကာ နိဗ္ဗာန်ဆော်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။

တစ်နေ့တွင် မိမိထံပါးသို့ နိဗ္ဗာန်ဆော် အလှူခံရောက်လာ သောအခါ ဆန်ကိုလက်သုံးချောင်းဖြင့်ကော်၍ လက်ပေါ်တွင် ပါသမျှ ကိုသာ လှူလိုက်သည်။ အလားတူပင် ပဲနောက်၊ ပဲလွန်း စသည် တို့ကိုလည်း လက်ချောင်းသုံးချောင်းဖြင့်သာ ကော်၍လှူလိုက်သည်။ ထောပတ်၊ တင်လဲစသည်တို့ကိုလည်း အလွန်နည်းပါးလှစွာသာ ပေးလှူသည်။ ဤသို့ လက်တစ်ဖက်စာမျှသာ ပေးလှူသဖြင့် ထို သူဌေးကို ဗိဇ္ဇာလပါဒကသူဌေးဟု အများက ခေါ်ဝေါ်ကြလေသည်။

နိဗ္ဗာန်ဆော်ကား မငြိုငြင်၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြည်ဖြူ စွာပင် လက်ခံသည်။ အခြားသူများလှူသော ပစ္စည်းများကို တူရာ တူရာ ပေါင်း၍ထည့်သည်။ ဗိဇ္ဇာလပါဒကသူဌေး၏ ပစ္စည်းများကို ကား သီးသန့်ထည့်၍ထားသည်။ ဤတွင် သူဌေးသည် နိဗ္ဗာန်ဆော် ၏အပြုအမူကို စုံစမ်းရန် အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို စေလွှတ် လိုက်သည်။

နိဗ္ဗာန်ဆော်သည် အလှူရှင်သူဌေး ကုသိုလ်ပွားစေရန် ချက်

ပြုတ်လေသမျှသော ဆွမ်းအိုး၊ ဟင်းအိုး စသည်တို့တွင် သူဌေး၏ ပစ္စည်းများကို တစ်စေ့စီ တစ်စေ့စီ လျှောက်ထည့်ပေးလေသည်။

အလုပ်သမားများသည် ထိုအကြောင်းကို မိမိ၏သူဌေးအား ပြန်ပြောပြ၏။ သို့ရာတွင် သူဌေးကား မကျေနပ်နိုင်။

“နိဗ္ဗာန်ဆော်သည် ပရိသတ်အလယ်၌ ငါ့ကို ရှုတ်ချစကား ဆိုပါက သင်းကိုသတ်မည်”

ဟုဆိုကာ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ပုဆိုးခြုံထဲ၌ ဓားကို ဝှက်၍ ယူလာ၏။ နိဗ္ဗာန်ဆော်သည်လည်း မိမိနှိုးဆော်၍ရလာသော ပစ္စည်းများကို အဖော်များနှင့်အတူ ချက်ပြုတ်စီမံသည်။ ထို့နောက် ဘုရားအမှူးပြုသော သံဃာတော်တို့အား ဆွမ်းကပ်သည်။ ထိုသို့ ဆက်ကပ်ရာတွင် ...

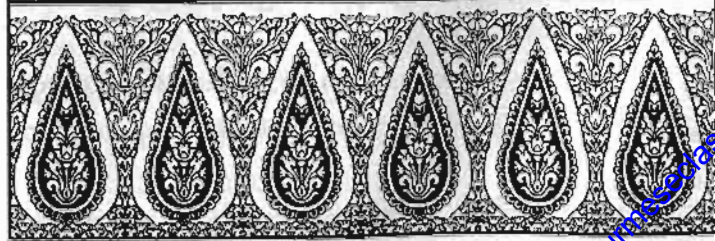
“အရှင်ဘုရား ... တပည့်တော်သည် လူအများကို နှိုးဆော်တိုက်တွန်း၍ ဤအလှူကိုလှူပါသည်။ လူအများသည် စွမ်းအား ရှိသလောက် ထည့်ဝင်လှူဒါန်းကြပါသည်။ နည်းများမဟု လှူဒါန်းသူ အားလုံး အကျိုးထူးရပါစေဘုရား”

ဟု လျှောက်၏။ ဤတွင်မှ ဗိဇ္ဇာလပါဒကသူဌေးသည် နိဗ္ဗာန်ဆော်၏ စိတ်သဘောထားမြင့်မြတ်ပုံကို သဘောပေါက်ကာ မိမိအပြစ်ကို ဝန်ချတောင်းပန်လေသတည်း။

(ပါပဝဂ်-ဗိဇ္ဇာလပါဒကသေဋ္ဌိဝတ္ထု)

ကာဠိတိလူးမ

ကားတီးလားမ

တစ်ရံရောအခါ သူကြွယ်လင်မယားတွင် သားတစ်ယောက်ရှိသည်။ တစ်နေ့တွင် ဖခင်သူကြွယ် ကွယ်လွန်သွားသည်။ ဤတွင် သားဖြစ်သူသည် အဖတာဝန်ကို ယူလိုက်ရသည်။

ထိုသားသည် လယ်လုပ်ငန်းကိုလည်း လုပ်ရသည်။ အိမ်လုပ်ငန်းကိုလည်း လုပ်ရသည်။ ထို့ပြင် မိခင်ကြီးကိုလည်း လုပ်ကျွေးပြုစုရသည်။ အလွန်ပင်ပန်းရှာသည်။

ထိုအခါ မိခင်သည် သားအတွက် ကူဖော်လောင်ဖက်ရစေရန် သားကို အိမ်ထောင်ပြုပေးသည်။ သားနှစ်သက်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် ထိမ်းမြားပေးသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအမျိုးသမီးမှာ သားသမီးမရ။ အမြဲဖြစ်နေသည်။

မိခင်ကြီးသည် အမျိုးအနွယ်မပြတ်စေရန် အခြားအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ထပ်မံရှာဖွေမည်ပြုသည်။ အမြဲမိန်းမက ...

“အခြားအမျိုးသမီးကိုရှာလျှင် ငါ့ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေပေးခြင်းက ကောင်း၏”

ဟုတွေးကာ သူ့စိတ်တိုင်းကျ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကို တောင်းယူ၍ မိမိ၏လင်နှင့် ထိမ်းမြားပေးသည်။

ဤသို့ ထိမ်းမြားပေးပြီးခါမှ မယားဖြစ်သူ အမြဲမိန်းမ ဖြစ်တတ်တွင် တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်လာသည်။

“အကယ်၍ မယားငယ်သည် သားသမီးရလျှင် သူသာလျှင် ဥစ္စာရှင်ဖြစ်တော့မည်။ သူ့ကို သားသမီးမရအောင်ပြုမှ သင့်တော့မည်”

ဟု ကြံစည်၏။ ကြံစည်သည့်အတိုင်းပင် မယားငယ်က

မိမိမှာ ကိုယ်ဝန်တည်ကြောင်းပြောပြလာသောအခါ အစားအသောက်ထဲတွင် ကိုယ်ဝန်ပျက်ဆေး ထည့်၍ကျွေး၏။ ကိုယ်ဝန်လည်းပျက်ကျ၏။ ဤသို့လျှင် နှစ်ကြိမ်တိုင်ပြုသည်။ နှစ်ကြိမ်တိုင် ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျသည်။ တတိယအကြိမ် ကိုယ်ဝန်တည်လာသောအခါတွင်ကား အိမ်နီးချင်းမိန်းမတို့သည် မယားငယ်အား အဖြစ်မှန်ကိုပြောပြကြ၏။ ဤတွင် တတိယအကြိမ် ကိုယ်ဝန်တည်ကြောင်း မယားငယ်သည် အမြဲမိန်းမအား ပြောမပြတော့ပေ။

ထိုအခါ ကိုယ်ဝန်သည် တစ်စတစ်စနှင့် ကြီးရင့်လာသည်။ မယားကြီးသိမြင်သော် ...

“အဘယ်ကြောင့် ငါ့ကိုမပြောသနည်း”

ဟု မေး၏။ မယားငယ်က ...

“သင်သည် ငါ့ကိုလှည့်စား၍ခေါ်ယူပြီး ကိုယ်ဝန်ကို နှစ်ကြိမ်ဖျက်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ယခုအကြိမ်တွင် သင့်ကို အဘယ်ကြောင့် ပြောရမည်နည်း”

ဟူ၍ ဆို၏။

ဤတွင် မယားကြီးသည် မယားငယ်မသိအောင် ကိုယ်ဝန်ပျက်ဆေးကို တိတ်တဆိတ် အစာတွင်ထည့်၍ကျွေး၏။ ကိုယ်ဝန်သည် ရင့်နေပြီဖြစ်၍ ပျက်မကျတော့ပေ။ သို့ရာတွင် သန္ဓေသားမှာ ကန့်လန့်တည်သွား၏။ မယားငယ်လည်း ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကို ခံစားရသည်။ သေအံ့မှူးမှူးအခြေသို့ ရောက်သွားသည်။

ထိုအခါ ...

“ငါကား သေရတော့မည်။ သင်သည်ပင် ငါ့ကိုခေါ်ယူခဲ့သည်။ သင်သည်ပင် သုံးကြိမ်တိုင် ဖျက်ဆီးခဲ့သည်။ ငါသည် သည်ဘဝမှ သေဆုံးသောအခါ နောင်ဘဝ၌ သင့်သားငယ်ကို စားနိုင်ရပါလိမ့်”

ဟု ဆုတောင်း၍ သေဆုံးသွားသည်။ သေပြီးနောက် ထိုအိမ်မှာပင် ကြောင်မ ဖြစ်လာလေသည်။

မယားကြီးမှာလည်း လင်ဖြစ်သူ၏ ထောင်းထုရိုက်ပတ်ခြင်း

ခံရသည်။ ထိုဒဏ်ဖြင့်ပင် သေဆုံးသွားသည်။ ထိုအိမ်မှာပင် ကြက်မ ဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ ထိုကြက်မသည် ဥများဥသည်။ ကြောင်မကလည်း ဥများကို လာ၍စားသည်။ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်တိုင် လာ၍စားသည်။ ထိုအခါ ကြက်မက ...

“သည်ဘဝမှ သေဆုံးသော် နောင်ဘဝ၌ ထိုကြောင်မ၏ သားသမီးများကို စားရပါလို၏”

ဟု ဆုတောင်းသည်။ ထိုနောက် သေဆုံးသွားရာ တော၌ သစ်မဖြစ်လာသည်။ ကြောင်မသည်လည်း သမင်မ ဖြစ်ပြန်သည်။ သမင်မ သားဖွားသောအခါ သစ်မက သုံးကြိမ်တိုင် သားငယ်၊ သမီးငယ်များကို လာရောက်စားသည်။ သမင်မလည်း သေခါနီးတွင်

“ငါသည် ဤဘဝမှ သေဆုံးပြီးသော် ဤသစ်မ၏သား သမီးများကို စားရပါလို၏”

ဟု ဆုတောင်းပြန်သည်။ သေဆုံးသောအခါ ဘီလူးမ ဖြစ် လာသည်။ ကာဠီဟု အမည်တွင်သည်။ သစ်မလည်း သေဆုံးသော အခါ သာဝတ္ထိမြို့တော်၌ လူသားအမျိုးသမီး ဖြစ်လာသည်။

အမျိုးသမီးအရွယ်ရောက်သောအခါ မြို့တံခါးအနီးရှိ ရွာ တစ်ရွာမှ အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ လင့်အိမ်သို့ လိုက်ပါနေထိုင်သည်။ အချိန်တန်သော် အမျိုးသမီးသည် ကလေးမွေး ဖွားသည်။ ဤတွင် ကာဠီဘီလူးမသည် အမျိုးသမီး၏ သူငယ်ချင်းမ ယောင်ဆောင်ကာ အမျိုးသမီး၏အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သည်။ မွေးကင်း စကလေးကို ကြည့်ဟန်ပြု၍ ယူကာ ကိုက်သတ်စားလိုက်သည်။ နောက်တစ်ယောက်မွေးရာတွင်လည်း ဤသို့ပင် လာ၍စား၏။

တတိယအကြိမ် မီးဖွားခါနီးတွင်ကား အမျိုးသမီးသည် လင်ကိုခွင့်ပန်ကာ မိဘအိမ်သို့ ခေတ္တပြောင်းရွှေ့နေသည်။ မိဘ အိမ်မှာပင် သားငယ်ကို ဘေးကင်းစွာမွေးဖွားသည်။

ထိုအချိန်၌ ဘီလူးမသည် ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီးအတွက် ရေပိုရန် အလှည့်ကျနေသည်။ မိမိတာဝန်ပြီးဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်

အမျိုးသမီးအိမ်သို့ အလျင်မြန်လာခဲ့သည်။ ထိုအိမ်တွင် အမျိုးသမီးကို မတွေ့ရသဖြင့် သာဝတ္ထိမြို့တော်အတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အမျိုးသမီးသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော် အနီးရှိ ရေကန်ပေါင်တွင် သားငယ်ကို နို့တိုက်လျက်ရှိသည်။ လင် သည်လည်း ရေကန်ထဲတွင် ရေချိုးလျက်ရှိသည်။ အမျိုးသမီးသည် ဘီလူးမ၊ ပြေးလာနေသည်ကို အဝေးကပင် လှမ်းမြင်သည်။ လင်ကို အော်ပြောကာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ထဲသို့ ကြောက်လန့်တရား ဝင်ပြေးသည်။

ထိုအချိန်၌ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် ပရိသတ်အလယ်၌ တရား ဟောတော်မူလျက်ရှိသည်။ အမျိုးသမီးသည် သားငယ်ကို ဘုရားရှင် ၏ခြေဖမ်းပေါ်ထားလျက် ...

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်မ၏သားကို ကယ်တော်မူပါ ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားသည်။

ဘီလူးမသည် အရှိန်အဟုန်နှင့် အပြေးရောက်လာသော် လည်း ပရိသတ်ရှိရာသို့ မလာနိုင်။ တံခါးစောင့်နတ်က တားမြစ် ထားသဖြင့် အပြင်မှာပင် နေရသည်။ ဘုရားရှင်သည် အရှင်အာနန္ဒာ အား ...

“ကာဠီဘီလူးမကို သွားခေါ်ပါ”

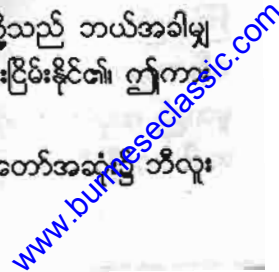
ဟူ၍ စေလွှတ်လိုက်သည်။ ဘီလူးမ၊ ရောက်လာသောအခါ

“အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ပြုသနည်း၊ ငါဘုရား၏ ရှေ့တော် မောက်သို့သာ ရောက်ခွင့်မရကြလျှင် သင်တို့သည် မဆုံးနိုင်သော ရန်ဖက်များ ဖြစ်နေကြလိမ့်မည်”

ဟူ၍ မိန့်တော်မူသည်။ ထို့နောက် ...

“ဤလောက၌ ရန်တုံ့မှုခြင်းဖြင့် ရန်တို့သည် ဘယ်အခါမျှ မအေးနိုင်ကြ၊ ရန်တုံ့မှုမရှိခြင်းဖြင့်သာလျှင် ရန်အေးငြိမ်းနိုင်၏။ ဤကား ရှေးရိုးစဉ်လာ ဓမ္မတာပင်တည်း”

ဟူ၍ ဟောကြားတော်မူသည်။ တရားတော်အဆုံး၌ ဘီလူး

၉၈

မင်းယုဝေ

မသည် သောတာပန်ဖြစ်သွားလေသည်။ ရန်မီးလည်း ငြိမ်းသွားလေသည်။

ဘုရားရှင်၏အမိန့်တော်ဖြင့် အမျိုးသမီးသည် ဘီလူးမကို အိမ်သို့ခေါ်ထားသည်။ ယာဂုနှင့် ထမင်းများကို ဦးဦးဖျားဖျားပေး၍ ပြုစုလုပ်ကျွေး၏။ သို့ရာတွင် ဘီလူးမမှာ အနှောင့်အယှက်များတွေ့ရသဖြင့် အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မနေနိုင်။ သူ့ကို ရွာအပြင်ဘက်ရှိ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ပို့ထားရသည်။ ထိုနေရာသို့ အစာများကို ပို့ဆောင်၍ ပြုစုလုပ်ကျွေးသည်။

ဘီလူးမကလည်း အမျိုးသမီးကို ကျေးဇူးဆပ်သည်။ မိုးကောင်းမည့်ရာသီတွင် ...

“သည်နှစ် မိုးကောင်းမည်၊ ကုန်းမြင့်ရာအရပ်၌ ကောက်ပဲသီးနှံများ စိုက်ပျိုးပါ”

ဟူ၍ အမျိုးသမီးအား ပြောပြသည်။ တစ်ဖန် မိုးနည်းသောရာသီတွင် ...

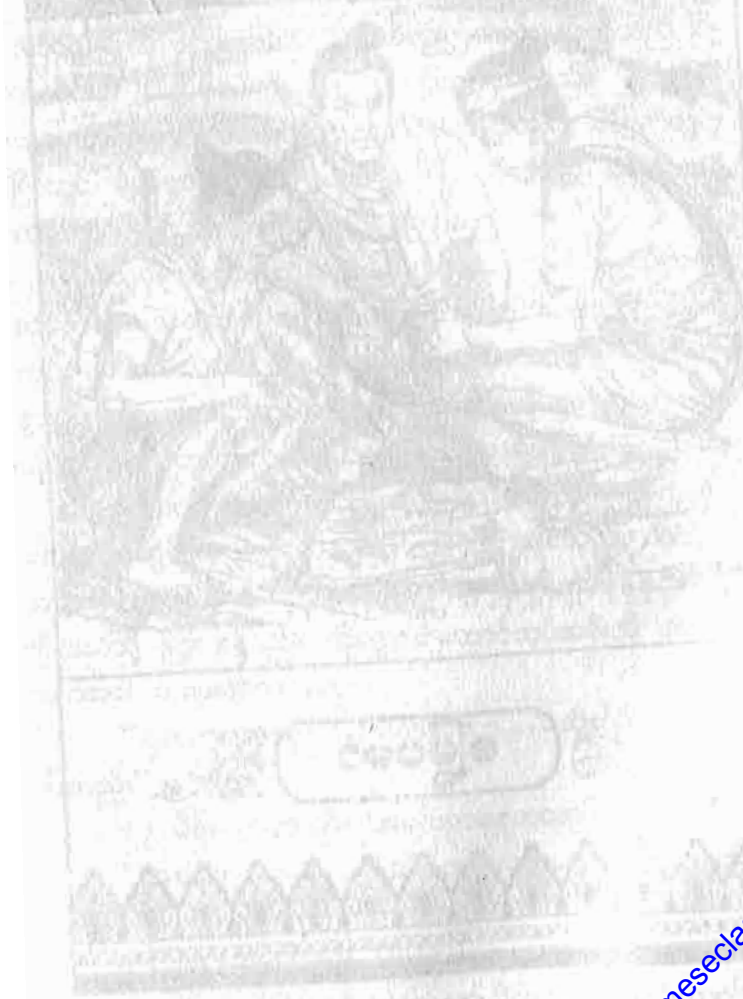
“သည်နှစ် မိုးနည်းမည်၊ ကုန်းနိမ့်ရာအရပ်၌ ကောက်ပဲသီးနှံများကို စိုက်ပျိုးပါ”

ဟူ၍လည်း အမျိုးသမီးအား ပြောပြသည်။ အမျိုးသမီးကလည်း ဘီလူးမ၊ ပြောတိုင်း စိုက်ပျိုးသည်။ ကောက်ပဲသီးနှံများ မပျက်စီး၊ အောင်မြင်သည်။ အခြားသူများ၏ ကောက်ပဲသီးနှံများမှာမူ ပျက်စီးကြသည်။ ထိုသူတို့က အမျိုးသမီးအား အကျိုးအကြောင်း မေးကြသည်။ အမျိုးသမီးကလည်း အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြသည်။ ကာဠိဘီလူးမ၏ကျေးဇူးကို ထုတ်ဖော်ပြောပြသည်။

ထိုအခါ တောင်သူလယ်သမားအများစုသည် ကာဠိဘီလူးမကို ယာဂုနှင့်ထမင်းများဖြင့် ဦးဦးဖျားဖျား ပေးကမ်းပူဇော်ပသကြသည်။ ဘီလူးမကလည်း ပူဇော်ပသသူအားလုံး၏ လယ်ယာလုပ်ငန်းအတွက် ကူညီမစသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကာဠိဘီလူးမကို ပူဇော်ပသမှုသည် ယခုကာလတိုင်အောင် အထင်အရှားရှိနေပေသည်။ နောင်အခါ ကာဠိဘီလူးမကို ပုန်းမကြည်မ ဟူ၍ခေါ်ကြသည်။ သူ့အား

ပူဇော်ပသမှုကိုလည်း ပုန်းမကြည်မ ပူဇော်ပသမှုဟူ၍ ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်ကြလေသည်။

(ယမကဝဂ်-ကာဠယက္ခိနိဝတ္ထ)

မြေပမာ

မြေပမာ

တစ်ရံရောအခါ တစ်ခုသောညအချိန်တွင် သူခိုးတစ်စုသည် သာဝတ္ထိမြို့ကို ဝင်ရောက်ခိုးယူရန် စီစဉ်ကြသည်။ သူတို့သည် မြို့တံတိုင်း၏ ရေပြန်ပေါက်မှ ဝင်ရောက်သွားကြသည်။ မြို့တွင်းရှိ သူဌေးတစ်ဦး၏တိုက်အိမ်ကို ဥမင်လိုက်ခေါင်းတူး၍ ဖောက်ထွင်းပြီးလျှင် ရွှေငွေဥစ္စာများကို ယူကြသည်။ ထို့နောက် မနီးမဝေးရှိ လယ်ကွက်တစ်ကွက်ထဲတွင် ဝေစုခဲ့ကြသည်။

သူခိုးတစ်ယောက်သည် မြို့တွင်းမှ ထွက်လာစဉ်ကပင် အဖော်များမသိအောင် ငွေတစ်ထောင်ထုပ်ကို ခါးတောင်းကျိုက်ထဲ၌ ဝှက်ထားလိုက်သည်။ ဝေစုများခွဲယူပြီးသော် အားလုံးထွက်ခွာသွားကြသည်။ ထိုအခါ ငွေတစ်ထောင်ထုပ်ကို ဝှက်ယူလာသော သူခိုး၏ထောင်ထုပ်သည် လယ်ထဲမှာပင် ကျကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုလယ်ကို လုပ်ကိုင်သောလယ်သမားသည် နံနက်စောစောအချိန်တွင် ရောက်လာသည်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် ထိုလယ်သမားကို ကယ်တင်တော်မူရန်အတွက် အရှင်အာနန္ဒနှင့်အတူ ထိုလယ်သို့ ကြွလာသည်။ ထိုငွေတစ်ထောင်ထုပ်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဘုရားရှင်က ...

“ချစ်သားအာနန္ဒာ ... ကြည့်လော့ ... အဆိပ်ထန်သော မြေတည်း”

ဟု မိန့်တော်မူသည်။ အရှင်အာနန္ဒကလည်း ...

“အရှင်ဘုရား ... အဆိပ်ထန်သောမြေကို မြင်ပါ၏ ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထား၏။

အရှင်မြတ်နှစ်ပါးသည် ဤမျှသော မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ဆက်

လက်ကြွသွားသည်။ လယ်သမားသည် မြွေဟူသောအသံကို ကြား
သောအခါ မြွေကိုရိုက်သတ်ရန် နှင်တံကိုကိုင်လျက် လာကြည့်သည်။
ထိုအခါ မြွေကိုမမြင်၊ ငွေထုပ်ကိုသာ မြင်သည်။

“ဘုရားရှင်သည် ဤငွေထုပ်ကိုရည်ရွယ်၍ မိန့်တော်မူရာ
သည်”

ဟု စဉ်းစားပြီးလျှင် ငွေထုပ်ကိုယူလာသည်။ ထို့နောက်
တစ်နေရာတွင် ဖုန်မှုန့်များနှင့် ဖုံးဝှက်၍ထားလိုက်သည်။ လယ်ထွန်မြဲ
ထွန်နေသည်။

သူ့ခိုးခိုးခံရသော သူဌေးအိမ်မှ လူအများသည်လည်း သူ့ခိုး
များနောက်သို့ ခြေရာခံ၍လိုက်လာကြသည်။ မကြာမီ ထိုလယ်သို့
ရောက်လာကြသည်။ ဆက်လက် ခြေရာခံ၍ရှာဖွေရာ ငွေထုပ်ကို
သွားတွေ့ကြသည်။ ဤတွင် သူတို့သည် လယ်သမားအား ‘သူ့ခိုး’
ဟူ၍စွပ်စွဲကာ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ ကောသလမင်းကို
တင်ပြကြသည်။

မင်းကြီးလည်း ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် မိလာသည်ဖြစ်၍ လယ်
သမားကိုသတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ အာဏာသားတို့သည်
လယ်သမားကို လက်ပြန်ကြီးတုပ်သည်။ ကြိမ်ဖြင့်ရိုက်လျက် သင်္ချိုင်း
သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ လမ်းခရီးတွင် လယ်သမားက ဘုရား
ရှင်နှင့် အရှင်အာနန္ဒတို့ အပြန်အလှန်မိန့်ဆိုသော စကားကိုသာ
ရေရွတ်ရင်း လိုက်ပါသွားသည်။

ဤတွင် အာဏာသားများက အကျိုးအကြောင်းမေးမြန်း
သည်။ လယ်သမားက သူတို့ကို မဖြေ။

“ကောသလမင်းကြီးကို ဖူးမြော်ခွင့်ရလျှင် ဖြေကြားပါမည်”

ဟု ဆို၏။ အာဏာသားတို့လည်း လယ်သမားကိုမသတ်
သေးဘဲ ဤအကြောင်းကို တင်လျှောက်သည်။ ကောသလမင်းကြီးက

“အချင်းတို့... ဤသူသည် လောက၌အမြင့်မြတ်ဆုံးသော
ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကို သက်သေအဖြစ်ပြထားသည်။ ဤသူကို အပြစ်ပေး
ရန် မသင့်သေး။ ဤအမှုကို ငါ့ကိုယ်တိုင်သိအောင် စုံစမ်းဦးမည်”

ဟု မိန့်ကြားသည်။

ညနေချမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ဘုရားရှင်ထံဝင်ရောက်၍
ထိုအကြောင်းကို မေးမြန်းလျှောက်ထားသည်။ ဘုရားရှင်ကလည်း
လယ်သမားပြောတိုင်း ဟုတ်မှန်ကြောင်း သက်သေခံတော်မူသည်။
မင်းကြီးကလည်း ...

“အရှင်ဘုရား ဤသူသည် အရှင်ဘုရားကိုသာ သက်သေ
မပြနိုင်ပါက အသက်ရှင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ”

ဟုဆိုကာ လယ်သမားကို အနှောင်အဖွဲ့မှ လွှတ်လိုက်လေ
သည်။

ဘုရားရှင်သည် လယ်သမားနှင့် ပရိသတ်အား ...

“အမှုတစ်ခုခုကို ပြုလုပ်သည့်အတွက် နောင်တတစ်ဖန်
ပူပန်ရတတ်လျှင် မျက်ရည်စက်လက် ငိုကြွေးလျက် ဆင်းရဲခံရတတ်
လျှင် ထိုအမှုသည် မကောင်း”

စသည်ဖြင့် တရားဟောပြော ဆုံးမတော်မူသည်။ တရား
အဆုံး၌ လယ်သမားသည် သောတာပန် ဖြစ်သွားလေသည်။

(ဗာလဝဂ်-ကဿကဥပါသကဝတ္ထု)

BURMESE CLASSIC

နားတောင်းမောင်

နားတောင်းမောင်

သာဝတ္ထိမြို့တွင် အလွန်စေးနဲသော ပုဏ္ဏားတစ်ယောက် ရှိသည်။ သူသည် မည်သူ့ကိုမျှ အနည်းငယ်မျှပင် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း မပြုဖူးပေ။

ထိုပုဏ္ဏား၌ အလွန်ချစ်လှစွာသော သားတစ်ယောက် ရှိသည်။ သူသည် သားအတွက် ရွှေနားတောင်းတစ်ရံပြုလုပ်၍ ဆင်မြန်းပေးလိုသည်။ သို့ရာတွင် ပန်းထိမ်တို့ကို ပြုလုပ်ခိုင်းလျှင် လက်ခပေးရမည် စိုးသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိကိုယ်တိုင် ရွှေကိုခတ်ကာ နားတောင်းပြုလုပ်၍ သားကိုဆင်မြန်းပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ပုဏ္ဏား၏ သားသည် မဋကုဏ္ဍလီ(နားတောင်းမောင်) ဟု အမည်တွင်သည်။

မဋကုဏ္ဍလီသည် ၁၆ နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဖျော့တော့သောရောဂါဝေဒနာ စွဲကပ်လာသည်။ မိခင်ပုဏ္ဏေးမက ပုဏ္ဏားကြီးအား ...

“အရှင်... ဆေးဆရာတို့ကိုပင့်၍ သားကို ဆေးကုသပေးပါ”

ဟု ဆိုသည်။

ပုဏ္ဏားကြီးက ...

“သင်သည် ငါ၏ဥစ္စာကို ကုန်ခန်းအောင်ပြုလေသလော”

ဟူ၍ ကြိမ်းမောင်းသည်။ ပုဏ္ဏားသည် အခကြေးငွေပေးရမည်စိုး၍ ဆေးဆရာတို့ကို မပင့်။ ဆေးဆရာတို့ထံ ချဉ်းကပ်ကာ သား၏ရောဂါအတွက် ဆေးနည်းကိုသာ တောင်းခံသည်။ ဆေးဆရာတို့ကလည်း ပုဏ္ဏား၏စိတ်သဘောကိုသိကြသဖြင့် တော်ရာလျော်ရာ ဆေးနည်းများကိုသာ ပြောကြသည်။ ပုဏ္ဏားသည် ပိုက်ဆံမကုန်ဘဲ မေးမြန်း၍ရလာသော ဆေးနည်းများအတိုင်းပင် ဆေးဝါးစွဲသည်။

ရှာဖွေသည်။ သားကို ကိုယ်တိုင်ဆေးကုသည်။ ရောဂါမပျောက်၊ တိုး၍တိုး၍သာ လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆေးကု၍မရနိုင်သော အခြေသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ပုဏ္ဏားကြီးသည် ဆေးဆရာကို ခေါ်၍ပြသည်။ ဆေးဆရာတို့ မတတ်နိုင်။ သင့်သလိုပြော၍ စွန့်ခွာသွားကြသည်။

သားသေတော့မည်ဟု သိရသဖြင့် ပုဏ္ဏားကြီးသည် သားကို အိမ်၏ပြင်ပဖြစ်သော အိမ်ဦးခန်းသို့ ထုတ်ထားသည်။ မိမိ၏အတွင်းပစ္စည်းများကို သားအားကြည့်ရှုရန်လာကြသော ဆွေမျိုးများမမြင်နိုင်အောင် ကြိုတင်ကာကွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ နံနက်စောစောတွင် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် ကျွတ်ထိုက်သူတို့ကို ကြည့်ရှုဆင်ခြင်တော်မူရာ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသတို့သားကို မြင်တော်မူသည်။ သို့ဖြင့် နံနက်လင်းသောအခါ နောက်ပါ ရဟန်းများနှင့်အတူ ဆွမ်းခံဝင်လျက် ပုဏ္ဏားကြီး၏အိမ်ရှေ့သို့ ကြွတော်မူသည်။ ထိုအချိန်၌ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသည် အိမ်အတွင်းဘက်သို့ မျက်နှာပြုလျက် အိပ်နေသည်။ ဘုရားရှင်က ရောင်ခြည်တော်တစ်ခု ပို့လွှတ်လိုက်သဖြင့် ဘုရားရှင်ရှိရာသို့ စောင်းလှည့်ကြည့်သည်။ ဘုရားရှင်ကို ဖူးတွေ့ရသည်။ ဝေဒနာခံစားနေရရာမှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။

“ငါသည် ဘုရားရှင်ကိုရှိခိုးရန် လက်ကိုမျှမချီနိုင်တော့ပါ တကား”

ဟု တွေးကာ စိတ်ဖြင့်သာ ကြည်ညိုသည်။ ဘုရားရှင်လည်း “ဤမျှဖြင့် တော်လောက်ပြီ”

ဟုစဉ်းစားကာ ဆက်လက်ကြွသွားတော်မူသည်။ ထိုခဏ၌ပင် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသည် အသက်ကုန်ဆုံးသွားသည်။ ဘုရားရှင်ကို ကြည်ညိုသောသဒ္ဓါစိတ်ဖြင့် ကွယ်လွန်သဖြင့် နတ်ပြည်၌ နတ်သား ဖြစ်လေသည်။

ပုဏ္ဏားကြီးသည် သားကို ကောင်းစွာသဂြိုဟ်သည်။ ထိုနောက် သုသာန်သို့ နေ့စဉ်သွား၍ တမ်းတင်ကြွေးသည်။ မဋ္ဌကုဏ္ဍ

လီနတ်သားသည် ဖခင်၏ဖြစ်အင်ကို မြင်သည်။ မရှုရက်သဖြင့် လုလင်အသွင်ဖန်ဆင်းကာ ထိုသုသာန်တစ်နေရာသို့ သွား၍ငိုကြွေးနေသည်။

ပုဏ္ဏားကြီးလည်း လုလင်ထံချဉ်းကပ်၍ ...

“အိုလုလင် ... အဘယ်ကြောင့် ငိုကြွေးရပါသနည်း” ဟုမေးမြန်းရာ လုလင်က ဖြေကြားသည်။

“ပုဏ္ဏားကြီး ... ကျွန်ုပ်မှာ ရွှေရထားတစ်စီးရှိပါ၏။ ထိုရထားအတွက် ဘီးနှစ်ခုမရသောကြောင့် ငိုကြွေးရပါသည်။ ထိုဘီးများ မရပါက ကျွန်ုပ် သေရပါတော့မည်”

“အိုလုလင် ... ရွှေလှည်းဘီး၊ ငွေလှည်းဘီး၊ ကြေးလှည်းဘီး စသည်တို့တွင် သင်ကြိုက်ရာကိုပြောပါ ... ငါ ပေးပါမည်”

“ကျွန်ုပ်သည် လနှင့်နေကိုသာ ကျွန်ုပ်၏လှည်းဘီးအဖြစ် အသုံးပြုချင်ပါသည်။ လနှင့်နေတို့ကိုသာ ယူပေးပါလော့”

“အို လုလင် ... မိုက်လေစွ၊ သင်သည် မတောင့်တသင့်သည်ကို တောင့်တမိသည်။ သင်သာလျှင် သေသွားမည် ... လနှင့်နေတို့ကိုကား ရမည်မဟုတ်ပါ”

“အို ပုဏ္ဏားကြီး ... လနှင့်နေတို့ကား လက်ဝယ်သို့ မရောက်သော်လည်း အထင်အရှား တွေ့မြင်နေရသေး၏။ သေလေပြီးသော သင်၏သားကိုကား မတွေ့မြင်ရတော့ပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ဤသုသာန်သို့ လာ၍ငိုနေကြသူ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးတွင် မည်သူပို၍ မိုက်ပါသနည်း”

“အို လုလင် ... သင်သည် မှန်သောစကားကို ဆိုဘိ၏။ ငါသည်သာလျှင် ပို၍မိုက်ပါ၏။ ငါမှားပါ၏။ ယခုပင် ငါ၏မိုးရိမ်ပူဆွေးမှုများ ပပျောက်သွားပါပြီ။ သင်၏အမျိုးအမည်ကို ပြောကြားပါလော့”

“ဖခင် ... ကျွန်ုပ်ကား သင်၏သား မဋ္ဌကုဏ္ဍလီပင်တည်း”

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားသည် မိမိ၏ကုသိုလ်ကံ အမျိုးပေးပုံ

ကို ပြောပြသည်။ ပုဏ္ဏားကြီးသည် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ် သွားသည်။

“ချစ်သား ... ယခုပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ငါ ဆည်း ကပ်ပါတော့မည်”

ဟု ဆို၏။ နတ်သားက ...

“အို ဖခင် ... သင့်အိမ်၌ ဥစ္စာများစွာ ရှိပါသည်။ မြတ်စွာ ဘုရားထံချဉ်းကပ်၍ အလှူပေးပါလော့၊ တရားနာပါလော့၊ မသိ နားမလည်သည်တို့ကို မေးမြန်းလျှောက်ထားပါလော့”

ဟု ဆိုကာ ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

ပုဏ္ဏားကြီးသည် အိမ်သို့ပြန်၍ ပုဏ္ဏားမကြီးကိုတိုင်ပင်ကာ ဘုရားရှင်နှင့်တကွ သံဃာတော်တို့အား မိမိအိမ်သို့ပင့်၍ ဆွမ်းလုပ် ကျွေး၏။ ထို့နောက် အိမ်သို့လာရောက်ကြသော ပရိသတ်အများရှေ့ မှာပင် ဘုရားရှင်အား မေးမြန်းလျှောက်ထားသည်။

“အရှင်ဘုရား ... အရှင်ဘုရားကို စိတ်ထဲက ကြည်ညိုရုံ သက်သက်ဖြင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်နိုင်ပါသလော့”

“ပုဏ္ဏား ... သင့်သား မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသည် ငါဘုရားကို ကြည်ညို၍ နတ်ပြည်သို့ရောက်နေသည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် သင့် အား လာ၍ပြောကြားခဲ့သည်မဟုတ်လော့၊ ငါဘုရားကို ကြည်ညို စိတ်ပွား၍ နတ်ပြည်၌ဖြစ်ရသူတို့သည် မရေမတွက်နိုင်ရှိခဲ့ပြီ”

ဟု မိန့်တော်မူသည်။

ထို့နောက် ထိုစကားကို ယုံမှားသင်္ကာရှိနေကြသူတို့အတွက် သက်သေထင်ရှားပြရန် ...

“မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားသည် ဗိမာန်နှင့်တကွ လာစေသ တည်း”

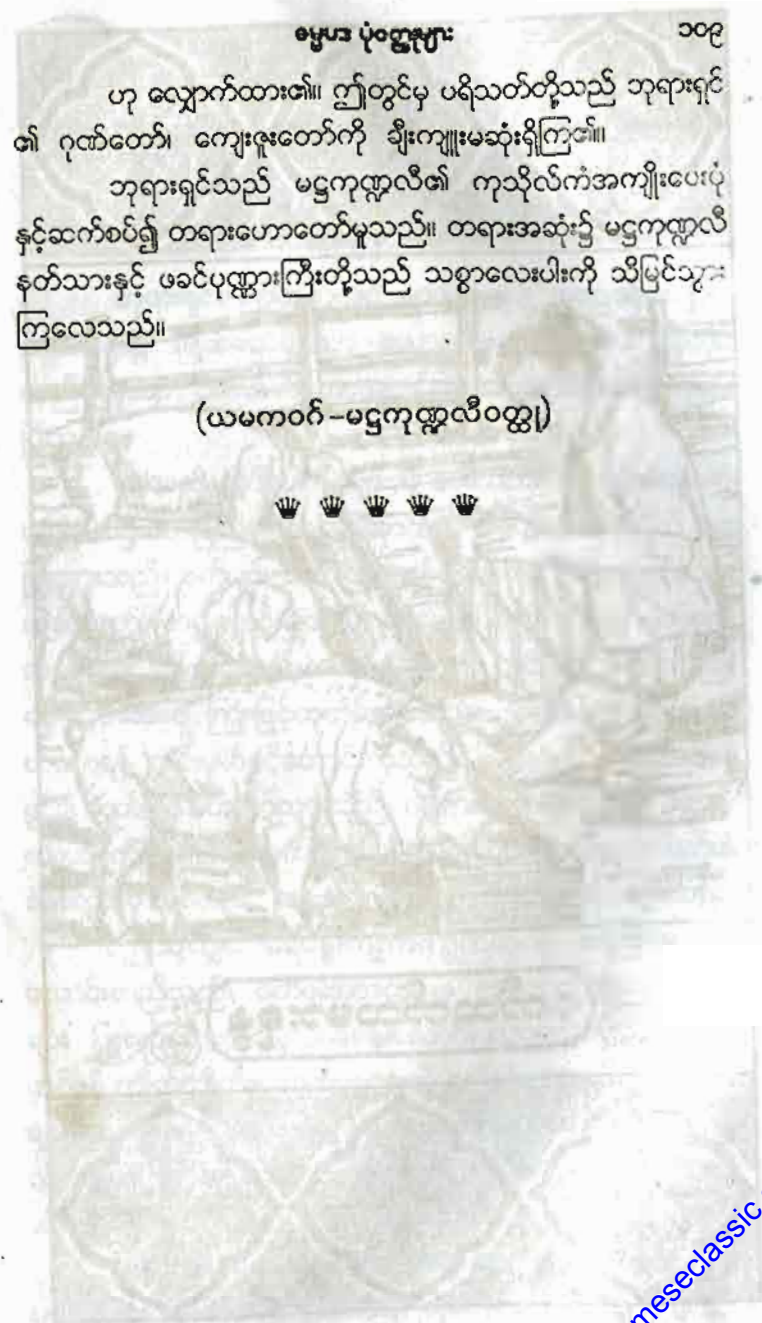
ဟူ၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြုတော်မူသည်။ ထိုခဏမှာပင် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားသည် ဗိမာန်နှင့်တကွ ဆင်းသက်လာသည်။

“အရှင်ဘုရားအား ကြည်ညိုစိတ်ပွားမိသော ကုသိုလ်ကံ ကြောင့် နတ်စည်းစိမ်ကို ရပါသည်ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထား၏။ ဤတွင်မှ ပရိသတ်တို့သည် ဘုရားရှင် ၏ ဂုဏ်တော်၊ ကျေးဇူးတော်ကို ချီးကျူးမဆုံးရှုံးကြ၏။

ဘုရားရှင်သည် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ၏ ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးပုံ နှင့်ဆက်စပ်၍ တရားဟောတော်မူသည်။ တရားအဆုံး၌ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားနှင့် ဖခင်ပုဏ္ဏားကြီးတို့သည် သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်သွား ကြလေသည်။

(ယမကဝဂ်-မဋ္ဌကုဏ္ဍလီဝတ္ထု)

ဝက်သတ်သမားစု

ဝက်သတ်သမားစု

ဘုရားရှင်လက်ထက်တွင် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ ဝေဠုဝန်ကျောင်း တော်အနီး၌ စုန္ဒအမည်ရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက် နေထိုင်သည်။ သူသည် ဝက်သတ်သောအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုသည်။

စုန္ဒသည် ဝက်ပေါက်စများကို ဝယ်သည်။ သူ့အိမ်၏နောက်ဖေးဘက်၌ ဝက်ခြံကြီးတစ်ခုကိုဆောက်၍ ထိုဝက်ပေါက်စတို့ကို မွေးမြူထားသည်။ ဝက်များ သတ်ဖြတ်သင့်သောအရွယ်သို့ရောက်သောအခါ သတ်ဖြတ်၍ရောင်းချသည်။ သတ်ဖြတ်ရာ၌ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်သည်။ သူသည် သတ်မည့်ဝက်ကို တိုင်၌ချည်နှောင်သည်။ မရုန်းနိုင်အောင် ကြိုးဖြင့်တုတ်နှောင်သည်။ အသားများ ကြွတက်လာစေရန် တင်းပုတ်နှင့်ထောင်းထုသည်။ ထို့နောက် ဝက်ပါးစပ်ကို ဖွင့်၍ တုတ်ဖြင့် ထောက်ထားသည်။ ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေသော ရေခွေးကို သံခွက်ဖြင့်ခပ်ကာ ဝက်ပါးစပ်ထဲသို့ လောင်းထည့်သည်။ ဝက်၏ခန္ဓာတွင်းမှ မစင်များ အရည်ပျော်၍ထွက်သွားအောင် လုပ်သည်။

ဤသို့လျှင် ရေခွေးကျိုက်ကျိုက်ဆူကို အကြိမ်များစွာ လောင်းထည့်သည်။ ဝက်၏အူအတွင်းမှ ကျဆင်းလာသောအရည်များ ဖြူလာသောအခါမှ ရေခွေးလောင်းထည့်ခြင်းကို ရပ်သည်။ တစ်ဖန် ကျိုက်ကျိုက်ဆူသောရေခွေးကို ဝက်၏ကျောပေါ်သို့ လောင်းချပြန်သည်။ ရေခွေးပူကြောင့် ဝက်၏ကျောမည်းမည်းကြီး ဖြူဖွေးလာသည်။ ကြွင်းကျန်သောအမွှေးများကို မီးမြှိုက်ပစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ဓားထက်ထက်ဖြင့် ဝက်၏လည်ပင်းကို ပိုင်းဖြတ်လေသည်။

စုန္ဒသည် ဝက်သွေးဝက်သားကို သားမယားနှင့်အတူ မြန်မြန်ရှက်စွာ ချက်ပြုတ်စားသောက်သည်။ ထို့နောက် ကျန်သမျှကိုရောင်း

ချက်။ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်အနီးတွင် နေသော်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခြင်းမပြု။ ပန်းတစ်ဆုပ်မျှ မကပ်။ ဆွမ်းတစ်ထုပ်မျှ မလှူ။

ဤသို့ဖြင့် ၅၅ နှစ်တိုင်တိုင် ဝက်များကို သတ်ဖြတ်စားသောက်ရောင်းချလာခဲ့၏။ တစ်နေ့တွင် စုန္ဒသည် မကျန်းမမာဖြစ်လာသည်။ ဝက်များကို အနိုင်ယူခဲ့သမျှ မကောင်းမှုဒဏ်ကို ခံရလေပြီ။ စုန္ဒ၏ကိုယ်ပေါ်၌ အနာကြီးများပေါက်လာသည်။ အဝီစိမှ ငရဲမီးလျှံသည် စုန္ဒရှိရာသို့ တက်လာ၍လောင်မြိုက်၏။ သူသည် ဝေဒနာကို ပြင်းစွာခံစားရ၏။ အော်မြည်လျက် လေးဖက်ထောက်ကာ ပြေးနေရ၏။ အိမ်သူအိမ်သားတို့သည် သူ့ကို မည်သို့မျှ သက်သာရာရအောင် မပြုနိုင်။ လေးဖက်ထောက်လျက် ဝက်ကဲ့သို့ အော်ပြေးနေသည်ကိုလည်း မတားနိုင်။ အိမ်ထဲမှ မထွက်နိုင်ရန်သာ တံခါးရှိသမျှ ပိတ်၍ထားကြရ၏။ ဤသို့လျှင် ၇ ရက်တိုင်တိုင် ခံစားရကာ ၈ ရက်မြောက်နေ့တွင် သေ၍ အဝီစိငရဲ၌ ကျရောက်သွားလေသည်။

စုန္ဒအိမ်အနီးမှ ဖြတ်သွားကြသော ရဟန်းတို့က မြတ်စွာဘုရားအား ...

“အရှင်မြတ်ဘုရား... စုန္ဒအိမ်၌ ၇ ရက်ပတ်လုံး ဝက်များ သတ်နေသံကို ကြားရပါသည်။ စုန္ဒသည် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှပါသည်။ ဤမျှလောက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူမျိုးကို မတွေ့ရဖူးပါ”

ဟူ၍ လျှောက်ထားကြ၏။
ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်က ...

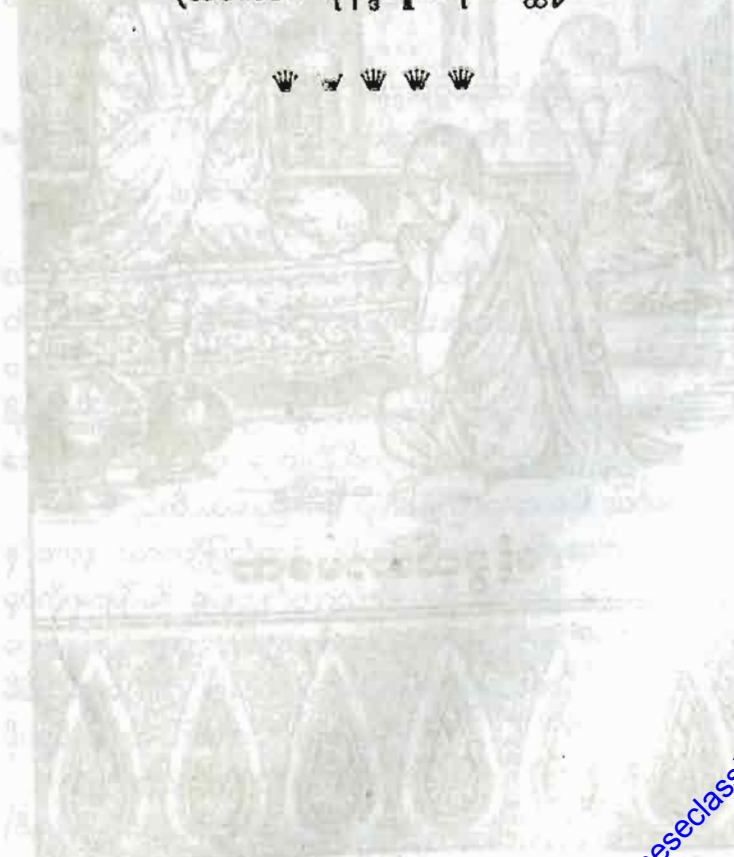
“ချစ်သားရဟန်းတို့... စုန္ဒသည် ၇ ရက်ပတ်လုံး ဝက်တို့ကို သတ်နေသည်မဟုတ်။ ၅၅ နှစ်တာကာလလုံး သူပြုခဲ့သော မကောင်းမှုအကုသိုလ်ကံသည် ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ပင် စုန္ဒအား တူသောအကျိုးကို ပေးခြင်းဖြစ်၏။ ယနေ့တွင်မှ စုန္ဒသည် ကွယ်လွန်၍ အဝီစိငရဲသို့ ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်”

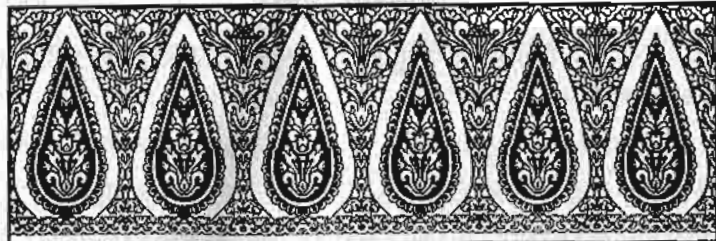
ဟူ၍ မိန့်တော်မူကာ အောက်ပါဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

“မကောင်းမှုကိုပြုသူသည် ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌လည်းစိုးရိမ်ပူပန်ရ-

နောင်တမလွန်ဘဝ၌လည်း စိုးရိမ်ပူပန်ရ၏။
ပစ္စုပ္ပန် တမလွန် နှစ်ဘဝလုံး၌ စိုးရိမ်ပူပန်ရ၏။
ထိုသူသည် မိမိ၏ညစ်ညူးသော အကုသိုလ်ကံကြောင့်
ကိုဖြင့်၌ စိုးရိမ်ပူပန်ရ၏။
စိုးရိမ်ပူပန်ရသည်နှင့်အမျှ ပင်ပန်းရ၏”

(ယမကဝင်-စုန္ဒသုကရိကဝတ္ထု)

အံ့ပွယ်သာမဏေ

အံ့ပွယ်သာမဏေ

ဘုရားရှင်လက်ထက်တွင် ကောသဗ္ဗိမြို့၌ အရှင်တိဿ ဘွဲ့တော်ရှိ ရဟန်းတစ်ပါး သီတင်းသုံးနေထိုင်သည်။ တစ်နေ့တွင် အရှင်မြတ်၏ ကျောင်းဒါယကာသည် သင်္ကန်းသုံးထည်၊ ထောပတ်နှင့် တင်လဲတို့ကို အရှင်အား လှူဒါန်း၏။

ထိုအခါ အရှင်တိဿက ...

“ဒါယကာ ... ငါ့မှာ ဝေယျာဝစ္စဆောင်ရွက်ပေးမည့် သာမဏေ မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် သည်ပစ္စည်းများကို အလှူမခံလိုပါ” ဟူ၍ ငြင်းပယ်၏။

ဤတွင် ကျောင်းဒါယကာသည် ရ နှစ်အရွယ်ရှိ မိမိ၏ သားကို အရှင်တိဿထံ အပ်နှံ၏။ သင်္ကန်းဝတ်စေ၏။ အရှင်တိဿသည် ထိုသူငယ်အား တစပစ္စကကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောကြားရင်း ခေါင်းရိတ်ပေးသည်။ ထိုသူငယ်သည် ပါရမီဓာတ်ခံရှိရာ ခေါင်းရိတ်အပြီးတွင် ရဟန္တာဖြစ်သွားလေသည်။ ဆရာကား ရဟန္တာမဖြစ်သေးပေ။ သာမဏေ ရဟန္တာဖြစ်သွားသည်ကိုလည်း မသိပေ။

အရှင်တိဿသည် ၁၅ ရက်ခန့်ကြာသောအခါ သာမဏေနှင့်အတူ သာဝတ္ထိပြည်တွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူသော ဘုရားရှင်ကိုဖူးမြော်ရန် ခရီးထွက်လာသည်။ ခရီးအကြား၌ ကျောင်းတစ်ကျောင်းကိုတွေ့ရာ ဝင်ရောက်တည်းခိုကြသည်။ သာမဏေသည် မိမိဆရာအတွက် နေရာကိုပြင်ဆင်ပေးသည်။ မိမိ၏နေရာကိုကား မိုးချုပ်သွား၍ မပြင်ဆင်တော့ပေ။

ဤတွင် အရှင်တိဿက သာမဏေအား မိမိအခန်းမှာပင် အိပ်ရန် အမိန့်ရှိ၏။ အိပ်ရာဝင်မိလျှင်ပင် ဆရာသည် အိပ်မောဝံ့သွားသည်။ သာမဏေလည်း ဆရာနှင့်အတူ တစ်မိုးတစ်ရက်တည်း

သောကျောင်း၌ အိပ်စက်လာခဲ့သည်မှာ ယနေ့ညပါနှင့်ဆိုလျှင် သုံးညရှိသွားတော့မည်ကို ဆင်ခြင်မိသည်။ အကယ်၍ သုံးညတိုင် ဆရာနှင့်တပည့် အတူအိပ်ပါက ဆရာသည် အာပတ်သင့်ပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် သာမဏေသည် မအိပ်စက်ဘဲ တစ်ညလုံးထိုင်၍သာ နေလေသည်။

ထိုအကြောင်းကို အရှင်တိဿက လုံးဝမသိပေ။ နံနက် မိုးသောက်၍ အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ သာမဏေရှိရာသို့ ယပ်ဖျားနှင့် လှမ်းရိုက်၍နိုးလိုက်သည်။ ယပ်ဖျားသည် သာမဏေ၏မျက်စိကို မတော်တဆ ပုတ်ခတ်မိသွားသည်။ သာမဏေမှာ မျက်စိပျက်သွားရှာလေသည်။ ဤအကြောင်းကို ဆရာက သည်းမသိ၊ တပည့်ကလည်း မလျှောက်ထားပေ။

ဆရာက တပည့်အား ...

“အခန်းမှ ထွက်လော့”

ဟု ဆိုသည်။ တပည့်သည် ပျက်သွားသောမျက်စိကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဖိကာ တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

တပည့်သည် မျက်စိပျက်နေသော်လည်း မိမိ၏တာဝန်ကိုကား အပျက်မခံ။ မျက်စိကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ပိတ်လျက် ကုဋီကို ဆေးကြောသန့်ရှင်း၏။ မျက်နှာသစ်သည်နေရာကို အမှိုက်လှည်း၏။ မျက်နှာသစ်ရေကို ခပ်ထား၏။ ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံးကို တံမြက်လှည်း၏။ ထို့နောက် မျက်နှာသစ်နေသော ဆရာအရှင်ကို အားနေသောလက်တစ်ဖက်ဖြင့် သံပူကပ်လေသည်။

ထိုအခါ ဆရာအရှင်က ...

“ဟယ် သာမဏေ ... သင့်ကို ဆရာသမားက မဆုံးမပြီလော၊ ဆရာသမားတို့အား လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် တံပူကပ်သင့်ပါသလော”

ဟူ၍ ကြိမ်းမောင်း၏။ ဤတွင်မှ သာမဏေသည် ဖြစ်ပျက်မှုအလုံးစုံကို လျှောက်ထားသည်။ အရှင်တိဿလည်း နောင်တကြီးစွာ ရသွားလေသည်။

အရှင်တိဿက ...

“သူတော်စင် သာမဏေ ... ငါ့အား သည်းခံပါလော့၊ ငါသည် အကြောင်းရင်းကို မသိခဲ့ပါ”

ဟု ရိုသေစွာ တောင်းပန်လေသည်။ သာမဏေက ...

“အရှင်ဘုရား ... ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ အရှင်ဘုရား၏ အပြစ်လည်း မပါပါ။ တပည့်တော်၏အပြစ်လည်း မပါပါ။ သံသရာဝဋ်၏အပြစ်သာ ဖြစ်ပါသည် ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထား၏။

အရှင်တိဿကား စိတ်မအေးနိုင်။ ဘုရားရှင်ထံသို့ ဆက်လက်လာရောက်ကာ အကြောင်းစုံလျှောက်ထား၏။ ဘုရားရှင်လည်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ...

“ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်သည် ငြိမ်သက်၏။ နှုတ်အမှုအရာလည်း ငြိမ်သက်၏။ ကိုယ်အမှုအရာလည်း ငြိမ်သက်၏”

စသည်ဖြင့် ဟောတော့မူ၏။

တရားတော်အဆုံး၌ အရှင်တိဿသည် ရဟန္တာဖြစ်သွားလေ၏။

(အရဟန္တဝဂ်-ကောသဠီဝါသီတိဿတ္ထေရသာမဏေဝတ္ထု)

သုမနပန်းသည်

သုမနပန်းသည်

ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင် 'သုမန' အမည်ရှိ ပန်းသည်တစ်ဦးရှိသည်။ သူသည် နေ့တိုင်းပင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီးရှင်ဘုရင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ပန်းဆက်ရသည်။ သူသည် နံနက်စောစောအချိန်၌ မြတ်လေးပန်း ရှစ်စလယ် (၂ပြည်) ကိုယူဆောင်၍ ဘုရင်ကို ခစားဆက်သရသည်။ ဘုရင်ကလည်း အသပြာ ၊ ပြား ပြန်လည်ပေးသည်။

တစ်နံနက်တွင် သုမနပန်းသည်သည် အခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် မြတ်လေးပန်းတို့ကိုယူဆောင်၍ ဘုရင်ထံသွားသည်။ ထိုစဉ် လမ်း၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသခင်သည် နောက်ပါရဟန်းတော်များနှင့်အတူ ဆွမ်းခံကြွလာသည်ကို ဖူးတွေ့ရသည်။ ဘုရားရှင်သည် ထိုနေ့တွင် ထူးထူးခြားခြားပင် ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ်ကိုလွှတ်၍ တင့်တယ်လှသောအသရေဖြင့် ဆွမ်းခံကြွလာသည်။

သုမနသည် ဘုရားရှင်ကိုဖူးတွေ့ရသောအခါ လွန်စွာ ကြည်ညိုမြတ်နိုးမဆုံး ဖြစ်မိသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်အား သည်ပန်းတို့ကို ဆက်သမည့်အစား မြတ်စွာဘုရားသခင်အား ကပ်လှူမည်၊ ဤပန်းတို့ကို ယနေ့ မဆက်သဖြင့် မင်းကြီးသည် ငါ့ကိုသတ်လိုလျှင် သတ်ပါစေ၊ နောင်ဖွဲ့လိုလျှင်လည်း နောင်ဖွဲ့ပါစေ၊ တိုင်းပြည်မှနှင်ထုတ်လိုလျှင်လည်း နှင်ထုတ်ပါစေ၊ ငါ မမှုပြီ၊ မင်းကြီးသည် ငါ့ကို တစ်ဘဝအသက် မွေးရုံလောက်သာ ပေးစွမ်းနိုင်သည်၊ ဘုရားရှင်ကိုပူဇော်ရလျှင်ကား ကမ္ဘာကုဋေပေါင်းများစွာ ချမ်းသာစီးပွားများလေရာ၏”

ဟု ကြံစည်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူသည် ဘုရားရှင်၏ အထက်အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ပန်း

များကိုကြုံဖြင့် ပူဇော်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ပန်းတို့တွင် အချို့သည် ဘုရားရှင်၏အထက်တွင် ဗိတာန်ကြက်ထားသကဲ့သို့ တည်ရှိနေသည်။ ကျန်ပန်းတို့မူ ဘုရားရှင်ရှေ့တော်သို့ ကြွသာရုံမျှ တံခါးအပေါက်သဖွယ် ဖြစ်၏။ ပန်းပုဆိုးဖြင့် အရပ်လေးမျက်နှာက ကာရံထားဘိသကဲ့သို့ တည်ရှိနေသည်။ ယင်းပန်းတို့သည် ဘုရားရှင်ရပ်လျှင် ရပ်သလို ရပ်တည်သည်။ ကြွလျှင် ကြွသလို ရွေ့လျားပါသွားသည်။

ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်သူ၊ မြို့တော်သားအားလုံးသည် အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲလှပေသည်ဟုဆိုကာ တအံ့တဩဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် ဆွမ်းအုပ်များကိုကိုင်လျက် ထွက်လာ၍လောင်းလျှူကြသည်။ လူအများစုသည် ပုဆိုးပေါင်းတစ်ထောင်ကျော်ကို ပစ်မြှောက်လျက် ဘုရားရှင်၏ရှေ့တော်မှ အားပါးတရ ကြွေးကြော်၍သွားကြသည်။

သုမနသည် နှစ်သက်ပီတိဖြစ်လှစွာဖြင့် ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးပူဇော်သည်။ ထို့နောက် ပန်းတောင်းအလွတ်ကိုကိုင်၍ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့သည်။ ပန်းတို့ကို ဘုရင်အား မဆက်၊ ဘုရားရှင်ကိုသာ ဆက်ကပ်ပူဇော်ခဲ့ကြောင်း ဇနီးသည်က သိရှိသွားသည်။ ထိုအခါ မင်းပြစ်သင့်မည်ကိုကြောက်လှသဖြင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ သုမနကို ဆဲဆိုရေရွတ်သည်။ ချက်ချင်းပင် နန်းတော်သို့သွားကာ မင်းကြီးအား ...

“သုမနပြုသောအမှုသည် သူနှင့်သာ ဆိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုးမနှင့် မဆိုင်ပါ။ သူ့ကို ကျွန်တော်မျိုးမ စွန့်လွှတ်ခဲ့ပါပြီ”

ဟုဆိုကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် သုမန၏မိန်းမကိုကြည့်ကာ ...

“ဪ ... သည်မိန်းမကား မိုက်မဲစွတကား”

ဟု စိတ်တွင်းမှ ဆိုမြည်တော်မူသည်။ မင်းကြီးသည် ဘုရားရှင်ကို ယခင်ဖူးမြော်ရစဉ်ကပင် ကြည်ညိုမြတ်နိုးကာ သောတာပန်တည်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ယခုလည်း သူသည် ဘုရားရှင်၏နောက်သို့ လိုက်ပါ၍ ပူဇော်လေသည်။

ဘုရားရှင်သည် မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း မြို့တော်တစ်ခွင်သို့

လှည့်လည်တော်မူပြီးလျှင် နန်းတော်ရှိရာသို့ ကြွတော်မူ၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ဘုရားရှင်၏သပိတ်တော်ကိုယူ၍ နန်းတော်ပေါ်ကြွရန် ပင့်သည်။ ဘုရားရှင်က ပရိသတ်အားလုံး ဖူးမြော်ခွင့်ရကြစေရန် နန်းရင်ပြင်၌သာ နေတော်မူ၏။ ဤတွင် မင်းကြီးသည် နန်းရင်ပြင်တွင် မဏ္ဍပ်ကြီးကို တစ်ခဏချင်း ထိုးပေးရလေသည်။

မင်းကြီးသည် ဘုရားအမှူးပြုသော သံဃာတော်များအား မွန်မြတ်သော ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ဆက်ကပ်ပူဇော်သည်။ မကြာမီ ဘုရားရှင်လည်း ကျောင်းတော်သို့ပြန်ကြွသွားတော်မူလေသည်။

မင်းကြီးလည်း သုမနပန်းသည်ကိုခေါ်၍ ဘုရားရှင်အား ပူဇော်မှုကို ချီးကျူးသည်။ ထို့နောက် ဆင်ရှစ်စီး၊ မြင်းရှစ်စီး၊ ကျွန်ယောက်ျား ရှစ်ယောက်၊ ကျွန်မိန်းမရှစ်ယောက်၊ အဝတ်တန်ဆာ ရှစ်စုံ၊ ငွေ ရှစ်ထောင်၊ ရွာရှစ်ရွာနှင့် တန်ဆာအပြည့်အစုံဆင်ထားသော အပျိုကညာရှစ်ယောက်ကို ပေးအပ်ဆုချလေသည်။ ယင်းတို့မှာ ရှစ်မျိုးရှစ်လီသော ဆုတော်ကြီးများပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားရှင်ကျောင်းတော်သို့ရောက်သောအခါ အရှင်အာနန္ဒာက နောင်ဘဝတွင် သုမနခံစားရမည့် အကျိုးတရားများကို မေးလျှောက်သည်။ ဘုရားရှင်က ...

“ချစ်သား အာနန္ဒာ ... သုမနပန်းသည်သည် မိမိအသက်ကိုစွန့်ကာ ငါဘုရားကိုပူဇော်ရသောကောင်းမှုကြောင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်တိုင် အပါယ်မလားဘဲ လူနတ်တို့၏စည်းစိမ်ကို ခံစားရမည်၊ ထို့နောက် သုမနမည်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဖြစ်လတ္တံ့”

ဟူ၍ မိန့်တော်မူလေသည်။

(ဗလာဝဂ် - သုမနမာလာကာရဝတ္ထု)

အာယုဇမ္ဗနသတိသား

တစ်ရံရောအခါ ဒီဃလင်္ဂါကမြို့၌ ပုဏ္ဏားလုလင်နှစ်ယောက် ရှိသည်။ သူတို့သည် ဗုဒ္ဓတရားတော်ကို သက်ဝင်ယုံကြည်ကြသူများ မဟုတ်ပေ။ သာသနာပ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်ပြုလျက် တရားကျင့်ကာ နေထိုင်ကြသည်။

နှစ်ကာလကြာသော် ထိုပုဏ္ဏားရသေ့နှစ်ပါးတွင် တစ်ပါးသည် လူထွက်သွားသည်။ အိမ်ရာထောင်ခြင်းပြုသည်။ သားကလေးတစ်ယောက်ရရှိသည်။

တစ်နေ့တွင် ယခင်က မိတ်ဆွေဖြစ်သော ရသေ့သည် ဒီဃလင်္ဂါမြို့သို့ ခေတ္တကြွရောက်လာသည်။ ထိုအခါ ရသေ့လူထွက်ပုဏ္ဏားသည် သားမယားကိုခေါ်လျက် သွားရောက်ဖူးတွေ့သည်။ ပုဏ္ဏားနှင့် ပုဏ္ဏားမတို့ ရှိခိုးသောအခါ ရသေ့က ...

“အသက်ရှည်ပါစေ”

ဟု ဆုပေး၏။ သားငယ်ရှိခိုးသောအခါတွင်ကား “အသက်ရှည်ပါစေ”ဟု ဆုမပေးချေ။

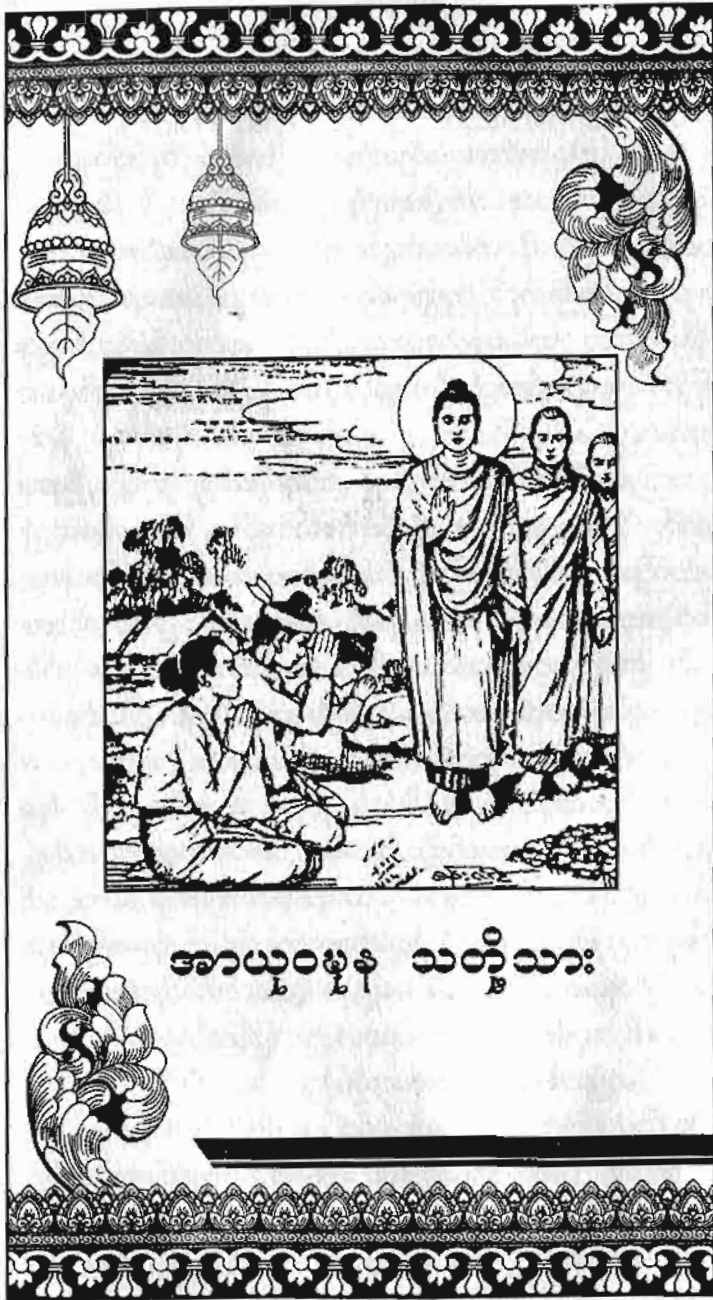
အကြောင်းကို ပုဏ္ဏားက မေးလျှောက်သောအခါ ရသေ့က “ပုဏ္ဏား ... သင့်သားငယ်မှာ အန္တရာယ်ရှိနေသည်။ ခုနစ်ရက်သာလျှင် အသက်ရှည်မည်”

ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏားက ...

“အရှင်ရသေ့ ... သားငယ်၏အန္တရာယ်ကို တားမြစ်နိုင်ပါသလော”

ဟု မေး၏။

“ငါကား မတားမြစ်နိုင်၊ ရဟန်းဂေါတမသည်သာ တားမြစ်နိုင်လိမ့်မည်”

အာယုဇမ္ဗန သတိသား

ဟု ရသေ့က မိန့်၏။

ပုဏ္ဏားသည် မိမိတို့နှင့် အယူဝါဒချင်းမတူသော ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ထံ မသွားလိုပေ။ သို့ရာတွင် သားငယ်၏အသက်ဘေးကြောင့် ဗုဒ္ဓရဟန်းရှင်ထံ မလွှဲမရှောင်သာ သွားရောက်လျှောက်ထားသည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က ...

“ပုဏ္ဏား ... သင့်သားငယ်၏အန္တရာယ်ကို ငါတားမြစ်နိုင်၏”

ဟူ၍မိန့်တော်မူကာ မည်သို့ပြုရမည်ကို ညွှန်ကြားတော်မူလိုက်သည်။

ပုဏ္ဏားလည်း ဘုရားရှင်ညွှန်ကြားတော်မူသည့်အတိုင်း မိမိ၏အိမ်ရှေ့တွင် မဏ္ဍပ်ကြီးထိုးသည်။ သံဃာတော်များကိုပင့်ဖိတ်၍ ပရိတ်တော်များ ရွတ်ဆိုသည်ကို နာကြားသည်။ သားငယ်ကိုလည်း အင်းပျဉ်ခုံငယ်ထက်၌ အိပ်စေကာ သံဃာတို့၏အလယ်မှာ ထားသည်။ ဤသို့လျှင် နေ့ညဉ့်မပြတ် ပရိတ်တော်များ ရွတ်ဖတ်သည်ကို နာကြားစေသည်။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင်ကား ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ပုဏ္ဏားအိမ်သို့ ကြွရောက်တော်မူလာသည်။

ဘုရားရှင်ကြွတော်မူလာလျှင် တန်ခိုးကြီးသောနတ်မင်းကြီးတို့ စည်းဝေးလာကြသည်။ တန်ခိုးမကြီးသောနတ်တို့ နောက်သို့ဆုတ်သွားကြသည်။ နောက်ဆုတ်သွားကြသော နတ်တို့တွင် အဝရဒ္ဒက အမည်ရှိသော ဘီလူးလည်းပါဝင်သည်။ ထိုဘီလူးသည် ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီးထံ ၁၂ နှစ်တိုင် အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီးသည် ပုဏ္ဏား၏သားငယ်ကို စားသောက်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်နှင့်တကွ သံဃာတော်တို့၏ ပရိတ်အရံအတားကြောင့် အဝရဒ္ဒကသည် သားငယ်ကို မယူဆောင်နိုင်တော့ပေ။

နောက်ဆုံးတွင် ဘုရားရှင်က သားငယ်ကိုရှေ့တော်သို့ ခေါ်ယူတော်မူပြီးလျှင် ...

“အသက် ၁၂၀ ရှည်စေသတည်း”

ဟူ၍ ဆုပေးတော်မူလိုက်လေသည်။

သားငယ်သည် ရတနာမြတ်သုံးပါး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် အသက်မသေ၊ အသက်ရှည်လာသဖြင့် ထိုသားငယ်ကို အာယုဝဗုဒ္ဓဟူ၍ မိဘတို့က အမည်ပေးကြသည်။

အာယုဝဗုဒ္ဓသတို့သားသည် လူလားမြောက်သောအခါ သီတင်းသည်ငါးရာခြံရံလျက် ဘုရားကျောင်းတော်သို့ လှည့်လည်သွားရာမှ တရားသဘင်သို့ရောက်လာ၏။ တရားသတင်၌ စည်းဝေးနေကြသော ရဟန်းတော်များလည်း အာယုဝဗုဒ္ဓ အသက်ရှည်ခြင်း အကြောင်းကို ပြောဆိုကြ၏။ ထိုစဉ် ဘုရားရှင် ကြွရောက်တော်မူလာကာ ...

“သီလရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ရှိသေ့စွာ ရှိခိုးလေ့ရှိသော၊ အသက်ကြီးသော၊ ဂုဏ်သိက္ခာကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား အရိုအသေပေးလေ့ရှိသောသူသည် အသက်ရှည်ခြင်း၊ အဆင်းလှခြင်း၊ ချမ်းသာကြီးခြင်း၊ ခွန်အားကြီးခြင်း၊ ...”

စသည်ဖြင့် တရားဟောတော်မူသည်။

တရားအဆုံးတွင် အာယုဝဗုဒ္ဓ သတို့သားနှင့်တကွ သီတင်းသည်ငါးရာတို့သည် သောတာပန်စသည်တို့ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

(သဟဿဝဂ်--အာယုဝဗုဒ္ဓကုမာရဝတ္ထု)

မဟာဓန သူဌေးသား

မဟာဓန သူဌေးသား

ရှေးသရောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌ ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်
ဝသော သူဌေးကြီးဇနီးမောင်နှံတို့ရှိကြသည်။ သူတို့တွင် မဟာဓန
အမည်ရှိသော သားတစ်ယောက်ရှိသည်။ သူဌေးကြီးသည် သားကို
အဆို အက အတီး အပျော်ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်စေသည်။ မည်သည့်
အတတ်ပညာကိုမျှ သင်မပေးပေ။

“ငါတို့၌ ဥစ္စာများစွာ ရှိသည်။ ငါတို့သားသည် အလိုရှိတိုင်း
သုံးဆောင်ခံစားပါစေ။ အခြားအလုပ်အကိုင်များ လုပ်ရန် မလိုပါ”
ဟု ဆိုကာ အတတ်ပညာသင်မပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

မဟာဓနသူဌေးသား အရွယ်ရောက်သောအခါ ကုဋေရှစ်
ဆယ်ကြွယ်ဝသော အခြားဗာရာဏသီသူဌေးတစ်ဦး၏သမီးနှင့် လက်
ထပ်ထိမ်းမြားပေးသည်။ ကာလအတန်ကြာသော် နှစ်ဖက်သောမိဘ
များ ကွယ်လွန်သွားကြသည်။ ထိုအခါ မဟာဓနသူဌေးသားဇနီး
မောင်နှံမှာ အမွေများရရှိရာ ကုဋေတစ်ရာခြောက်ဆယ် ပိုင်ဆိုင်လေ
တော့သည်။

တစ်နေ့သ၌ မဟာဓနသူဌေးကလေးသည် နောက်လိုက်
နောက်ပါ အခြွေအရံများနှင့်အတူ လမ်းထွက်လာသည်။ လမ်းတွင်
အရက်သမားများကို တွေ့သည်။ အရက်သမားများသည် မဟာဓန
ကို မှီခို၍ သောက်စားလိုကြသဖြင့် ...

“အရှင်သူဌေးမင်း အသက်တစ်ရာရှည်ပါစေ”

ဟူ၍ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ကြသည်။ မဟာဓနက အခြွေအရံတို့

အား ...

“အချင်းတို့ ... သူတို့သောက်နေသော အဖျော်ယမုတေ
သည် မည်သို့အရသာရှိပါသနည်း”

ဟူ၍ မေးမြန်း၏။ အခြေအရံတို့က ...

“အရှင်သူဌေးမင်း ... လောက၌ သောက်ဖွယ်အကောင်းဆုံးသော အဖျော်ယမကာ ဖြစ်ပါသည်”

ဟူ၍ ဖြေကြားကြသည်။

မဟာဓနသည် အရက်အနည်းငယ်ကို မြည်းစမ်းကြည့်သည်။ အရက်သမားများလည်း ဝန်းရံလာကြသည်။ မဟာဓနသည် ထိုသူတို့နှင့်ပေါင်းသင်းကာ နေ့စဉ်လိုပင် သောက်စားမူးယစ်သည်။ ဥစ္စာတို့ကို သုံးဖြုန်းပစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့မိဘပိုင် ကုဋေရှစ်ဆယ်ရှိသောဥစ္စာတို့ ကုန်ခန်းသွားသည်။ သို့တိုင်အောင် မရပ်တန့်သေး။ ဇနီးဘက်မှ အမွေရသော ဥစ္စာကုဋေရှစ်ဆယ်ကိုလည်း သုံးဖြုန်းသောက်စားပစ်ပြန်သည်။ ကြာသော် ထိုဥစ္စာများလည်း ကုန်ခန်းသွားပြန်သည်။ ထိုအခါ လယ်ယာဥယျာဉ်များကိုရောင်း၍ သောက်စားသုံးဖြုန်းပြန်သည်။ ယင်းတို့လည်း ကုန်ခန်းပြန်သည်။ ထို့နောက် နေအိမ်နှင့်တကွ အသုံးအဆောင်များကို ရောင်းချသည်။ ဆက်လက်သောက်စားသုံးဖြုန်းပြန်သည်။ အားလုံးကုန်ဆုံးသွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် မဟာဓနတို့ဇနီးမောင်နှံမှာ အိုမင်းသောအရွယ်သို့ ရောက်နေကြပြီ။

သူတို့မှာ နေရာအိမ်လည်းမရှိ။ သုံးစရာငွေလည်း မရှိ။ စားစရာအစာလည်း မရှိ။ သူတစ်ပါးအိမ်နံရံတွင် နှိပ်ကပ်နေလျက် ခွက်လက်ဆွဲ၍ တောင်းစားကြရလေသည်။

တစ်နေ့တွင် မဟာဓနသည် ဆွမ်းဇရပ်အရှေ့ လာရောက်သည်။ ရဟန်းငယ်၊ သာမဏေငယ်တို့ပေးသော ဆွမ်းကျွန်း၊ ဟင်းကျွန်းများကို ခွက်ဖြင့်ခံယူနေသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်ကို ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်မြင်တော်မူသော် ပြုံးတော်မူသည်။ အရှင်အာနန္ဒာက အကျိုးအကြောင်း မေးလျှောက်သည်။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်က ...

“ချစ်သားအာနန္ဒာ ... ဤသူဌေးသားသည် ပထမအရွယ်၌ ရှိပြီဥစ္စာများကို သုံးဖြုန်းခြင်းမပြုဘဲ နောက်ထပ်စီးပွားဥစ္စာ ရှာဖွေပါလျှင် ဤဗာရာဏသီ၌ ပထမတန်းစားသူဌေးကြီး ဖြစ်ရာ၏။

အကယ်၍ အိမ်မှထွက်ကာ ရဟန်းပြုပါလျှင်လည်း ရဟန္တာဖြစ်ရာ၏။ သူ၏မယားသည်လည်း အနာဂါမ်ဖြစ်ရာ၏။ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ ဒုတိယအရွယ်၌ စီးပွားဥစ္စာရှာဖွေခဲ့လျှင် ဒုတိယတန်းစား သူဌေးကြီး ဖြစ်ရာ၏။ အိမ်မှထွက်၍ ရဟန်းပြုလျှင် အနာဂါမ်ဖြစ်ရာ၏။ သူ၏မယားသည်လည်း သကဒါဂါမ်ဖြစ်ရာ၏။ သို့တည်းမဟုတ် တတိယအရွယ်၌ စီးပွားရှာဖွေခဲ့ပါလျှင် တတိယတန်းစားသူဌေးကြီး ဖြစ်ရာ၏။ အိမ်မှထွက်၍ ရဟန်းပြုပါလျှင် သကဒါဂါမ်ဖြစ်ရာ၏။ သူ၏မယားသည်လည်း သောတာပန်ဖြစ်ရာ၏။ ယခုအခါတွင်ကား မဟာဓနသည် မိုက်မဲခဲ့သဖြင့် လောကီစည်းစိမ်ချမ်းသာတို့လည်း လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရလေပြီ။ ရဟန်းတို့၏ မဂ်ဖိုချမ်းသာလည်း လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရလေပြီ”

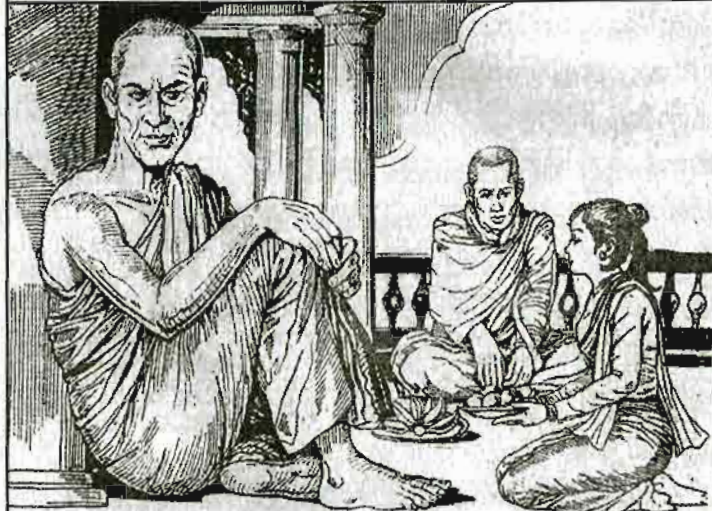
ဟူ၍ မိန့်တော်မူသည်။ သို့မိန့်တော်မူရာမှ ...

“လူမိုက်တို့သည် အရွယ်ရှိခိုက်၌ မြတ်သောအကျင့်ကို မကျင့်မိသဖြင့် ဥစ္စာကိုလည်းမရ၊ အရွယ်လွန်သောအခါ ငါးကုန်ခန်းသော ညွှန်အိုင်၌ အတောင်ကျိုးသော ကြိုးကြာငှက်အိုကဲ့သို့ ကြုံနိုင်၍သာ နေကြရ၏။ လေးမှလွတ်ပြီးနောက် အရှိန်ကုန်သောမြားကဲ့သို့လည်းဖြစ်ရ၏။ ရှေးဖြစ်ဟောင်းတို့ကို အောက်မေ့သည်းတွား၍သာ နေကြရကုန်၏”

ဟူ၍ ဆုံးမဟောကြားတော်မူလေသည်။

(ဇရာဝဂ်-မဟာဓနသေဋ္ဌိဝတ္ထု)

ဒေဝဒတ်

ဒေဝဒတ်

ဒေဝဒတ်သည် ဒေဝဒဟပြည့်ရှင် သုပုဗ္ဗမင်းနှင့် အမိတာ မိဖုရားတို့က ဖွားမြင်သော သားတော်ဖြစ်သည်။ ယသောဓရာဒေဝီ ခေါ် ဘဒ္ဒကဉ္စနာမင်းသမီးနှင့် မောင်နှမအရင်း တော်စပ်သည်။

ယသောဓရာဒေဝီသည် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားနှင့် လက်ဆက်ရာ ဒေဝဒတ်သည် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၏ယောက်ဖတော် ဖြစ်လာသည်။ ထို့ပြင် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၏ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးနှင့် ဒေဝဒတ်၏မယ်တော် အမိတာတို့သည် မောင်နှမအရင်း တော်စပ်ကြသဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်တို့သည် ညီအစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲလည်း တော်စပ်ကြပေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် ဘုရားရှင်အဖြစ်သို့ရောက်ရှိပြီး နောက် ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ပင့်ဖိတ်ချက်အရ ကပ္ပိလဝတ်သို့ ကြွမြန်းတော်မူခဲ့သည်။ ထိုအခါ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ တိုက်တွန်းချက်အရ သာကီဝင်မင်းများသည် သူတို့၏သားများအား ဘုရားရှင်အထံတော်၌ ရဟန်းပြုစေသည်။ စုစုပေါင်း သာကီဝင်မင်းသားတစ်ထောင် ရဟန်းပြုခဲ့ကြသည်။

ထိုသာကီဝင်မင်းသားတို့ထဲတွင် ဘဒ္ဒိယမင်းသား အမှူးပြုသော သာကီဝင်မင်းသားခြောက်ယောက်ကား မပါဝင်ခဲ့ပေ။ ဤတွင် သာကီဝင်မင်းများက ...

“ငါတို့သည် ငါတို့၏သားများကို ရဟန်းပြုစေခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဘဒ္ဒိယမင်းသားအမှူးပြုသော သာကီဝင်မင်းသား ခြောက်ဦးတို့ကား ရဟန်းမပြုကြသေး။ ကျန်ရှိနေသေးသည်။ ထိုခြောက်ဦးတို့သည် ဆွေမျိုးမဟုတ်ကြယောင်တကား”

ဟု ကဲ့ရဲ့ပြောဆိုကြသည်။

ထို့ကြောင့် ရဟန်းမပြုဘဲ ကျန်ရှိနေသေးသော သာကီဝင် မင်းသားခြောက်ဦးတို့သည် ဘုရားရှင်ထံတော်၌ ရဟန်းပြုကြသည်။ သူတို့မှာ ဘဒ္ဒိယမင်းသား၊ အနုရုဒ္ဓမင်းသား၊ အာနန္ဒာမင်းသား၊ ဘဂုမင်းသား၊ ကိမိလမင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်မင်းသားတို့ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ဆတ္တာသည် ဥပါလိသည်လည်း ဝင်ရောက် ရဟန်းပြုခဲ့ပေသည်။

ထိုသာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းခြောက်ပါးတို့သည် ရဟန်း တရားကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြသည်။ ရှေးဦးစွာ အရှင်ဘဒ္ဒိယသည် ရဟန္တာဖြစ်တော်မူသည်။ ထို့နောက် အရှင်အနုရုဒ္ဓါသည် ရဟန္တာဖြစ် တော်မူသည်။ အရှင်ဘဂုနှင့် အရှင်ကိမိလထေရ်တို့လည်း ရဟန္တာ ဖြစ်သွားကြသည်။ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်မူ ဘုရားရှင်ကို အလုပ် အကျွေးပြုရေးကိုသာ အဓိကထားဆောင်ရွက်နေသဖြင့် ရဟန္တာမဖြစ် သေးဘဲ သောတာပန်အဖြစ်၌သာ တည်နေတော်မူသည်။

အရှင်ဒေဝဒတ်ကား သောတာပန်လည်း မဖြစ်၊ ရဟန္တာ လည်း မဖြစ်။ တန်ခိုးကြီးလိုသဖြင့် သမထကိုသာ ကျင့်ကြံအားထုတ် သည်။ ထို့ကြောင့် လောကီဈာန်၊ အဘိညာဉ်တို့ကို ရရှိလေသည်။

တစ်ခါသော် ဘုရားရှင်သည် ကောသဗ္ဗိပြည်၌ တပည့် သံဃာများစွာနှင့်အတူ သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူသည်။ ထိုအခါ လူအများက ကြည်ညိုမြတ်နိုးလှသဖြင့် သင်္ကန်း၊ ဆေးစသော လှူ ဖွယ်ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဆက်ကပ်ပူဇော်လှူဒါန်းကြသည်။

ထို့ပြင် ဘုရားရှင်ကိုသာ မက ...

“အရှင်သာရိပုတ္တရာ အဘယ်မှာနည်း၊ အရှင်မောဂ္ဂလန် အဘယ်မှာနည်း၊ အရှင်မဟာကဿပ အဘယ်မှာနည်း၊ အရှင် ဘဒ္ဒိယ အဘယ်မှာနည်း၊ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ အဘယ်မှာနည်း၊ အရှင် အာနန္ဒာ အဘယ်မှာနည်း၊ အရှင်ဘဂု အဘယ်မှာနည်း၊ အရှင် ကိမိလ အဘယ်မှာနည်း”

စသည်ဖြင့် မဟာသာဝကကြီးရှစ်ကျိပ်တို့ကို လှည့်လည် မေးမြန်းရှာဖွေကြသည်။ လှူဖွယ်ဝတ္ထုများ ပူဇော်ဆက်ကပ်ကြ

သည်။ အရှင်ဒေဝဒတ်ကိုကား မေးမြန်းခြင်းမပြု။ ရှာဖွေခြင်း မပြု။ လှူဖွယ်ဝတ္ထုများ ပူဇော်ဆက်ကပ်ခြင်းမပြုကြပေ။

ထိုအခါ စိတ်ထားမကောင်းသော အရှင်ဒေဝဒတ်သည် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားသည်။

“အရှင်ဘဒ္ဒိယတို့နှင့်အတူပင် ငါသည် ရဟန်းပြုခဲ့သည်။ သူတို့လည်း မင်းမျိုးက ရဟန်းပြုသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ငါသည်လည်း မင်းမျိုးက ရဟန်းပြုသူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လူများသည် အရှင် ဘဒ္ဒိယတို့ကိုသာ မေးမြန်းကြသည်။ ရှာဖွေကြသည်။ လာဘ်ပူဇော် သက္ကာရပြုကြသည်။ ငါ့ကိုကား ထိုသို့မပြုကြ၊ ငါ မကျေနပ်၊ ငါသည် အဘယ်သူနှင့်ပေါင်း၍ အဘယ်သူကို ကြည်ညိုအောင်ပြုလုပ်ပြီးလျှင် ငါ့အတွက် လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရပေါများအောင် ပြုလုပ်ရပါမည် နည်း”

ဟု ကြံစည်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှင် ဗိဗ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် သောတာပန်တည်ကာ မြတ်စွာဘုရားသံဃင်္ဂကို အထူးဆည်းကပ် ကိုးကွယ်လျက်ရှိသည်။ ကောသလမင်းကြီးသည်လည်း မြတ်စွာ ဘုရားသခင်ကို အထူးယုံကြည်ကိုးကွယ်အားထားလျက်ရှိသည်။

ဤတွင် ဒေဝဒတ်က ...

“ငါသည် ဗိဗ္ဗိသာရမင်းကြီးကိုလည်း ငါ့ဘက်သို့ပါအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မည်မဟုတ်၊ ကောသလမင်းကြီးကိုလည်း ငါ့ကိုမြတ် နိုးလာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မည်မဟုတ်၊ ဗိဗ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ သား ဖြစ်သူ အဇာတသင်္ဂမင်းသားကား အသက်အရွယ်ငယ်သူဖြစ်သည်။ အဆိုးအကောင်းကို မဝေဖန်နိုင်သေး။ ထိုမင်းသားကို ငါ့ဘက်ပါ အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်လျှင် မုချ အောင်မြင်ပေမည်”

ဟူ၍ ကြံစည်၏။

သို့ဖြင့် ဒေဝဒတ်သည် ကောသဗ္ဗိပြည်မှ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် သို့ သွားရောက်သည်။ လုလင်ပျိုအသွင်ကို ဖန်ဆင်းလိုက်သည်။ မြွေများကိုလည်း ဖန်ဆင်းလိုက်သည်။ သူ၏လက်နှစ်ဖက်၊ မြွေနှစ်

၁၃၄

မင်းယုဝေ

ဖက်တို့၌ မြွေတစ်ကောင်စီကိုထားသည်။ အခြားမြွေတစ်ကောင်ကို လည်ပင်း၌ ဆွဲသည်။ ကျန်မြွေတစ်ကောင်ကို ဦးခေါင်းပေါ်၌ ခေါင်းခု အသွင်ပြုလုပ်ထားသည်။ နောက်ဆုံးမြွေတစ်ကောင်ကိုမူ လက်ဝဲ ပခုံး၌ တင်လိုက်သည်။ ဤမြွေတို့ကို အပြီးချင်းယှက်ထိုး၍ ခါးပတ်ကဲ့ သို့ တန်ဆာဆင်သည်။

ထို့နောက် ဈာန်တန်ခိုးဖြင့် ကောင်းကင်ကယုံ၍ အဇာတ သတ်မင်းသား၏ရင်ခွင်၌ သက်ဆင်းထိုင်နေလေသည်။

အဇာတသတ်မင်းသားသည် ဒေဝဒတ်၏ ထူးဆန်းသော အသွင်ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ အလွန်ကြောက်လန့်သွားသည်။

“သင် ဘယ်သူနည်း”

ဟု မေးမြန်းသည်။

“ငါသည် ရှင်ဒေဝဒတ်တည်း”

ဟူ၍ ဒေဝဒတ်က ဖြေကြားသည်။

“အရှင်ဘုရားသည် ရှင်ဒေဝဒတ်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ပကတိအသွင် ဖြင့် ထင်ရှားပြတော်မူပါ”

ဟူ၍ အဇာတသတ်က ဆို၏။

ရှင်ဒေဝဒတ်လည်း လုလင်အသွင်ကိုဖျောက်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ဆင်မြန်းစတ်ရုံလျက် ပကတိအသွင်ဖြင့် ရပ်တည်ပြ ၏။

ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသားသည် ရှင်ဒေဝဒတ်၏ တန် ခိုးကို အလွန်အထင်ကြီးသွားသည်။ ရှင်ဒေဝဒတ်ကို အလွန် ကြည် ညိုသွားသည်။

“အရှင်ဘုရား ... ယနေ့မှစ၍ အရှင်ဘုရားကို တပည့် တော် ကိုးကွယ်ပါမည်”

ဟူ၍ ဆို၏။ ဆိုသည့်အတိုင်းလည်း ရှင်ဒေဝဒတ်ထံ နံနက် ခင်းတစ်ကြိမ်၊ ညနေခင်းတစ်ကြိမ် သွားရောက်ပူဇော်၏။ နေ့စဉ် ဆွမ်းအိုး ငါးရာတို့လည်း ရှင်ဒေဝဒတ်ထံ ပို့စေ၏။ ဆွမ်းတစ်အိုးလျှင် ဆယ်ယောက်စားသောက်နိုင်သည်။ ရှင်ဒေဝဒတ်မှာ လာဘ်ပူဇော်

သက္ကရတို့ များစွာရရှိသွား၏။

ထိုအခါ ရှင်ဒေဝဒတ်သည် စိတ်ကြီးဝင်သွားသည်။

“ငါသည် ဘုရားတစ်ဆူပြုလုပ်ကာ ရဟန်းသံဃာများကို ခေါင်းဆောင်နိုင်ပြီ”

ဟူ၍ ယုတ်မာသောစိတ်အကြံ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ယင်းသို့ ယုတ်မာသောစိတ်အကြံ ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရှင်ဒေဝ ဒတ်သည် လောကီချာန်အဘိညာဉ်တန်ခိုးမှ လျှောကျသွားလေတော့ သည်။

ထိုအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသခင် သိတော်မူသည်။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလန်အား ရှင်ဒေဝဒတ်၏မိုက်မှားမှုကို မိန့်ကြား တော်မူသည်။

မကြာမီ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ကောသဗ္ဗိပြည်မှ ဒေသ စာနိကြွချီတော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူသည်။ ထိုစဉ် များစွာသောရဟန်းတို့သည် ရှင်ဒေဝ ဒတ်နှင့် အဇာတသတ်မင်းသားတို့အကြောင်း ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားသည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က ...

“ရဟန်းတို့ ... ဒေဝဒတ်၏ လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှု ကို မမြတ်နိုးကြနှင့်၊ အားမကျကြနှင့်၊ ထိုလာဘ်သပ်ပကာတို့ကြောင့် ပင် ဒေဝဒတ်အဖို့ ကုသိုလ်တရားတို့ ယုတ်လျော့ပေတော့မည်၊ ကြီးပွားမှုတို့ ဆုတ်ယုတ်ပေတော့မည်၊ ဥပမာအားဖြင့် ...

(၁) ငှက်ပျောပင်သည် မိမိကိုယ်ကို သတ်ဖို့ရန်၊ ပျက်စီးဖို့ ရန် အသီးသီးသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

(၂) ဝါးပင်သည် မိမိကိုယ်ကိုသတ်ဖို့ရန်၊ ပျက်စီးဖို့ရန် အသီး သီးသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်၏။

(၃) ကျူပင်သည် မိမိကိုယ်ကိုသတ်ဖို့ရန်၊ ပျက်စီးဖို့ရန် အသီးသီးသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

(၄) အဿထိုရ်မြင်းမသည် မိမိကိုယ်ကို သတ်ဖို့ရန်၊ ပျက်စီး

ဖို့ရန် ကိုယ်ဝန်ကိုဆောင်သကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ထို့အတူပင် ဒေဝဒတ်၏ လာဘ်သစ်ပကာကျော်စောမှုသည် မိမိကိုယ်ကိုသတ်ဖို့ရန်၊ ပျက်စီးဖို့ ရန် ဖြစ်ပေသည်”

ဟူ၍ ဆုံးမတော်မူလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် များစွာသော ရှင်လူပရိ သတ်တို့ကို တရားဟောလျက်ရှိသည်။ ထိုစဉ် အရှင်ဒေဝဒတ်သည် နေရာမှထ၍ ဘုရားရှင်ကို လက်အုပ်ချီလျက် ...

“ဘုန်းတော်ကြီးသောမြတ်စွာဘုရား ... ယခုအခါ အရှင် သည် အိုမင်းပါပြီ၊ ကြီးရင့်ပါပြီ၊ အချိန်လွန်ပါပြီ၊ ချမ်းသာစွာနေထိုင် ရေးကို အားထုတ်လျက် ကြောင့်ကြမဲ့နေတော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်အား ရဟန်းသံဃာများကို လွှဲအပ်တော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းသံဃာ များကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်၍ ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်ပြုပါအံ့”

ဟူ၍ လျှောက်ထားသည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က လက်မခံပေ။

“ဒေဝဒတ် ... သင့်အကြံ မသင့်လျော်၊ ရဟန်းသံဃာတို့ ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်၍ ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်ပြုရန် သင် မလို လားပါနင့်”

ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။

ဒေဝဒတ်သည် အလျှော့မပေး။ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံ တောင်းဆိုပြန်သည်။ ဘုရားရှင်ကလည်း ခွင့်မပေးပေ။ ဒေဝဒတ်က တတိယအကြိမ် တောင်းဆိုပြန်သည်။ ဤအကြိမ်တွင်လည်း ဘုရား ရှင်က ခွင့်မပြု။

“ဒေဝဒတ် ... ငါဘုရားသည် သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန် တို့ကိုသော်မှ ရဟန်းသံဃာတို့အား လွှဲအပ်ပေးမည်မဟုတ်၊ တံတွေး နှင့်တူသည့်ပစ္စည်းများကို သုံးစားသောသင့်အား အဘယ်ကြောင့် လွှဲအပ်ရအံ့နည်း”

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် အမျက်ထွက်သွားသည်။

“ဘုရားရှင်သည် ငါ့ကို ပရိသတ်အလယ်၌ တံထွေးနှင့်

တူသည့် မစင်ကြယ်သောပစ္စည်းလေးပါးကို စားသုံးသူဟူသော စကားကို ဆိုဘိသည်။ သာရိပုတ္တရာနှင့် မောဂ္ဂလာန်တို့ကိုမူ မြှောက် စားပေသည်”

ဟူ၍ စိတ်တွင်း၌ ငြူစုကာ ဘုရားထံမှ ဖယ်ခွာသွားလေ သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ဘုရားရှင်ကို ရန်ငြိုးဖွဲ့လေသည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည် ရဟန်းတို့ကို ဒေဝဒတ်အား ပကာ သနိယကံပြုစေတော်မူ၏။ ပကာသနိယကံပြုသည်ဆိုသည်မှာ ...

‘ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏အပြုအမူသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှင့်သာ ဆိုင်သည် ဟု အထင်အရှားပြုခြင်း’

ဖြစ်သည်။ ဒေဝဒတ်၏အပြုအမူသည် ဒေဝဒတ်နှင့်သာ ဆိုင်သည်။ ဘုရားရှင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့ဟူ၍ ဒေဝဒတ်ကို စွန့် ပယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေဝဒတ်သည် ...

“ယခုအခါ ငါ့ကို ရဟန်းဂေါတမသည် စွန့်ပယ်လေပြီ၊ ယခုပင် ထိုရဟန်းဂေါတမ၏အကျိုးမဲ့အောင် ငါပြုတော့အံ့”

ဟုကြံစည်ကာ အဇာတသတ်မင်းသားထံ သွားရောက် သည်။

“မင်းသား ... ရှေးခေတ်လူများသည် အသက်ရှည်ကြ သည်၊ ယခုခေတ်လူများကား အသက်မရှည်ကြ၊ အသက်တိုကြ သည်၊ သင်သည် မင်းသားဘဝနှင့်ပင် သေနိုင်သည်၊ အသက်ရှည် စွာ နေရမည်ဟူ၍ အတပ်မပြောနိုင်၊ ထို့ကြောင့် သင့်အဖေကိုသတ်၍ မင်းပြုလော့၊ ငါသည်လည်း ဘုရားရှင်ကိုသတ်၍ ဘုရားပြုအံ့”

ဟူ၍ ပြောဆိုလေသည်။

ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသားသည် ...

“အရှင်ဒေဝဒတ်ကား တန်ခိုးကြီးသူဖြစ်သည်၊ အကြောင်း သိ၍ ပြောသည်ဖြစ်လိမ့်မည်”

ဟူ၍ ခံယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် မိမိပေါင်၌ ဓားမြှောင်ကိုချည်နှောင်၍ မြက်ယူ လိုက်သည်။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်မှာပင် ခမည်းတော်ဓမ္မသာရမင်း

ကြီးကိုသတ်ရန် နန်းတော်သို့ဝင်သည်။ အဇာတသတ်မှာ အကြံဆိုး ရှိနေသဖြင့် စိတ်မလုံ၊ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။

ဤတွင် သက်တော်စောင့်အမတ်ကြီးများသည် သံသယ ဝင်ကာ အဇာတသတ်ကိုဖမ်း၍ ရှာဖွေကြသည်။ ထိုအခါ မင်းသား ၏ပေါင်၌ ဝှက်ယူလာသော ဓားမြှောင်ကိုတွေ့ကြသည်။ အကြောင်း ရင်းကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြသည်။

“မင်းသား... သင်သည် အဘယ်အရာကိုပြုလိုသနည်း”

“ငါသည် ခမည်းတော်ကို သတ်လို၏”

“သင့်ကို ဘယ်သူက အားပေးအားမြှောက်ပြုသနည်း”

“အရှင်ဒေဝဒတ်က အားပေးအားမြှောက်ပြုပေသည်”

ထိုအခါ အချို့အမတ်တို့က ...

“မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ရဟန်းအားလုံး ကိုလည်းကောင်း သတ်ထိုက်၏”

ဟု ဆိုကြသည်။ အချို့အမတ်တို့ကမူ ...

“ရဟန်းတို့ကို မသတ်ထိုက်၊ ရဟန်းတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုမျှ ပြစ်မှားခြင်းမရှိ၊ မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကိုသာ သတ်ထိုက်၏”

ဟု ဆိုကြသည်။

အချို့အမတ်တို့က ...

“မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်တို့လည်း မသတ်ထိုက်၊ ရဟန်းတို့ ကိုလည်း မသတ်ထိုက်၊ မင်းကြီးအား လျှောက်ထားသင့်၏။ မင်းကြီး ပြောဆိုအမိန့်ရှိသည့်အတိုင်းသာ ပြုလုပ်ရမည်”

ဟု ဆိုကြ၏။

သို့ဖြင့် အမတ်တို့သည် မင်းသားကိုဖမ်း၍ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးထံ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ အကြောင်းစုံတင်ပြလျှောက် ထားကြသည်။

မင်းကြီးက ...

“အချင်းတို့ ... မြတ်စွာဘုရား၌လည်းကောင်း၊ တရား တော်၌လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်၌လည်းကောင်း လုံးဝအပြစ်မရှိ၊

မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးမဆွကပင် ဒေဝဒတ်၏အပြုအမူသည် ဒေဝ ဒတ်နှင့်သာဆိုင်သည်ဟူ၍ ပကာသနိယကံ ပြုပြီးခဲ့ပြီမဟုတ်လော”

ဟု မိန့်တော်မူသည်။

ထို့နောက် ပထမအမတ်တို့ကို ရာထူးမှထုတ်ပယ်လိုက် သည်။ ဒုတိယအမတ်တို့ကို ရာထူးမှ လျှော့ချလိုက်သည်။ တတိယ အမတ်တို့ကိုကား ရာထူးတိုးမြှင့်၍ပေးလိုက်သည်။

မင်းကြီးသည် အဇာတသတ်အား မေးမြန်းသည်။

“သားတော် ... သင်သည် အဘယ်ကြောင့် ခမည်းတော် ကို သတ်လိုပါသနည်း”

“ခမည်းတော် ... အကျွန်ုပ်သည် မင်းအဖြစ်ကို အလိုရှိသ ဖြင့် ခမည်းတော်ကို သတ်လိုခြင်းဖြစ်သည်”

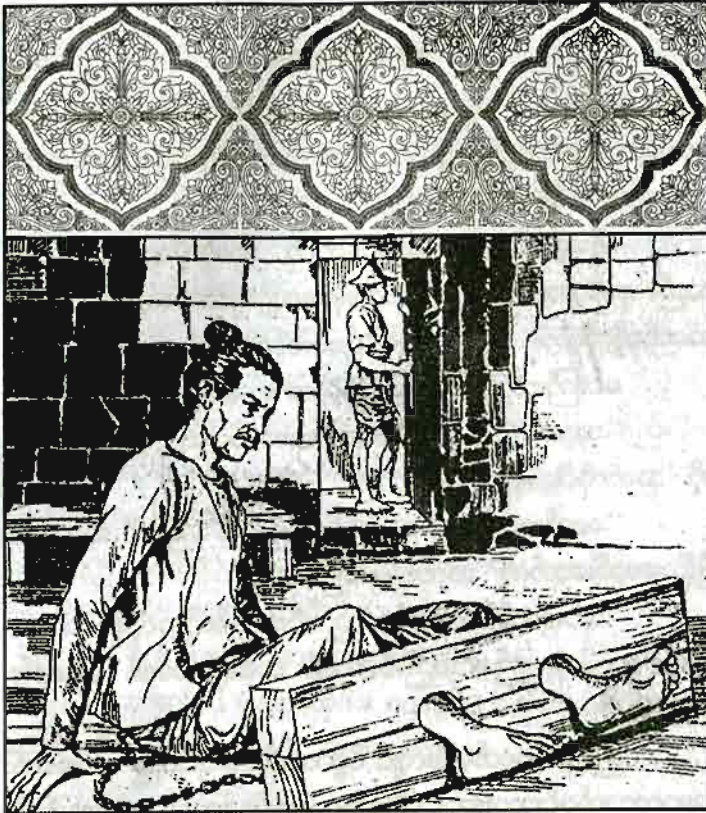
“သားတော် ... သင်သည် မင်းအဖြစ်ကိုအလိုရှိမူ ခမည်း တော် ပေးပါအံ့၊ ဤမင်းစည်းစိမ်သည် သင်ချစ်သား၏ မင်းစည်း စိမ်တည်း”

ဤသို့မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် သားတော် အဇာတသတ်မင်းသားအား ထီးနန်းစည်းစိမ်နှင့်တကွ မင်းအဖြစ်ကို အပြီးအပိုင် လွှဲအပ်ပေးတော်မူလိုက်လေသည်။

အဇာတသတ်မင်း၏မကောင်းမှုကံပုံစံဣတ္ထုကိုဆက်လက်ရှုပါ။

(ယမကဝင်-ဒေဝဒတ္တု၊ အတ္ထဝင်-ဒေဝဒတ္တဝတ္ထု)

အဇာတသတ်မင်း၏
မကောင်းမှုကံ

အဇာတသတ်မင်း၏ မကောင်းမှုကံ

အဇာတသတ်မင်းသားသည် ထီးနန်းကိုရရှိသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မိသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဒေဝဒတ်အား ပြောပြသည်။

သို့ရာတွင် ဒေဝဒတ်က မကျေနပ်။

“သင်မင်းသား ... ငါ့ကိစ္စအောင်မြင်ပြီဟု ထင်မှတ်နေသလော၊ စင်စစ် မအောင်မြင်သေး၊ သင့်ခမည်းတော်သည် ၂ ရက်၊ ၃ ရက်ရှိလျှင် သင်ပြုခဲ့သောအမှုကို ပြန်၍စဉ်းစားကာ ထီးနန်းကို ပြန်ယူလိမ့်မည်”

“အရှင်ဘုရား ... ထိုသို့ဖြစ်လျှင် တပည့်တော် မည်သို့ပြုရပါမည်နည်း”

“မင်းသား ... သင့်ခမည်းတော်ကို အသေသတ်လော့”

“အရှင်ဘုရား ... ခမည်းတော်သည် ရာဇသွေးဖြစ်၍ လက်နက်ဖြင့် မသတ်ထိုက်ပါ”

“မင်းသား ... သင့်ခမည်းတော်ကို အစာငတ်ထား၍ သတ်လော့”

အဇာတသတ်သားမိုက်လည်း ဒေဝဒတ်၏စကားကို နာယူသည်။ ခမည်းတော်ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို လွန်စွာပူပြင်းလှသော သံလှောင်အိမ်၌ အကျဉ်းချထားလေသည်။

“ငါ့၏မယ်တော်မှတစ်ပါး မည်သူမျှ ခမည်းတော်ကို မတွေ့ရ”

ဟူ၍လည်း အမိန့်ထုတ်ဆင့်သည်။

ထိုအခါ ဝေဒေဟီမိဖုရားကြီးသည် စားတော်ရွှေခွက်နှင့် ပွဲတော်စာကိုထည့်၍ ယူဆောင်သည်။ သံလှောင်အိမ်တွင် ဝင်

သည်။ မင်းကြီးလည်း ထိုပွဲတော်စာကိုစားသုံး၍ အသက်ရှင်နေသည်။

ထိုအကြောင်းကို အဇာတသတ်မင်း သိသော် ...

“ငါ့မယ်တော်အား ပွဲတော်စာယူ၍ ဝင်ခွင့်မပေးရ”

ဟု တားမြစ်သည်။

ဝေဒေဟီမိဖုရားကြီးသည် ပွဲတော်စာကို ဆံထုံး၌ လျှို၊ ဝက်စွာထည့်၍ သံလှောင်အိမ်သို့ဝင်သည်။ မင်းကြီးကို ကျွေးမွေးသည်။

ထိုသတင်းကို အဇာတသတ်မင်း ကြားသော် ...

“ငါ့မယ်တော်ကို ဆံထုံး၌ ဝင်ခွင့်မပေးရ”

ဟု အမိန့်ထုတ်ပြန်သည်။

မိဖုရားကြီးသည် ရွှေခြေနင်းတို့၌ ပွဲတော်စာကိုထည့်၍ ပိတ်သည်။ ထို့နောက် ရွှေခြေနင်းတို့စီးလျက် သံလှောင်အိမ်သို့ ဝင်သည်။ မင်းကြီးလည်း ခြေနင်းထဲက အစာကိုစား၍ အသက်ရှင်နေသည်။

ထိုအကြောင်းကို အဇာတသတ်မင်း စုံစမ်းသိလေသော် မယ်တော်ကို ခြေနင်းစီး၍ ဝင်ခွင့်မပြုပြန်။

ထိုအခါ မိဖုရားကြီးသည် နံသာရေမိုးချိုးပြီးလျှင် မိမိကိုယ်ကို စတုမဂ္ဂဖြင့် လိမ်းသုတ်သည်။ ထို့နောက် အပေါ်ရုံခြံလျက် သံလှောင်အိမ်သို့ ဝင်သည်။ မင်းကြီးလည်း မိဖုရား၏ကိုယ်မှ စတုမဂ္ဂကို လျှာဖြင့်လျက်၍ အသက်ဆက်ကာနေရှာသည်။ ထိုအကြောင်းကို အဇာတသတ်မင်းသိသောအခါ မိဖုရားကြီးကို လှောင်အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မပေးတော့ပေ။

မိဖုရားကြီးလည်း လှောင်အိမ်တံခါးအနီး၌ ရပ်လျက် မင်းကြီးအား ...

“အို အရှင် ... အရှင်သည်ပင် အဇာတသတ်သားမိုက်ကို ငယ်စဉ်အခါက သတ်ခွင့်မပေးခဲ့ပါ။ မိမိ၏ရန်သူကို မိမိသည်ပင် မွေးမြူခဲ့၏။ ယခု အရှင်ကို ကျွန်တော်မ ဖူးမြော်ရခြင်းသည် နောက်ဆုံးဖူးမြော်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သည်အချိန်မှစ၍ အရှင်မင်းကြီးကို

ကျွန်တော်မ ဖူးမြော်ခွင့်မရတော့ပါ။ ကျွန်တော်မ၌ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာရှိလျှင် သည်းခံတော်မူပါ အရှင်”

ဟု ပြောဆိုငိုကြွေးမြည်တမ်းကာ အိမ်တော်သို့ ပြန်သွားရှာလေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် အစာအာဟာရ မသုံးဆောင်ရတော့ပေ။ သို့ရာတွင် မင်းကြီးသည် သားမိုက်ကို ဒေါသမပွား။ လှောင်အိမ်တွင်း၌ လူးလာတုံခေါက် စကြံလျှောက်ကာ မိမိရရှိပြီးသော သောတာပန်ချမ်းသာကို ခံစားလျက်နေသည်။ အသက်မသေ၊ မင်းကြီး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အလွန်တင့်တယ်၍နေသည်။

ဤတွင် အဇာတသတ်မင်းမိုက်က ဆတ္တာသည်များအား “ခမည်းတော် စကြံမလျှောက်နိုင်ရန် ခြေဖဝါးတို့ကို သင်တုန်းတားဖြင့် မွန်းကြ၊ ဆီနှင့်ဆားဖြင့် လိမ်းသုတ်နယ်ကြ၊ ရှားမီးကနီခဲဖြင့် ကင်ကြ”

ဟူ၍ ရက်စက်စွာ စေခိုင်း၏။

မင်းကြီးသည် ဆတ္တာသည်တို့ လှောင်အိမ်တွင်းသို့ ငသည်ကိုမြင်ရလျှင် ...

“သားတော်သည် အမြင်မှန်ရ၍ ငါ့ကိုလွှတ်တော့မည်ဟု ထင်သည်။ ဆတ္တာသည်တို့သည် ငါ၏မုတ်ဆိတ်များကို ပယ်ရိတ်ပြုပြင်ရန် လာရောက်ကြဟန်တူသည်”

ဟု ထင်မြင်မိသည်။

ဆတ္တာသည်တို့လည်း မင်းကြီးထံချဉ်းကပ်၍ အကြောင်းစုံကို ရှင်းလင်းလျှောက်ထားကြသည်။

“အို အရှင်မင်းကြီး ... ကျွန်ုပ်တို့သည် အဇာတသတ်မင်း၏အာဏာအတိုင်း ပြုကြရပါတော့မည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို အမျက်ထွက်တော် မမူပါနှင့်၊ ဤအမှုသည်ကား အရှင်မင်းကြီးတို့ကဲ့သို့သော တရားမင်းတို့ကို မပြုသင့်ပါ”

ဟု ဆိုကြသည်။

ထို့နောက် မင်းကြီးကို ထိုင်စေပြီးလျှင် မင်းကြီး၏ခြေဖဝါး

တို့ကို သင်တန်းတေးဖြင့် မွန်းကြသည်။ ဆီနှင့်ဆားဖြင့် လိမ်းသုတ် နယ်ကြသည်။ ရဲရဲနီနီသော ရှားမီးကိုဖြင့် ကင်ကြသည်။ မင်းကြီး လည်း ပြင်းစွာသောဝေဒနာ ခံစားရရှာသည်။ သို့ရာတွင် သားမိုက်ကို အမျက်မထား။ ရတနာသုံးပါး၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုသာ အောက်မေ့လျက် နတ်ရွာစံလွန်တော်မူရှာသည်။

ထို့နောက် - စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်၌ 'ဝေဒနာ' မည် သော နတ်ဘီလူးစစ်မှူးကြီး ဖြစ်လေတော့သည်။

‘ဒေဝဒတ်၏တပည့် အဇာတသတ်၏ နောင်တ’
ပုံဝတ္ထုကိုဆက်လက်ရှုပါ။

(ယမကဝင်-ဒေဝဒတ္တ၊ အတ္တဝင်-ဒေဝတ္တဝတ္ထု)

ဒေဝဒတ်၏တပည့် အဇာတသတ်၏နောင်တ

ဒေဝဒတ်၏တပည့် အာဇာတသတ်၏နောင်တ

ခမည်းတော်ဗိဇ္ဇိသာရမင်းကြီး နတ်ရွာစံသောနေ့မှာပင် အဇာတသတ်မင်း၏မိဖုရားသည် သားတော်ကလေးကိုဖွားမြင်သည်။ (နောင်အခါ ထိုသားတော်ကို ဥဒယဘဒ္ဒဟု အမည်ပေးသည်)

သက်ဆိုင်ရာမှူးမတ်များသည် သားတော်ဖွားမြင်ကြောင်း လျှောက်ကြားလွှာကို အဇာတသတ်မင်းထံ ပို့ဆက်သည်။ အလားတူပင် ခမည်းတော်ဗိဇ္ဇိသာရမင်းကြီး နတ်ရွာစံကြောင်းကိုလည်း လျှောက်ကြားလွှာပို့ဆက်သည်။ ထိုလျှောက်ကြားလွှာနှစ်စောင်သည် အဇာတသတ်မင်းထံ တစ်ပြိုင်တည်း ရောက်လာသည်။

အပါးတော်မြဲအမတ်တို့သည် မင်္ဂလာသတင်းကို ရှေးဦးစွာ တင်ပြမှသင့်မည်ဟု တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ သို့ဖြင့် သားတော်ဖွားမြင်ကြောင်း လျှောက်ကြားလွှာကို ရှေးဦးစွာ ဖတ်ကြားပြသည်။

ထိုသတင်းကိုကြားရသောအခါ အဇာတသတ်မင်းသည် သားတော်ကို အထူးချစ်မိသည်။ ထိုချစ်သောစိတ်သည် ရိုးတွင်းခြင်ဆီကို ခိုက်၍တည်လေသည်။ သည်တွင် ...

“ငါဖွားမြင်သောအခါကလည်း ငါ့ခမည်းတော်၏ စိတ်သန္တာန်ဝယ် ဤနည်းအတိုင်းပင် သား၌ အထူးချစ်ခြင်းရှိပေလိမ့်မည်”

ဟု အောက်မေ့သည်။ ခမည်းတော်၏ကျေးဇူးကို သတိရသိရှိလာသည်။ သို့ဖြင့် အဇာတသတ်မင်းက အမတ်တို့အား ...

“အချင်းတို့ သွားကြလော့၊ ငါ့ခမည်းတော်ကို လွှတ်လိုက်ကြလော့”

ဟု အရေးတကြီး အမိန့်တော်ထုတ်ဆင့်သည်။ အမတ်များက ...

“အရှင် ... အဘယ်မှာလျှင် လွှတ်နိုင်တော့အံ့နည်း” ဆိုကြသည်။ ခမည်းတော်နတ်ရွာစံကြောင်း လျှောက်ကြားလွှာကို ဖတ်ပြသည်။

ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသည် သည်းစွာငိုကြွေးလျှောက်မယ်တော်ဝေဒေဟီမိဘုရားကြီးထံပါးသို့ သွားရောက်သည်။

“အို မယ်တော် ... အကျွန်ုပ်ကို ဖွားမြင်သောအခါက ခမည်းတော်၏စိတ်သန္တာန်ဝယ် သား၌ချစ်ခြင်းဖြစ်ခဲ့ပါသလော” ဟူ၍ မေးသည်။

ဝေဒေဟီမိဖုရားကြီးက ...

“သားမိုက် ... အသို့ဆိုပါသနည်း အမောင်ငယ်စဉ်အခါက အမောင့်လက်ချောင်းမှာ ခူနာပေါက်ခဲ့သည်။ အနာကိုက်ခဲသဖြင့် အမောင်ငိုယိုသည်။ ထိုအခါ အထိန်းတော်တို့သည် အမောင့်ကို အင်တိတ်အောင် ချော့ကြသည်။ ချော့မရသဖြင့် အမောင့်ခမည်းတော်ထံ ခေါ်သွားကြသည်။ အမောင့်ခမည်းတော်သည် ခူနာပေါက်နေသော အမောင့်လက်ကို သူ၏ခံတွင်း၌ ငုံ့ထားပေးသည်။ အတန်ငယ်သက်သာသဖြင့် အမောင်လည်း အိပ်ပျော်သွားသည်။ အာဇာတသတ်ဖြင့် ခူနာသည် အမောင့်ခမည်းတော်၏ ခံတွင်းထဲမှာပင် ပြည်ပေါက်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ အမောင့်ခမည်းတော်သည် အမောင်နီးမည်စိုးသဖြင့် သွေးပုပ်နှင့်ရောသော ထိုပြည်ကို ထွေးအန်ပစ်တော်မမူ မျိုချခဲ့သည်။ သည်မျှအထိ အမောင့်ခမည်းတော်သည် အမောင့်ကို ချစ်ခင်တော်မူရှာပေသည်”

ဟူ၍ အကျယ်တဝင့်ပြောပြသည်။

ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသည် ကြီးစွာနောင်တရသွားလေသည်။ သူသည် သည်းစွာငိုကြွေးမြည်တမ်းသည်။ ထို့နောက် ခမည်းတော်၏ ဈာပနကိစ္စကို ကောင်းစွာပြုလုပ်ပေသည်။

ဒေဝဒတ်၏အကြံဆိုးပုံဝတ္ထုကို ဆက်လက်ရှုပါ။

(ယမကဝင်-ဒေဝဒတ္တ၊ အတ္ထဝင်-ဒေဝဒတ္တဝတ္ထု)

ဒေဝဒတ်၏အကြံဆိုး

ဒေဝဒတ်၏အကြံဆိုး

သားမိုက်အဇာတသတ်လက်ချက်ဖြင့် ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီး နတ်ရွာစံသည်။ ထိုအခါ ရှင်ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ် မင်းထံ ကြွရောက်သည်။

“မင်းမြတ်... သင်သည် သင့်ခမည်းတော်ကို သတ်ပြီးပြီ၊ ရဟန်းဂေါတမကိုသတ်ရန် ငါ စီစဉ်ရဦးမည်၊ ရဟန်းဂေါတမကို သတ်နိုင်မည့် မင်းချင်းယောက်ျားတို့ကို စေလွှတ်လော့?”

ဟူ၍ ပြောဆိုသည်။

အဇာတသတ်မင်းကလည်း လက်ရွေးစင်မင်းချင်းယောက်ျား သုံးကျိပ်ကျော်တို့အား ...

“အချင်းတို့... အရှင်ဒေဝဒတ် ပြောသည့်အတိုင်း ပြုလုပ် ကြကုန်လော့?”

ဟု ပြောဆိုမှာကြားသည်။ ထိုသူတို့ကို ဒေဝဒတ်ထံသို့ အပ်နှင်းလိုက်သည်။

ဒေဝဒတ်လည်း ထိုသူတို့ကို ကျောင်းသို့ခေါ်သွားသည်။ ထို့နောက် ထိုသူတို့အထဲမှ တစ်ဦးကိုခေါ်၍ ...

“သင်သည် ဤခရီးဖြင့်သွား၍ ဘုရားဂေါတမကို သတ် လော့၊ ပြီးလျှင် ဤခရီးဖြင့်ပင် ပြန်လာလော့?”

ဟူ၍ စေလိုက်သည်။ ထို့နောက် ယောက်ျားနှစ်ဦးကို ခေါ် သည်။

“သင်တို့နှစ်ဦး ဤခရီးဖြင့်သွား၍ ဘုရားဂေါတမထံမှ ပြန် လာသူကို သတ်လော့?”

ဟု စေပြန်သည်။

တစ်ဖန် ယောက်ျားလေးဦးတို့ကိုခေါ်၍ အထက်ပါယောက်ျား

နှစ်ဦး ပြန်လာမည်လမ်းသို့လိုက်၍ သတ်ရန်စေလွှတ်ပြန်သည်။ ဤသို့လျှင် မင်းချင်းယောက်ျားတို့ကို အချင်းချင်းသတ်စေရန် စီမံသည်။ ဤသို့ အဆင့်ဆင့်သတ်စေသည်မှာ ဘုရားရှင်ကို သတ်သူ တရားခံမပေါ်စေရန်ဖြစ်သည်။

ဒေဝဒတ်၏အစီအမံအတိုင်းပင် ပထမယောက်ျားသည် သန်လျက်၊ လေး၊ မြားစသည်တို့ကို ပြင်ဆင်၍ ဘုရားရှင်ထံ သွားရောက်သည်။ ဘုရားရှင်ရှိရာသို့ရောက်သော် မနီးမဝေးက နေ၍ လေးဖြင့်ပစ်သည်။ ပစ်လွှတ်သမျှ မြားတို့သည် ဘုရားရှင်ထံမှောက် သို့မရောက်။ လမ်းတွင်သာ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

ထိုအခါ သူသည် လွန်စွာထိတ်လန့်လျက် ...

“ဪ... ငါကား မှားခြင်းကြီး မှားလေစွ၊ သက်မဲ့ဖြစ်သော မြားသော်မှ ဘုရားရှင်ကျေးဇူးတော်ကို သိသေး၏။ သက်ရှိဖြစ်သော ငါမူကား ဘုရားရှင်ကျေးဇူးတော်ကို မသိပါတကား”

ဟူ၍ ဆင်ခြင်မိ၏။

သူသည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ဘုရားရှင်ခြေတော်ရင်းသို့ကပ်၍ တုပ်ဝပ်ရှိခိုးလျက် ...

“တပည့်တော်မိုက်မှားမိသည်ကို သည်းခံတော်မူပါ”

ဟု လျှောက်ထား တောင်းပန်သည်။

ဘုရားရှင်သည် ထိုသူ၏အပြစ်ကို သည်းခံတော်မူကြောင်း မိန့်ကြားသည်။ ထို့နောက် ထိုသူကို တရားဟောရာ တရားအဆုံး၌ ထိုသူသည် သရဏဂုံတည်၍ ဥပါသကာဖြစ်သွားသည်။

ထို့နောက် ထိုသူပြန်မည်ပြုသောအခါ ဘုရားရှင်က ...

“သင်လာခဲ့သည်လမ်းအတိုင်း ပြန်မသွားနှင့်၊ အခြားတစ်လမ်းက သွားလော့”

ဟူ၍ လမ်းလွဲလွှတ်တော်မူသည်။

ဒေဝဒတ်လွှတ်လိုက်သည့် ယောက်ျားနှစ်ယောက်လည်း ပထမယောက်ျား ပြန်လာမည့်လမ်းက စောင့်မျှော်နေကြသည်။ အချိန်ကြာမြင့်သည်တိုင် မတွေ့ရ။ ဆက်လက်လိုက်သွားရာ ဘုရားရှင်ထံ

မှောက်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဘုရားရှင်လည်း သူတို့ကို တရားဟောရာ နှစ်ဦးလုံး သရဏဂုံတည်၍ ဥပါသကာ ဖြစ်သွားကြပြန်သည်။ ဤသို့လျှင် သူသတ်ယောက်ျားများသည် အချင်းချင်း မသတ်ဖြစ်ကြ။ ဘုရားရှင်တော်ထံသို့ ရောက်သွားကာ သူတို့အား လုံးပင် သရဏဂုံတည်၍ ဥပါသကာများ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ထို့နောက် ပထမယောက်ျားသည် ဒေဝဒတ်ထံပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“အရှင်ဒေဝဒတ် ... အကျွန်ုပ်သည် ဘုရားရှင်ကို မသတ်နိုင်ပါ။ ဘုရားရှင်သည် တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးမြတ်တော်မူပါလေသည်”

ဟု ပြောဆိုသည်။

ဒေဝဒတ်က ...

“ဒါယကာ ရှိစေတော့၊ ရဟန်းဂေါတမကို သင်မသတ်နှင့်တော့၊ ငါကိုယ်တိုင်ပင် သတ်တော့အံ့”

ဟုပြော ဆိုလေ၏။

ဒေဝဒတ်ကိုယ်တိုင်ကြံစည်ခြင်းပုံဝတ္ထုကို ဆက်လက်ရှုပါ။

(ယမကဝဂ်-ဒေဝဒဝတ္ထု၊ အတ္ထဝဂ်-ဒေဝဒတ္တဝတ္ထု)

ဒေဝဒတ်ကိုယ်တိုင်ကြံစည်ခြင်း

ဒေဝဒတ်ကိုယ်တိုင်ကြံစည်ခြင်း

ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားရှင်ကို မိမိစေခိုင်းသော သူသတ်
ယောက်ျားတို့ ကြံစည်၍ မအောင်မြင်နိုင်ကြောင်း သိရှိသွားသည်။
ထိုအခါ ...

“ဘုရားရှင်ကို ငါကိုယ်တိုင်သတ်မှ ကိစ္စပြီးတော့မည်”
ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သော ဘုရားရှင်ကို သူကိုယ်တိုင် ကြံစည်
လေသည်။

ဘုရားရှင်သည် ဝိဇ္ဇာကုဋ်တောင်ရိပ်၌ လူးလားခေါက်ပြန်
စကြဲကြွလေ့ရှိသည်ကို ဒေဝဒတ် လေ့လာမိသည်။ သို့ဖြင့် တစ်နေ့
တွင် ဝိဇ္ဇာကုဋ်တောင်ရိပ်၌ ဘုရားရှင်စကြဲကြွနေစဉ် ဒေဝဒတ်သည်
ဝိဇ္ဇာကုဋ်တောင်ပေါ်သို့ တက်သည်။ တောင်ပေါ်ရှိ ကြီးမားလှသော
ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို ဘုရားရှင်ရှိရာအရပ်သို့ ချိန်ရွယ်၍ လှိမ့်
ချလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ တောင်ထွတ်နှစ်ခုသည် ရုတ်တရက် အလိုလို
ပေါင်းဆုံလာ၍ ခံနေလိုက်သည်။ ဤတွင် ကျောက်တုံးကြီးသည်
ဘုရားရှင်ပေါ်သို့ မကျ။ ကျောက်ထွတ်နှစ်ခုတွင် တင်နေသည်။
သို့ရာတွင် ကျောက်တုံးချင်းတိုက်ခတ်မိရာမှ ကျောက်ချပ်လွှာ ပဲ့ကွာ၍
ဘုရားရှင်၏ခြေဖမ်းပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ ဘုရားရှင်မှာ ခြေမတော်၌
အနာရပြီး သွေးစိမ်းတည်သွားသည်။

ဘုရားရှင်သည် တောင်ပေါ်သို့မော်ကြည့်ရာ ဒေဝဒတ်ကို
မြင်တော်မူသည်။ ဘုရားရှင်က ...

“ငါ့ရှင်ဒေဝဒတ် ... သင်သည် ငါကဲ့သို့သော ဘုရားရှင်
အား သတ်ရန် ကြီးစွာသောမကောင်းမှုကို ပြုခဲ့ပြီ။ မည်သို့ပင်
သတ်စေကာမူ ငါကား မသေနိုင်။ သို့ရာတွင် ငါ့ခြေမတော်ကား

သွေးစိမ်းတည်လေပြီ”

ဟူ၍ မိန့်တော်မူသည်။

ဘုရားရှင်၏ ညွှန်ကြားတော်မူချက်အရ ရဟန်းတို့သည် ဘုရားရှင်ကို ဆေးဆရာကြီးဖိဝက၏ သရက်ဥယျာဉ်ကျောင်းသို့ ပင့်ဆောင်သွားကြသည်။

ဘုရားရှင်က ...

“ချစ်သားရဟန်းတို့ ... ဒေဝဒတ်သည် ငါ့ကိုသတ်ရန် ကြိုးစားသောမကောင်းမှုကံကြီးကို ပြုခဲ့ပြီ၊ ယခု ငါ့ခြေတော်မှာ အနာရ၍ သွေးစိမ်းတည်နေပြီ၊ ဤမကောင်းမှုကံကြီးသည် အနန္တရိယကံမည်၏။ ထိုကံကြီးထိုက်သဖြင့် ဒေဝဒတ်သည် သေသောအခါ အဝိစိသို့ လားပေတော့မည်”

ဟူ၍ မိန့်တော်မူသည်။

ဘုရားရှင်ကို ဒေဝဒတ်ကြံစည်ကြောင်း အခြားရဟန်းများ ကြားသိသောအခါ ဘုရားရှင်အတွက် စိုးရိမ်မိကြသည်။ ဘုရားရှင် ရှိရာကျောင်းသို့ စုရုံးရောက်ရှိလာကြသည်။ ရန်သူကို ကာကွယ်ရန် တုတ်များ၊ တောင်ဝှေးများ ကိုင်လျက်စောင့်နေကြသည်။

ထိုအကြောင်းကို ဘုရားရှင်သိတော်မူသောအခါ ...

“အဋ္ဌနမေတံ ဘိက္ခဝေ အနဝကာသော၊

ယံ ပရူပက္ကမေန တထာဂတံ ဇီဝိတာ ဝေါရောပေယျ၊

အနပက္ကမေန ဘိက္ခဝေ တထာဂတာ ပရိနိဗ္ဗာယန္တိ။”

(မြန်မာပြန်။ “ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် သူတစ်ပါးတို့၏ လုံ့လပယောဂကြောင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံရန် အကြောင်းအခွင့်မရှိ။ ငါဘုရားတို့သည် သူတစ်ပါးတို့၏ လုံ့လပယောဂမရှိဘဲသာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံကြကုန်၏။) ဟူ၍ မိန့်တော်မူသည်။

(နောင်အခါ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အများသည် ရန်သူတို့ပြုမှုသော အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်ရန် ဤဂါထာကိုရွတ်ဆိုတတ်ကြသည်)

ပြီးသော် ဘုရားရှင်က ရဟန်းတို့အား ...

“ချစ်သားရဟန်းတို့ ... ဘာမျှမစိုးရိမ်ကြနှင့်၊ မြတ်စွာ

ဘုရားတို့သည် သူတစ်ပါးစောင့်ရှောက်မှ အသက်ဘေးလုံခြုံသည် ပုဂ္ဂိုလ်များ မဟုတ်ကြ၊ နေမြဲကျောင်းသို့သာ သင်တို့သွားကြကုန်လော့”

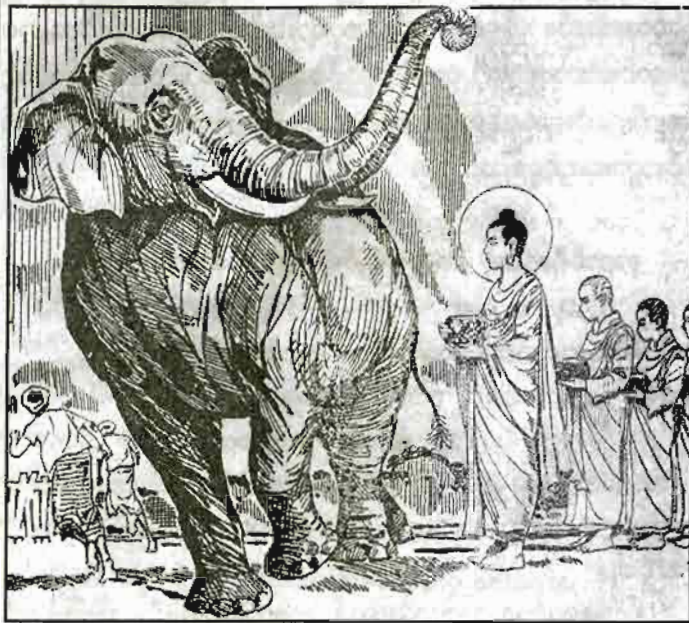
ဟူ၍ မိန့်တော်မူသည်။ ရဟန်းတို့ကို မိမိတို့ကျောင်းများသို့ အသီးသီးပြန်စေသည်။

ထို့နောက် ဘုရားရှင်သည် ဆေးဆရာကြီးဖိဝကကို ခေါ်၍ ကုသစေသည်။ ဖိဝကလည်း ဘုရားရှင်၏ ခြေမတော်အနာမှ မကောင်းသောသွေးကို ထုတ်သည်။ ဆေးစည်းပေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် ဘုရားရှင်၏အနာသည် ပျောက်ကင်းသွားတော်မူလေသည်။

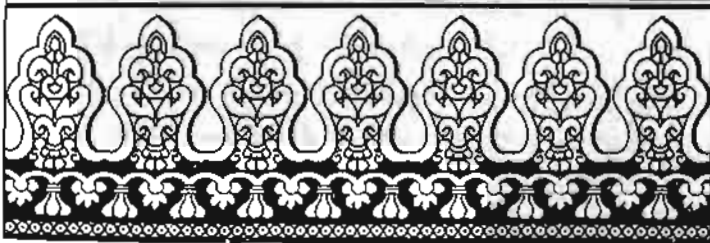
နာဠာဂီရိဆင်ကို စေလွှတ်ခြင်းပုံဝတ္ထုကို ဆက်လက်ရှုပါ။

(ယမကဝဂ်-ဒေဝဒဝတ္ထု၊ အတ္ထဝဂ်-ဒေဝဒတ္တဝတ္ထု)

နာဠာဂီရိဆင်ကိုစေလွှတ်ခြင်း

နာဠာဂီရိဆင်ကို စေလွှတ်ခြင်း

ဆရာဝိဝက ဆေးကုသပေးသဖြင့် ဘုရားရှင်၏ခြေမတော်မှ အနာသည် ပျောက်ကင်းသွားလေသည်။ ဘုရားရှင်သည် ယခင်က အတိုင်းပင် ရဟန်းအပေါင်းခြံရံလျက် လှည့်လည်စံမြန်းတော်မူသည်။

ရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားရှင်ကိုဖူးမြော်ရလျှင် မခံချိမခံသာ ဖြစ်ပြန်သည်။

“ရဟန်းဂေါတမကို လူသားတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ သတ်ဖြတ်၍မရ၊ တိရစ္ဆာန်ကိုစေခိုင်း၍ သတ်ဖြတ်မှ သင့်တော်မည်၊ အဇာတသတမင်း၏ နာဠာဂီရိဆင်သည် ရန်ရှင်းကြမ်းတမ်း၍ လူကို သတ်၏။ ထိုနာဠာဂီရိဆင်ကြမ်းကသာ ရဟန်းဂေါတမကို သတ်နိုင်လိမ့်မည်”

ဟု ကြံစည်၏။

ထို့နောက် အဇာတသတ်မင်းထံ သွားရောက်သည်။ မိမိ၏ အကြံအစည်ကို ပြောကြားသည်။ အဇာတသတ်မင်းသည် သဘောတူလက်ခံလိုက်သည်။ မိမိ၏ဆင်ဆရာကိုခေါ်၍ ...

“အချင်း... သင်သည် နက်ဖြန်ခါ နာဠာဂီရိဆင်ကြမ်းကို မူးယစ်အောင် အရက်တိုက်ပါ။ ထို့နောက် နံနက်စောစောကပင် ရဟန်းဂေါတမကြွလာသောခရီး၌ လွှတ်ရမည်”

ဟု အမိန့်ထုတ်ဆင့်၏။

ဒေဝဒတ်သည်လည်း ဆင်ဆရာကို မေးမြန်းသည်။

“အခြားနေ့များ၌ နာဠာဂီရိဆင်သည် အရက်မည်မျှသောက်သနည်း”

“ရှစ်အိုးသောက်ပါသည် ဘုရား”

“ထိုသို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် နက်ဖြန်ခါ နာဠာဂီရိဆင်ကို

အရက် ၁၆ အိုးတိုက်လော့၊ ရဟန်းဂေါတမကြွလာသောခရီး၌ မျက်နှာချင်းဆိုင် လွှတ်လိုက်လော့”

“ကောင်းပါပြီ ဘုရား”

အဇာတသတ်မင်း၏ အမိန့်တော်အရ မင်းချင်းတို့က ...

“နက်ဖြန်ခါ နာဠာဂီရိဆင်ကို အရက်တိုက်၍ မြို့တွင်း၌ လွှတ်လိမ့်မည်၊ မြို့သူမြို့သား လူအများသည် စောစောကပင် ပြုဖွယ်ကိစ္စများကို ပြုထားကြ၊ မြို့တွင်းလမ်းသို့ အသွားအလာမရှိကြပါနှင့်”

ဟု မြို့တော်အတွင်းသို့ စည်လည်ကြွေးကြော်သည်။

ထိုသတင်းသည် တစ်မြို့လုံး ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဥပါသကာတို့သည် ဘုရားရှင်ထံသွား၍ အကျိုးအကြောင်း လျှောက်ထားကြသည်။

“အရှင်ဘုရား ... ရှင်ဒေဝဒတ်သည် မင်းနှင့်တိုင်ပင်၍ တစ်စိတ်တည်းဖြစ်နေသည်၊ နက်ဖြန်ခါ အရှင်ဘုရားတို့ ကြွတော်မူရာလမ်း၌ နာဠာဂီရိဆင်ကြမ်းကို လွှတ်စေပါလိမ့်မည်၊ နက်ဖြန်ခါ မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မမူကြပါနှင့်၊ ဤဝေဠုဝန်ကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူကြပါ၊ တပည့်တော်တို့ ကျောင်းတိုက်သို့လာ၍ ဆွမ်းလှူကြပါမည်”

ဟု လျှောက်ထားကြသည်။ ဘုရားရှင်လည်း ဥပါသကာတို့၏ ဆွမ်းပင့်လျှောက်ဖိတ်မန်ချက်ကို လက်ခံတော်မူသည်။ သို့ရာတွင်

“နက်ဖြန် မြို့တွင်းသို့မကြွ”

ဟူ၍ကား မိန့်ကြားတော်မမူပေ။

နောက်တစ်နေ့ နေအရုဏ်တက်သောအခါ ဘုရားရှင်သည် အရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်တော်မူသည်။

“ချစ်သား အာနန္ဒာ ... ယနေ့ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကျောင်းတိုက်ကြီး ၁၈ တိုက်တို့၌ နေထိုင်ကြသည့် ရဟန်းအားလုံးကို ငါဘုရားနှင့်အတူတကွ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြရန် ပြောကြားလော့”

ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာသည် ဘုရားရှင်မိန့်တော်မူတိုင်း ဆောင်ရွက်တော်မူသည်။ ရဟန်းအားလုံးတို့သည်လည်း ဝေဠုဝန်ကျောင်းတိုက်၌ စုဝေးကြသည်။ ဘုရားရှင်သည် ထိုရဟန်းများခြံရံလျက် ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ ဝင်တော်မူသည်။

ထိုစဉ် ဆင်ထိန်းတို့သည် အဇာတသတ်မင်းနှင့် ဒေဝဒတ်တို့ ပြောကြားထားသည့်အတိုင်း စီမံကြလေသည်။ ထိုအကြောင်းကို လူအများသိသော် ဘုရားရှင်ကိုကြည်ညိုသူတို့က ...

“ယနေ့ ဘုရားရှင်နှင့် နာဠာဂီရိဆင်ကြီးတို့ တွေ့ကြတော့မည်၊ ဆင်ဆိုးကြီးအား ဘုရားရှင်ဆုံးမတော်မူပုံကို တွေ့မြင်ကြရတော့မည်”

ဟုဆိုကြကာ ပြာသဒ်၊ အိမ်ခေါင်မိုး စသည်တို့ပေါ်သို့ တက်ရောက်ကြသည်။ စောင့်ဆိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ဘုရားရှင်ကို အကြည်ညိုမဲ့သော တိတ္ထိတို့ကမူ ...

“နာဠာဂီရိဆင်ကြီးသည် ယနေ့ ရဟန်းဂေါတမကို အသက်ဆုံးစေပေတော့မည်၊ ယနေ့ ရန်သူ၏ရှုံးနိမ့်ခြင်းကို လှလှကြီး မြင်တွေ့ကြရပေတော့မည်”

ဟု ဆိုကြသည်။ ထို့နောက် ပြာသဒ်၊ အိမ်ခေါင်မိုး စသည်တို့ပေါ်သို့ တက်ရောက်ကြသည်။ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

ထိုအခိုက် ဘုရားရှင်သည် ရဟန်းများကိုဦးဆောင်လျက် မြို့တွင်းသို့ ကြွဝင်လာသည်။ နာဠာဂီရိဆင်ပြောင်ကြီးသည်လည်း ဘုရားရှင်ကိုမြင်လျှင် လူများကို ထိတ်လန့်အောင်ပြုသည်။ အိမ်များကို ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးသည်။ လှည်းများကို နင်းဖျက်သည်။ ထို့နောက် နှာမောင်းကိုမြှောက်ချီလျက် နားရွက်နှင့်အမြီးတို့ကိုထောင်ကာ ဘုရားရှင်ရှိရာသို့ တိုက်ခိုက်ရန် ရှေးရှုပြေးသွားလေ၏။ ထိုအခါ နောက်ပါ ရဟန်းတို့က ဘုရားရှင်အား ...

“ဘုန်းတော်ကြီးလှသောအရှင်ဘုရား ... လူကိုသတ်သော နာဠာဂီရိဆင်ဆိုးကြီးသည် ပြေးလာနေပါပြီ၊ ဤဆင်ဆိုးကြီးသည်

၁၆၀

မင်းယုဝေ

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၏ကျေးဇူးဂုဏ်ကို လုံးဝမသိတတ်ပါ။
အရှင်မြတ်ဘုရား ဖယ်ရှားတော်မူချေပါသည်။”

ဟူ၍ လျှောက်ထားကြသည်။

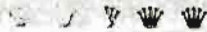
ထိုအခါ ဘုရားရှင်က ...

“ရဟန်းတို့... မကြောက်ကြလင့်၊ ငါဘုရားသည် နာဠာဂီရိ
ဆင်ကို ဆုံးမနိုင်စွမ်းရှိ၏”

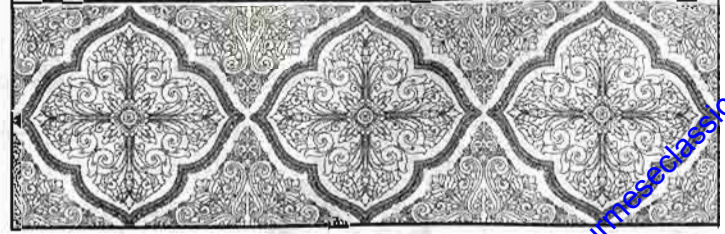
ဟု မိန့်တော်မူလိုက်လေသည်။

ဘုရားရှင်နှင့် နာဠာဂီရိဆင်ပုံဝတ္ထုကို ဆက်လက်ရှုပါ။

(ယမကဝင်-ဒေဝဂတ္ထု၊ အတ္ထဝင်-ဒေဝဒတ္တဝတ္ထု)

ဘုရားရှင်နှင့် နာဠာဂီရိဆင်

ဘုရားရှင်နှင့် နာဠာဂီရိဆင်

နာဠာဂီရိဆင်ကြီးသည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကို ရန်ပြုရန် ပြေးလာသောအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဘုရားရှင်ထံသို့ လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

“အရှင်ဘုရား ... ဖခင်အား ဖြစ်ပေါ်လာသောကိစ္စမည်သည် သားကြီး၏တာဝန် ဖြစ်ပါသည်။ နာဠာဂီရိဆင်ကို တပည့်တော် ဆုံးမပါရစေ”

ဟူ၍ တောင်းပန်စကားလျှောက်ထား၏။

ဘုရားရှင်ကလည်း ...

“ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ ... ငါဘုရား၏အစွမ်းသည် တစ်မျိုးဖြစ်၏။ တပည့်သာဝကတို့၏အစွမ်းသည်လည်း တစ်မျိုးဖြစ်၏။ သင်ချစ်သား ... အသာနေလော့”

ဟု မိန့်ဆိုတော်မူကာ တားမြစ်လေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာနည်းတူပင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်စသော တပည့်သာဝကကြီးတို့ကလည်း အသီးသီး တောင်းပန်ကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်သည် မည်သူ့ကိုမျှ ခွင့်ပေးတော်မမူ။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဘုရားရှင်အား အလွန်အလွန် ချစ်မြတ်နိုးလှသဖြင့် ခွင့်ပန်ခြင်းမပြုတော့။

“ဤနာဠာဂီရိဆင်သည် ငါ့ကိုပင် နင်းသတ်ပါစေတော့၊ ငါသည် အသက်စွန့်၍ ဘုရားရှင်၏ကျေးဇူးတော်ကို ဆပ်အံ့”

ဟူ၍ ကြံပြီးလျှင် ရုတ်တရက်ရှေ့သို့တက်ကာ ဘုရားရှင်၏ရှေ့မှ ရပ်တည်နေလေသည်။

ဘုရားရှင်ကလည်း ...

“ချစ်သားအာနန္ဒာ ... ဖယ်လော့၊ ငါ ဘုရား၏ရှေ့မှ မရပ်

တည်လာနှင့်”

ဟု မိန့်တော်မူသည်။

အရှင်အာနန္ဒာကလည်း ...

“အရှင်ဘုရား ... ဤနာဠာဂီရိဆင်သည် ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းလှ၏။ လူကိုသတ်၏။ ကန္တာဖျက်မီးနှင့် တူ၏။ ရှေးဦးစွာ တပည့်တော်ကို နင်းသတ်ပြီးနောက်မှသာ အရှင်ဘုရားတို့အထံသို့ လာရောက်ပါစေ”

ဟု လျှောက်ထား၏။

ဘုရားရှင်သည် အရှင်အာနန္ဒာအား သုံးကြိမ်တိုင် တားမြစ်စကား မိန့်ကြားတော်မူသည်။ အရှင်အာနန္ဒာက မနာယူ။ ရပ်မြဲရပ်နေသည်။ ဖယ်ရှောင်မသွားပေ။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည် အရှင်အာနန္ဒာကို တန်ခိုးတော်ဖြင့် ဖယ်ရှောင်စေသည်။ ရဟန်းတို့အကြား၌ နေစေသည်။

ထိုခဏ၌ သားသည်မိခင်တစ်ဦးသည် နာဠာဂီရိဆင်ကြီးကို အလွန်ကြောက်လန့်ရကား သားငယ်ကိုလွယ်ပိုက်ထားရာမှ ဘုရားရှင်ရှေ့တော်ဝယ် သားငယ်ကိုချ၍ ထွက်ပြေးသွားသည်။

နာဠာဂီရိဆင်သည် ထိုမိန်းမကို လိုက်၍မမီသဖြင့် ပြန်လှည့်လာရာ သူငယ်၏အနီးသို့ ရောက်လာလေသည်။ သူငယ်လည်း သည်းစွာဟစ်အော်ငိုကြွေး၏။

ဘုရားရှင်သည် ရပ်တန့်တော်မူကာ နာဠာဂီရိဆင်ဆိုးကြီးကို မေတ္တာတော်ထား၍ အလွန်ချိုသာသောအသံဖြင့် ဖိတ်ခေါ်တော်မူလိုက်သည်။

“အို နာဠာဂီရိ ... သင့်ကို အရက် ၁၆ အိုးတိုက်၍ မူးယစ်အောင်ပြုကြသည်မှာ အခြားသူများကို ရန်ပြုရန်မဟုတ်၊ ငါ့ကို ရန်ပြုရန်သာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူငယ်နှင့်တကွ အခြားသူများကို ရန်မပြုပါနှင့်၊ ငါထံသို့သာ ဖြောင့်ဖြောင့်လာခဲ့လော့”

နာဠာဂီရိဆင်ကြီးသည် ဘုရားရှင်၏အသံတော်ကို ကြားသောအခါ မှိတ်ထားသောမျက်စိကို ဖွင့်၍ကြည့်လိုက်သည်။ အလွန်

တင့်တယ်လှသော ဘုရားရှင်၏အသရေတော်ကို မြင်သောအခါ အရက်မူးပြေသွားသည်။ ကြည်လင်သောစိတ်စေတနာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သတိသံဝေဂ ရသွားသည်။ သို့ဖြင့် အမြီး၊ နားရွက်တို့ကိုချ လျက် ခံတွင်းဝသို့ နှာမောင်းကိုသွင်း၍ ဘုရားရှင်ထံသို့ဖြည်းညင်းစွာ လာရောက်သည်။ ထို့နောက် ဘုရားရှင်၏ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်စင်း၍ နေလေတော့သည်။

ဘုရားရှင်သည် နာဠာဂီရိဆင်၏ဦးကင်းကို လက်တော်ဖြင့် သပ်လျက် ...

“ဆင်မြတ်နာဠာဂီရိ ... ယနေ့မှစ၍ သင်သည် ရုန့်ရင်း ကြမ်းတမ်းခြင်းမပြုပါနှင့်၊ လူတို့ကို သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲခြင်း မပြုပါနှင့်၊ မေတ္တာစိတ်ကိုသာ ထားပါ၊ မေတ္တာပွား၍ သတ္တဝါ၏အကျိုးကို ဆောင်ရွက်ပါ”

စသည်ဖြင့် တရားဟောပြော ဆုံးမတော်မူသည်။

နာဠာဂီရိဆင်ကြီးသည် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်သွားသည်။ ချမ်းမြေ့ကြည်သာ၍ သဒ္ဓါထက်ပွားလာသည်။ ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ကို ဦးတိုက်၍ နှာမောင်းဖြင့်ပိုက်၏။ လူအပေါင်းတို့သည် ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်ကြသော် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကြသည်။ မိခင်လည်း ပစ်ချခဲ့သောကလေးကို ပြေးလာပွေ့ချီသည်။ လူအပေါင်းသည် အော်ဟစ်ကြွေးကြော်ကောင်းချီးပေး၍ အနီးသို့ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ အဝတ်တန်ဆာများ၊ ရတနာများဖြင့် ကြမြှောက်ပူဇော်ကြသည်။ ထိုအဝတ်တန်ဆာရတနာတို့သည် နာဠာဂီရိဆင်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ကျကာ တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးအုပ်လှမတတ် ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ နာဠာဂီရိဆင်သည် ‘ခနပါလဆင်’ ဟူ၍ အမည်တွင်လေသည်။

ဘုရားရှင်သည် ‘ခနပါလဆင်’ ကို ငါးပါးသီလ၌ တည်စေတော်မူ၏။ ဆင်မင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်အနီးရှိ မြေမှုန့်တို့ကို တယုတယပွေ့ယူကာ မိမိဦးခေါင်းထက်၌ ဖြန့်ကြသည်။ ထို့နောက် ပုဆစ်တုပ်လျက်သာ နောက်သို့ဆုတ်သည်။

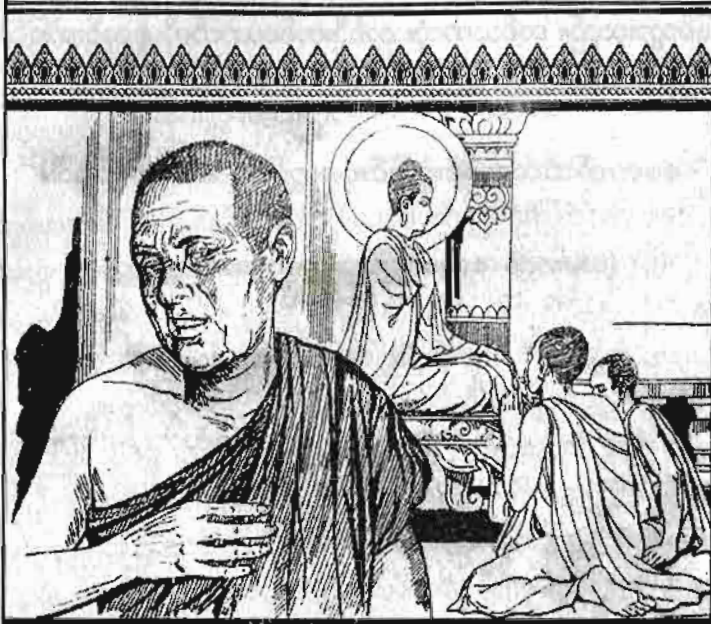
ဘုရားရှင်ကို နောက်ဆုံးမြင်လောက်သော နေရာအရပ်သို့ ရောက်မှသာ ရပ်တည်သည်။ ပြီးလျှင် တနို့တသေရုံခိုးလျက် မိမိ၏ ဆင်တင်းကုပ်သို့ ဝင်လေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ခနပါလဆင်အမည်တွင်သော နာဠာဂီရိဆင်ကြီးသည် အလွန်အလွန်ယဉ်ကျေးသော ဆင်သူတော်ကောင်းကြီး ဖြစ်သွားသည်။ တစ်သက်လုံး တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ ညှဉ်းဆဲခြင်း မပြုတော့ပေ။

ဒေဝဒတ်သံဃာသင်းခွဲခြင်းပုံဝတ္ထုကို ဆက်လက်ရှုပါ။

(ယမကဝဂ်-ဒေဝဒဝတ္ထု၊ အတ္ထဝဂ်-ဒေဝဒတ္ထဝတ္ထု)

ဒေဝဒတ် သံဃာသင်းခွဲခြင်း

ဒေဝဒတ် သံဃာသင်းခွဲခြင်း

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်အား ဒေဝဒတ် ရန်ပြုသည်ကို ပြည်သူ့မျှ-
ကြားသိရသောအခါ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကြသည်။ အဇာတသတ်မင်း
က ဒေဝဒတ်မိုက်အား ဆရာတင်သည်ကိုလည်း မကျေမနပ်ဖြစ်
ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ပြည်သူတို့သည် အဇာတသတ်မင်းကို ရှုတ်ချ
ပြစ်တင်ကြသည်။ ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသည် ဒေဝဒတ်အား
လှူဒါန်းနေသော ဆွမ်းအိုးငါးရာကို မလှူဒါန်းတော့။ ရပ်စဲရုပ်သိမ်း
စေသည်။ ထိုမျှမက ဒေဝဒတ်ထံသို့လည်းမသွားတော့။ ဆည်းကပ်
ကိုးကွယ်ခြင်း မပြုတော့ပေ။

ရာဇဂြိုဟ်မြို့သူမြို့သားတို့သည် ဒေဝဒတ်ကို ရှုတ်ချပြစ်
တင်ရုံမျှမက ဆွမ်းလှူဒါန်းခြင်းပင် မပြုတော့ချေ။ မိမိတို့အိမ်သို့
ဒေဝဒတ် ဆွမ်းရပ်လာသောအခါ ဆွမ်းမလောင်းကြတော့ပေ။

ဒေဝဒတ်သည် တစ်နေ့တခြား လာဘ်လာဘလျော့ပါးသွား
သည်။ ဤတွင် ဘုရားရှင်၏တပည့်ရဟန်းများ မညီမညွတ် အကွဲကွဲ
အပြားပြားဖြစ်စေရန် မသင့်သောအကြံကို ကြံပြန်သည်။ ဘုရားရှင်
ထံ သွားရောက်ပြီးလျှင် ရဟန်းအားလုံးကျင့်ကြံရန် ခက်ခဲသောကျင့်
ဝတ်ငါးမျိုးကို ပြဋ္ဌာန်းပေးရန်တောင်းဆိုသည်။

ဒေဝဒတ်က မြတ်စွာဘုရားအား ...

“အရှင်ဘုရား ... တပည့်တော် တောင်းပန်ပါ၏။

(၁) ရဟန်းအားလုံး အသက်ထက်ဆုံး တောရဆောက်
တည်နေကြပါစေ၊ ရွာနီးကျောင်း၌နေထိုင်သော ရဟန်း
တို့ကို အပြစ်ရောက်ပါစေ၊

(၂) ရဟန်းအားလုံး အသက်ထက်ဆုံး ဆွမ်းခံ၍သာ ဓားကြ

ပါစေ၊ ဒါယကာတို့ပင့်ဖိတ်၍ကျွေးသောဆွမ်းကို လက်ခံသောရဟန်းကို အပြစ်ရောက်ပါစေ။

(၃) ရဟန်းအားလုံး အသက်ထက်ဆုံး လူတို့စွန့်ပစ်သော ပုံသကူသင်္ကန်းကိုသာ ဝတ်ရုံကြပါစေ၊ လူတို့လှူသော သင်္ကန်းကို လက်ခံသောရဟန်းကို အပြစ်ရောက်ပါစေ။

(၄) ရဟန်းအားလုံးအသက်ထက်ဆုံး သစ်ပင်ရင်း၌သာ နေကြပါစေ၊ အမိုးရှိသော ကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်သော ရဟန်းကို အပြစ်ရောက်ပါစေ။

(၅) ရဟန်းအားလုံးအသက်ထက်ဆုံး အမဲသားငါးကို မစားကြပါစေနှင့်၊ အသက်သတ်လွတ်သာ စားကြပါစေ၊ အမဲသားငါးတို့စားသော ရဟန်းကို အပြစ်ရောက်ပါစေ”

ဟူ၍ လျှောက်ထားတောင်းဆိုသည်။

“ဤကျင့်ဝတ်များမှာ ပြင်းထန်လှသဖြင့် ရဟန်းအားလုံး မကျင့်ကြနိုင်၊ ကျင့်ကြနိုင်သူနှင့် မကျင့်ကြနိုင်သူဟူ၍ ကွဲပြားကြတော့မည်၊ သံဃာတို့ မညီမညွတ်ဖြစ်ကြတော့မည်”

ဟူ၍ ဘုရားရှင်က ကြိုတင်ဆင်ခြင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေဝဒတ်၏တောင်းဆိုချက်ကို လုံးဝလက်မခံပေ။

“ဒေဝဒတ် ... သင့်အကြံ လုံးဝမသင့်၊ ရဟန်းတို့ကို ဤသို့ မချုပ်ချယ်သင့်၊ မိမိနှစ်သက်ရာကောင်းမှုကို ပြုခွင့်ရှိသည်”

ဟူ၍ မိန့်တော်မူလိုက်သည်။

ဤအချက်ငါးမျိုးကို ဘုရားရှင်လက်မခံသည်ကိုလည်း ဒေဝဒတ် အကြိုက်တွေ့သွားသည်။

“မိမိတင်ပြသော ကျင့်ဝတ်ငါးမျိုးသည် အလိုနည်းခြင်း အကျိုးကို ရနိုင်သည်၊ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရားက ခွင့်မပြု၊ မိမိတို့ကမူ ဤအချက်ငါးမျိုးကို ဆောက်တည်ကျင့်ကြံတော့မည်”

ဟူ၍ လူအပေါင်းကို ဝါဒဖြန့်ပြောဆိုသည်။ ရဟန်းတို့ကိုလည်း ပြောဆိုစည်းရုံးသည်။

ရဟန်းအများသည် ဒေဝဒတ်၏အကြံ မသင့်သဖြင့် ပြစ်တင်ရှုတ်ချကြသည်။ သဒ္ဓါ၊ ပညာနှင့်ပြည့်စုံသောသူတို့ကလည်း ...

“အရှင်ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သံဃာများ သင်းကွဲရန်ပြုနေသည်”

ဟူ၍ ပြောဆိုကြသည်။ ဒေဝဒတ်ကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချပြစ်တင်ကြသည်။

ဘုရားရှင်သည် သံဃာစုံညီ စည်းဝေးစေသည်။ ပရိသတ်ရှေ့မှောက်၌ ဒေဝဒတ်အား ...

“ဒေဝဒတ် ... သံဃာသင်းကွဲအောင် သင်ပြသည်မှာ မှန်ပါသလော”

ဟု မေးတော်မူ၏။ ဒေဝဒတ်ကလည်း ...

“မှန်ပေသည်ဘုရား”

ဟူ၍ လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က ...

“ဒေဝဒတ် ... ညီညွတ်သောသံဃာကို သင်းခွဲသူသည် ကြီးစွာသောမကောင်းမှုကို ကျူးလွန်သူဖြစ်သည်၊ ငရဲသို့ ရောက်ရ၏၊ သံဃာကို သင်းခွဲခြင်းသည် အလွန်အပြစ်ကြီးလေးလှ၏”

ဟု ဆုံးမတော်မူသည်။

ထိုသို့ဆုံးမသော်လည်း ဒေဝဒတ်က မနာယူ။ ထိုနေ့မှစ၍ သံဃာသင်းခွဲခြင်းကို ပြုလေတော့သည်။ သူသည် သံဃာအချို့ကို သူ့ဘက်ပါအောင် စည်းရုံးနိုင်သည်။ ရဟန်းပေါင်းများစွာရှိသည့် အနက် ကောကာလိကရဟန်းအမှူးပြုသော ရဟန်းငါးရာ သူ့ဘက်ပါကြလေသည်။

ဒေဝဒတ်သွေးအန်ခြင်းပုံဝတ္ထုကို ဆက်လက်ရှုပါ။

(ယမကဝဂ်ဒေဝဒတ္တ၊ အတ္ထဝဂ်-ဒေဝဒတ္တဝတ္ထု)

ဒေဝဒတ် သွေးအန်ခြင်း

ဒေဝဒတ်သည် သံဃာကိုသင်းခွဲ၍ ရဟန်းငယ်ငါးရာတို့ကို
ခေါ်ဆောင်သွားပြီးလျှင် ဂယာသီသအရပ်သို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။
အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့်အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ် မြတ်ကြီးနှစ်ပါး
တို့သည် ဘုရားရှင်ထံသို့သွားရောက်ကြ၍ ထိုအကြောင်းကို လျှောက်
ထားကြသည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က ...

“သာရိပုတ္တရာတို့ ... ထိုရဟန်းငယ်တို့ကို သင်တို့ မသနား
ကြပြီလော၊ ထိုရဟန်းငယ်တို့အကျိုးမဲ့ မပျက်စီးကုန်မီ သင်တို့ သွား
ရှာကယ်ဆယ်ကြလော့”

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ် မြတ်
ကြီးနှစ်ပါးတို့လည်း မြတ်စွာဘုရားအား ...

“ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား”

ဟု ဝန်ခံကြသည်။ ထို့နောက် ဘုရားရှင်ကို ရိုသေမြတ်နိုးစွာ
ရိုခိုးကြပြီးသော် ဂယာသီသအရပ်သို့ ကြွတော်မူကြလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဒေဝဒတ်သည် ပရိသတ်များခြံရံလျက် ထိုင်
လျက် တရားဟောနေသည်။ သူသည် မထေရ်နှစ်ပါးတို့ ကြွလာတော်
မူသည်ကို အဝေးကမြင်သော် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားကြသည်။

“ရဟန်းတို့ ရှုကြလော့ ... ငါ့တရားသည် အလွန်ကောင်း
လှ၏၊ ရဟန်းဂေါတမ၏ အဂ္ဂသာဝကဖြစ်ကြသော သာရိပုတ္တရာနှင့်
မောဂ္ဂလာန်တို့ပင်လျှင် ငါ့တရားကိုနှစ်သက်၍ ငါ့ထံသို့ လိုက်ပါလော့
ကြကုန်ပြီ”

ဟု ဆို၏။

ဒေဝဒတ် သွေးအန်ခြင်း

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်ကိုယ်တိုင် အကြီးအမှူးတစ်ဦးဖြစ်သူ ကောကာလိကရဟန်းက ဒေဝဒတ်အား ...

“ငါ့ရှင်ဒေဝဒတ် ... သာရိပုတ္တရာနှင့် မောဂ္ဂလာန်တို့ကို အရောမဝင်ပါနှင့်၊ သူတို့သည် သင့်ကိုယုံကြည်၍လာကြခြင်းမဟုတ်၊ အကြံဖြင့် လာကြဟန်တူသည်”

ဟု သတိပေးစကားပြောကြားသည်။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်က ...

“ငါ့ရှင် ... ဤသို့ မဆိုသင့်ပါ။ သာရိပုတ္တရာတို့ လာကြခြင်းသည် ငါ့တရားကိုနှစ်သက်ကြ၍ လာခြင်းဖြစ်သည်၊ ကောင်းသောလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်”

ဟု ပြန်လည်ပြောဆို၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့်အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်မြတ်ကြီးနှစ်ပါးတို့အနီးသို့ရောက်လာသောအခါ ဒေဝဒတ်က ...

“ငါ့ရှင် သာရိပုတ္တရာတို့ ... လာပါလော့၊ ဤနေရာ၌ ထိုင်ပါလော့”

ဟု ပြောဆိုသည်။ နေရာထိုင်ခင်းပေး၍ ဖိတ်မန္တကပြုလေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာတို့က ...

“တန်ပါပြီ ငါ့ရှင်”

ဟုဆို၍ ဒေဝဒတ်ပေးသောနေရာ၌ မထိုင်ကြ။ အခြားသင့်လျော်ရာနေရာ၌ ထိုင်တော်မူကြသည်။

ဒေဝဒတ်သည်လည်း ညဉ့်သုံးယံပတ်လုံး ရဟန်းတို့ကို တရားစကားဟောကြားသည်။ ထို့နောက် အရှင်သာရိပုတ္တရာအား ...

“ငါ့ရှင်သာရိပုတ္တရာ ... ရဟန်းသံဃာတို့ မအိပ်ချင်ကြသေးပါ။ ငါ့ရှင်သာရိပုတ္တရာက ရဟန်းတို့ကို တရားဆက်၍ဟောပါလော့၊ ငါမူကား ညောင်းညာလှပြီဖြစ်၍ ကျောဆန့်ပါဦးမည်”

ဟူ၍ ပြောဆိုသည်။

ထို့နောက် ဒေဝဒတ်သည် ဒုက္ခသင်္ခါန်ကြီးကို လေးထပ်

ခေါက်၍ခင်းပြီးလျှင် လျောင်းစက်၏။ ပင်ပန်းလှပြီဖြစ်၍ ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာလည်း ရဟန်းငယ်တို့အား ...

“ဤတရား၊ ဤတရားကိုပယ်လော့၊ ဤတရား၊ ဤတရားကို ပွားလော့”

ဟု ဆုံးမဟောကြားတော်မူသည်။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကလည်း တန်ခိုးပြဋိဟာကို ရှေ့သွားပြု၍ တရားဟောတော်မူသည်။

ဤတွင် ရဟန်းငယ်ငါးရာတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြကာ သောတာပန်အရိယာတို့ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာလည်း သောတာပန်အရိယာဖြစ်ကြပြီးသော ရဟန်းငယ်ငါးရာတို့အား ...

“ငါ့ရှင်တို့ ... ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ သွားကြတော့မည်၊ မြတ်စွာဘုရား၏တရားတော်ကို နှစ်သက်သောရဟန်းသည် ငါတို့နှင့်အတူလိုက်ခဲ့လော့”

ဟု ခေါ်တော်မူ၏။

ရဟန်းငယ်ငါးရာလုံးပင် အရှင်သာရိပုတ္တရာတို့နောက်သို့ လိုက်ကြ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်မြတ်နှစ်ပါးတို့လည်း ရဟန်းငါးရာတို့ကို ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်ခေါ်ဆောင်၍ ဘုရားရှင်ရှိရာ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားရောက်ကြလေသည်။

ထိုသို့ အဂ္ဂသာဝကမထေရ်မြတ်ကြီးနှစ်ပါး ရဟန်းငယ် ငါးရာကိုခေါ်ဆောင်ကြသွားတော်မူကြောင်း ကောကာလိကရဟန်း သိသောအခါ များစွာဒေါသဖြစ်လေသည်။

“ငါ့ရှင်ဒေဝဒတ် ... သင်သည် ငါ့စကားကို နားမထောင်ခဲ့၊ သာရိပုတ္တရာနှင့် မောဂ္ဂလာန်တို့ကို အရောမဝင်ခဲ့သည်၊ သာရိပုတ္တရာနှင့် မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ရဟန်းတို့ကို တရားဟော၍ ဆွဲဆောင်ခဲ့သည်၊ ယခုအခါ သူတို့၏ဆွဲဆောင်ရာသို့ ရဟန်းတို့ လိုက်ပါသွားကြပြီ”

ဟု ဆိုကာ ဒေဝဒတ်၏ရင်ဝကို ဒူးဖြင့်တိုက်၍ နှိုးနှိုးပေးသည်။

၁၇၄

မင်းယုဝေ

ထိုအခါ ထိုနေရာမှာပင် ဒေဝဒတ်၏ခံတွင်းမှ သွေးများ
အန်ထွက်လာလေ၏။

ဒေဝဒတ်မြေမျိုခန်းပုံဝတ္ထုကို ဆက်လက်ရှုပါ။

(ယမကဝင်ဒေဝဒဝတ္ထု၊ အတ္ထဝင်-ဒေဝဒတ္တဝတ္ထု)

ဒေဝဒတ် မြေမျိုခန်း

ဒေဝဒတ် ခြေဖျံခြင်း

အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ဒေဝဒတ် နောက်သို့ပါသွားသော ရဟန်းငယ် ၅၀၀ တို့ကိုခေါ်ယူ၍ ဘုရားရှင် ထံပါးသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်ထံပါး၌ ရှိကြသော ရဟန်းတို့သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ကို များစွာချီးကျူးကြသည်။ ဘုရားရှင်ကလည်း ရဟန်းတော်မြတ် နှစ်ပါးကို ချီးကျူးတော်မူသည်။

ဘုရားရှင်သည် ဒေဝဒတ်၏ရှေးယခင်ဘဝများစွာက မိမိ အပေါ်ပြုခဲ့ဖူးသော မကောင်းမှုတို့ကိုလည်း ရဟန်းတို့အား ပြန်လည် ဟောကြားတော်မူလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ရောစိတ်ပါထိခိုက်ကာ မမာမကျန်း ဖြစ်နေသည်။ ကိုးလမျှကြာခဲ့သော်လည်း ရောဂါပျောက် ကင်းခြင်းမရှိ။ ဤတွင် နောင်တကြီးစွာရကာ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော် လိုသောဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ သူ၏တပည့်များအား ...

“ငါသည် နောင်တော်ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော်လိုပါသည်။ ငါ့ကို ဘုရားရှင်ထံ ပို့ဆောင်ပေးကြပါ”

ဟု တောင်းပန်စကား ပြောကြားလေသည်။

ဒေဝဒတ်၏တပည့်များက ...

“သင်သည် ကျန်မာသန်စွမ်းရှိစဉ်က ဘုရားရှင်နှင့်ရန်သူ ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုသင့်ကို ထိုဘုရားရှင်ထံသို့ ကျွန်ုပ်တို့ မပို့ ဆောင်ဝံ့ကြပါ”

ဟု ဆိုကြ၏။

ဒေဝဒတ်ကလည်း ...

“တပည့်တို့ နောင်တော်ဘုရားရှင်ထံ ငါ့ကိုသာ ပို့ကြပါ။

အမှန်စင်စစ် ဘုရားရှင်အပေါ်၌ ငါကသာ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခဲ့သည်။ မကောင်း မှု ပြုခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်က ငါ့အပေါ်၌ ဆံချည်ဖျားမျှပင် ရန်ငြိုးဖွဲ့ ခြင်း မရှိ။ မကောင်းပြုခြင်းမရှိ။ ငါ့အား နောင်တော်ဘုရားကို ဖူးမြော် ရအောင်ပို့ဆောင်ကြပါကုန်လော့”

ဟု အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်ရှာ၏။

သို့ဖြင့် တပည့်များသည် ဒေဝဒတ်ကို ညောင်စောင်းငယ် ပေါ်သို့တင်၍ ညောင်စောင်းကိုထမ်းလျက် မြတ်စွာဘုရားထံခေါ် ဆောင်သွားကြ၏။ သူတို့သည် ရာဖဂြိုဟ်ပြည်မှ မြတ်စွာဘုရားရှင် ရှိရာ သာဝတ္ထိပြည်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ဒေဝဒတ်လာနေကြောင်း ဘုရားရှင်ထံပါးရှိ ရဟန်းတို့ ကြား သိကြသည်။ ဤတွင်ဘုရားရှင်အား ...

“အရှင်ဘုရား ... ရှင်ဒေဝဒတ်သည် အရှင်ဘုရားကို ဖူး မြော်ရန်လာနေကြောင်း ကြားသိရပါသည်”

ဟု လျှောက်ထားကြ၏။

“ရဟန်းတို့ ... ဒေဝဒတ်သည် ငါဘုရားကို ဖူးမြော်ခွင့် လုံးဝရတော့မည် မဟုတ်ချေ”

ဟူ၍ ဘုရားရှင်က ပြန်လည်မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ဒေဝဒတ်ကို သယ်ဆောင်လာကြသောတပည့်များသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့သည် ဘုရားရှင်၏ ဇေတနံကျောင်းတိုက်တော်အနီးသို့ရောက်သောအခါ ဒေဝဒတ် ကိုတင်ဆောင်လာသော ညောင်စောင်းကို ခေတ္တချသည်။ အနီးရှိ ရေကန်၌ရေချိုးကြရန် ရေကန်တွင်းသို့ဆင်းသက်သွားကြသည်။

ဒေဝဒတ်သည်လည်း ညောင်စောင်းပေါ်မှ ထသည်။ ခြေနှစ် ဖက်ကို မြေကြီးပေါ်၌ချထားလျက် ထိုင်နေလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ၏ခြေများသည် မြေကြီးအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြသည်။

ခြေကို ဆွဲနုတ်၍ မရတော့ပေ။ သူ၏ခြေများသည် အံ့၌ အတိုင်းပင် ဖျက်တိုင်အောင် ပုဆစ်ဒူးဝန်းတိုင်အောင် ဝင်သွား သည်။ ထိုမျှဖြင့် ရပ်တန့်မနေ။ ဆက်လက်၍ခါးတိုင်အောင် ရင်ဝတိုင်

အောင်၊ လည်ပင်းတိုင်အောင် မြေထဲသို့ဝင်သွားသည်။ မြေမျိုခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

မြေအတွင်းသို့ မေးရိုးဝင်တော့မည့်ဆဲဆဲအချိန်၌ ဒေဝဒတ်က ...

“သေချိန်နီးကပ် အကျွန်ုပ်ဒေဝဒတ်သည် ဘုန်းတော်အစုံ ဂုဏ်တော်အနန္တဖြင့် ပြည့်စုံတော်မူသော သုံးလောကထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရားကို ဤအရိုးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကျန်ရှိနေသေးသောအသက်ဖြင့်လည်းကောင်း ပူဇော်ပါ၏။ သက်ဝင်ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ပါ၏ ဘုရား”

ဟူ၍ ရွတ်ဆိုလေသည်။

ဒေဝဒတ်သည် ဤသို့ရွတ်ဆိုပြီးနောက် မြေကြီးအတွင်းသို့ တစ်ကိုယ်လုံးနစ်မြုပ်ကာ မဟာအဝီစိငရဲ၌ ကျရောက်လေတော့သည်။

ဒေဝဒတ်သည် ရဟန်းပြုခဲ့သော ကောင်းမှုကုသိုလ်နှင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို နောက်ဆုံးအချိန်၌ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခဲ့သော ကုသိုလ်တို့ကြောင့် ဤကမ္ဘာမှ နောက်ကမ္ဘာဆယ်သိန်းထက်၌ အဋ္ဌိဿရမည်သော အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်ကို သွေးစိမ်းတည်စေသော အနန္တရိယကံကြီးကို ပြုခဲ့သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ သံဃာကို သင်းခွဲခဲ့သောကြောင့်လည်းကောင်း သေလွန်ပြီးနောက် မဟာအဝီစိငရဲကြီး၌ ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်အောင် ကျခံနေရပေမည်။

(ယမကဝင်-ဒေဝဒဝတ္ထု၊ အတ္ထဝင်-ဒေဝဒတ္တဝတ္ထု)

